

Vadim Zeland

DIRIJAREA REALITĂȚII

Transurfingul
realității

Școala rusă

Gradul

4

Vadim Zeland

**Transurfingul
realității**

**DIRIJAREA
REALITĂȚII**

Gradul 4

Traducere din limba rusă de
Dr. st. fil. Aurica Brașoveanu

**Editura Dharana
București**

© Лисовский П. П., 2004

© Оформление. ОАО «Издательская группа „Весь”», 2004

© 2009 Editura DHARANA

Traducere din limba rusă. Titlul original: „Трансерфинг реальности. Ступень IV: „Управление реальностью”

Redactor: Georgeta Timcu

Coperta colecției: Mihai Marinescu

Editura Dharana București

Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53

Tel: 021-337 24 24

e-mail: editura@gmail.com

www.sufletdecarte.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAND, VADIM

Dirijarea realității / Vadim Zeland ; trad.: dr. st. fil.
Aurica Brașoveanu. - București : Dharana, 2012
ISBN 978-973-8975-63-7

I. Brașoveanu, Aurica (trad.)

159.9

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Au apărut:

Spațiul variantelor – Gradul 1

Murmurul stelelor dimineții – Gradul 2

Înainte spre trecut – Gradul 3

Dirijarea realității – Gradul 4

În curând:

Merele cad în cer – Gradul 5

Cuvânt înainte

Dragă cititorule!

Aceasta este a patra carte despre Transurfing – despre misteriosul aspect al realității, care a generat atâtea emoții cititorilor.

În realitatea de zi cu zi, omul se află „sub imperiul împrejurărilor” și nu poate să influențeze semnificativ mersul evenimentelor. Viața „se întâmplă” la fel cum se petrec lucrurile când visăm fără să fim conștienți. Evenimentele își urmează cursul fără să țină seama că „vrem” sau „nu vrem”. S-ar părea că această fatalitate nu poate fi evitată. În realitate există însă o ieșire – total neașteptată. Omul nu bănuiește că se găsește în captivitatea unei iluzii – efect de oglindă.

Realitatea are două forme: una fizică, pe care o putem atinge cu mâna și una metafizică aflată dincolo de limitele percepției, dar la fel de obiectivă.

Într-un oarecare sens, lumea reprezintă o *oglină* nesfârșită *cu două fețe*: pe una se găsește universul material, iar pe cealaltă se întinde *spațiul* metafizic al *variantelor* – o structură informațională, în care sunt stocate toate eve-

nimentele posibile. Numărul de variante este infinit, la fel cum infinită este și mulțimea de poziții admise ale unui punct în planul coordonatelor. Acolo se află înscris totul: ce a fost, ce este și ce va fi; de acolo ne vin visele, clarvi-ziunea, cunoștințele intuitive și iluminările.

Fermecat de oglindă, omul presupune că imaginea reflectată în ea este chiar adevărata realitate. Oglinda naște iluzia cum că lumea exterioară ar exista în sine și nu s-ar preta la a fi controlată. Ca urmare, viața devine asemănătoare unui joc ale cărui reguli nu le stabilim noi. Evident, ne este permis să facem unele încercări pentru a influența ceea ce se petrece. Dar nu știm principalul: nu ni s-a explicat cum să ne transformăm din zar în cel care aruncă zarurile.

În această carte se vorbește despre faptul că realitatea poate fi controlată și despre ce ne împiedică să o facem. Putem să scăpăm de iluzia de imagine reflectată și să ne trezim în visul aievea din oglindă.

Capitolul 1

DANSURI CU UMBRE

.

*Eu, cu lumea mea,
mergem să ne plimbăm*

Izvorul inițial al intenției

Relațiile omului cu lumea înconjurătoare se construiesc de așa manieră, încât orice noutate, în mod incontestabil, se transformă în fapt obișnuit. Realitatea își schimbă în permanență înfățișarea, întocmai ca mersul norilor pe bolta cerească. Dar viteza schimbărilor nu este într-atât de mare pentru a se simți mișcarea realizărilor materiale în spațiul variantelor. Exact așa mișcarea și transformarea norilor în mod clar sunt realizate numai la o parcurgere rapidă a imaginilor unui film derulat cu încetinitorul.

Chiar și prospețimea schimbărilor, însuflețind viața cu o boare de scurtă durată, se risipește și ea tot atât de repede. Neobișnuitul devine familiar, bucuria sărbătorii se risipește în cotidian. Este plicticos...

O întrebare retorică: ce este plictiseala? Un răspuns rezonabil este greu de dat – este mai simplu de explicat cum să lupți cu ea. Salvându-se de uniformitatea cotidianului, sufletul și rațiunea inventează tot felul de jocuri și jucării care generează impresii neobișnuite. Jucăria este un bun remediu împotriva plictiselii. Jocul este și mai bun.

Alături de plimbatul (cu bicicleta, trotineta, rolele etc.) de mare popularitate se bucură jocurile de-a-prinselea, de-a v-ați ascunselea și alte variante de petrecere veselă a timpului. Maturizându-se, omul născocoște tot soiul de modalități care mai de care mai năstrușnice: de la întrecerile sportive până la realitatea virtuală. Chiar multe dintre profesii nu sunt altceva, în esența lor, decât tot niște jocuri.

Dar de ce multe? Încercați să numiți o muncă ce n-ar putea fi privită tot ca un joc. Priviți cu atenție: când omul face ceva, de regulă el se joacă. Iar ceea ce fac copiii, adultul numește cu condescendență joc. Dar și adulții se joacă, exact cu aceeași subliniată importanță, numind respectiva îndeletnicire muncă.

Și unii și alții se raportează la îndeletnicirile proprii cu toată responsabilitatea. Întrebați-l pe copil cu ce se ocupă și el va răspunde serios, aproape îngrijorat de întrerupere: „Mă joc!” Încercați să-i sustrageți adultului atenția de la munca sa și va riposta cu indignare: „Sunt ocupat cu o treabă foarte serioasă!”

Deci, iată că jocul este o treabă serioasă. Ce face copilul când nu este ocupat cu jocul? De regulă, face năzbâtii. Iar adultul? Lenevește – așa se numește la adulți. Dar lipsa de activitate îl obosește rapid și începe să se plictisească; de aceea își dorește din nou să se joace de-a ceva. De ce totuși jocurile sunt necesare? Doar pentru a scăpa de plictiseală? Sau să punem altfel întrebarea: care este cauza plictiselii? Un deficit de impresii?

În realitate, întrebarea nu este atât de banală pe cât pare. La baza înclinației către jocuri se află o nevoie la fel de veche ca și lumea. Care este cea dintâi nevoie pentru o ființă vie? Supraviețuirea? Instinctul de autoapărare? Este deja un stereotip, dar nu este răspunsul corect. Poate dorința de înmulțire? Iarăși un răspuns incorect. Atunci care e?

Cea dintâi nevoie este să dispunem măcar un pic de propria noastră viață – acesta este principiul de bază care se află la baza comportamentului tuturor ființelor. Restul – inclusiv instinctul de supraviețuire și de înmulțire – este doar urmarea acestui principiu. Cu alte cuvinte, scopul și sensul vieții oricărei ființe este acela de a controla realitatea.

Dar acest lucru nu este posibil dacă lumea înconjurătoare există independent de tine și se comportă absolut incontrollabil, dacă nu chiar dușmănos. Întotdeauna se vor găsi doritori care să-ți ia bucata de la gură, să te gonească din colțișorul tău, dacă nu chiar să te mănânce. Este păcat, ba chiar este îngrozitor când nu-ți trăiești viața, ci se întâmplă să trăiești și nu poți să faci absolut nimic. Și atunci apare nevoia imperioasă, și uneori neconștientizată, de a ține lumea înconjurătoare sub propriul tău control.

Pentru mulți, această întorsătură poate să pară surprinzătoare. „Cum adică? Doar pentru noi a fost mereu absolut evident că instinctul de autoapărare a fost cel mai important criteriu, iar acum rezultă că el este doar o consecință a unui fapt mult mai fundamental?”

Lucrurile par însă stranii doar la prima vedere. Dacă vom analiza, vom înțelege că indiferent ce anume o preocupă pe ființa vie (inclusiv supraviețuirea și înmulțirea) totul se reduce la încercarea de a *prelua sub control realitatea înconjurătoare*. Acesta și este motivul de bază și cel dintâi izvor care se află la baza activității tuturor ființelor.

Inactivitatea reprezintă o lipsă de control. Prin urmare: *plictiseala ca atare nu există – există doar setea continuă și nepotolită de a dirija realitatea*. Cum-necum, să fie supusă propriei voințe. Jocul, în această privință, se manifestă ca o modelare a unei realități ce poate fi dirijată.

Unor păsări, de exemplu, le place să se joace cu conurile. Iată, există un con – o părticică de realitate care există independent și care nu este gestionabilă. Dar de îndată ce pasărea a făcut din con atributul jocului său, această bucățică – și într-o oarecare măsură realitatea însăși – a devenit gestionabilă.

A merge cu ceva (cu bicicleta, cu rolele, călare) este tot un soi de control. Realitatea mă poartă, dar așa cum doresc eu. Oricare alt joc se supune, într-o măsură mai mare sau mai mică regulii: „Va fi așa cum doresc eu”. Scenariul jocului este mai mult sau mai puțin predeterminat și de aceea situația este previzibilă. Sunt desigur și jocuri la care este destul de complicat să te menții ca lider, dar toate aceste jocuri, într-un fel sau altul, se reduc la aceeași situație: să subordonezi propriei voințe ceea ce se petrece.

Pentru un spectator, spectacolul constituie tot un joc în care se modelează controlul asupra realității. Cărțile,

muzica, cinematograful sau show-ul – toate acestea constituie un soi de leagăn pentru suflet și rațiune. Fuga epuizantă a gândurilor încordate se întrerupe și devine un zbor pe aripile fermecătoarei melodii sau a subiectului incitant. Orice s-ar întâmpla cu eroii, totul nu este altceva decât realitate „domesticită”, „dresată”, iar spectatorul se desfată fără să-și facă probleme.

Jocurile cu realitatea nu se întrerup nici chiar în timpul somnului. Sufletul și rațiunea își găsesc încântarea în spațiul viselor unde realitatea se supune plastic adierii ușoare a intenției.

În sfârșit, jocul imaginației este încă una din modalitățile folosite. Individul inventează chiar o realitate inexistentă doar pentru a se juca de-a controlul. Fantasticul este neobișnuit. Îi este permis să fie neobișnuit, nefiresc, atâta timp cât este ireal. El, fantasticul, este depărtat. Iar realitatea este obișnuită pentru că este aproape dar, în același timp, ea este inaccesibilă deoarece este greu de influențat.

În genere, toate aceste jocuri nu sunt puse la cale pentru lupta cu plictisul. Realitatea de zi cu zi nu este plictisitoare, ea este obișnuită pentru că nu este dirijabilă. Este greu să o supui regulii: „va fi așa cum vreau eu”. De aceea individul se și ascunde de o astfel de realitate în joc, deoarece în joc totul este simplu și previzibil.

Și totuși, de realitatea inevitabilă nu te poți ascunde. Viața omului este condiționată de circumstanțe și de poziția sa în societate. Realitatea se desfășoară în cea mai mare parte independent de voința lui. Pentru fiecare „vreau”

există și „nu se poate”. Ca răspuns la „dă-mi” există și „nu se poate”. Ce se poate întreprinde în asemenea condiții?

De regulă, individul se poartă într-un singur fel. Încercând să obțină cele dorite, el tinde să influențeze lumea înconjurătoare într-o singură direcție, după principiul „dă-mi!”. Acționarea directă, bazată pe contactul nemijlocit, este una din formele de dirijare. Dar aceasta nu este singura posibilă și, nici pe departe, cea mai eficientă modalitate.

Noi vom proceda altfel: ne ascundem mâinile la spate și vom face astfel încât lumea să vină singură în întâmpinarea dorințelor noastre. Tot ce urmează va fi despre modul cum vom proceda. Transurfingul este o tehnologie de direcționare a realității fără acțiune directă. Numai că ea nu va fi, ca în timpul jocului, „mă făceam că...” ci va fi de-adevăratelea.

Legea ghinionului

Pentru ca să putem să învățăm să dirijăm realitatea, este necesar ca măcar să ne descurcăm în mecanismul formării ei. Fiecare individ, în modul cel mai nemijlocit, își alcătuiește *stratul lumii sale*. Dar, în majoritatea cazurilor, el nu înțelege cum se petrece acest lucru.

Individul tinde ca totul să decurgă după dictonul „totul a fost așa cum vreau eu”. El încearcă să folosească în raport cu lumea principiul său nesofisticat: unde mă întorc, într-acolo mă și duc; unde apăs, acolo se și îndoiaie. Dar lumea, nu se știe de ce, nu se supune. Mai mult chiar, individul pornește într-o direcție și, nu se știe de ce, se pomeneste în alta.

Ar trebui să-ți vină în gând ideea că dacă lumea se manifestă atât de neadecvat, înseamnă că trebuie un alt mod de abordare. Poate că ea se supune altor legități. Dar individul nu vrea să se oprească, să privească împrejur și continuă cu încăpățânare să meargă pe linia sa.

Drept urmare, la o asemenea „creație” rezultă un strat de viață în care nu este „totul așa cum mi-am dorit”. Dimpotrivă, multe lucruri se petrec „așa cum nu mi-am dorit”. Ce stranie, capricioasă realitate, cu care nicidecum nu te poți înțelege.

Adesea apare senzația că lumea se poartă rău dinadins. Neplăcerile parcă ar fi atrase de o forță inexplicabilă. De ce ți-e frică se întâmplă și cele mai rele așteptări se certifică. Implacabil se întâmplă exact ceea ce noi ne străduiam să evităm. De ce este oare așa?

La începutul cursului de Transurfing am explicat de ce se întâmplă ceea ce nu doriți, mai ales dacă doriți din tot sufletul să nu fie așa. Când urâți sau vă temeți de ceva din toată inima, înseamnă că *intenția exterioară* vă va face să aveți parte cu prisosință de acel ceva.

Energia gândurilor generată de *unitatea dintre suflet și rațiune* transformă eventuala posibilitate în realitate. Cu alte cuvinte, *sectorul spațiului variantelor*, care corespunde parametrilor emisiei mentale, se materializează dacă simțămintele sufletului sunt identice cu gândurile rațiunii.

Dar aceasta nu este singura cauză a realizării celor mai rele așteptări. În genere, viața fără probleme este normală. Totul decurge bine și fără hopuri dacă ne mișcăm pe cursul variantelor, fără să stricăm echilibrul. Naturii nu-i place să piardă energia în zadar și nici nu este dispusă să strice rânduielile.

Circumstanțele și evenimentele nedorite se petrec ca urmare a faptului că *potențialele excedentare* deformează tabloul energetic înconjurător, iar *relațiile de dependență* complică și mai mult problema.

Potențialele excedentare apar atunci când unor calități li se acordă o prea mare atenție. Iar relațiile de dependență între oameni apar în cazul în care aceștia încep să se

compare unul cu altul, să creeze opoziții și să pună condiții de tipul „dacă tu faci așa, atunci eu am să fac altcumva”.

Potențialul excesiv în sine nu este periculos atâta timp cât aprecierea deformată există de la sine. Dar este suficient ca aprecierea unui obiect, exagerată în mod artificial, să fie comparată cu un alt obiect, că și apare polarizarea care generează vântul din față al forțelor de egalizare.

Forțele de egalizare tind să înlăture polarizarea apărută; în majoritatea cazurilor, acțiunea lor este îndreptată împotriva a ceea ce a creat această polarizare.

Iată exemple de potențiale categorice: te iubesc; mă iubesc pe mine; te urăsc; îmi este silă de mine; eu sunt bun; tu ești rău. Asemenea aprecieri sunt autosuficiente întrucât nu se bazează pe comparație sau opoziție totală.

Dar iată și exemple de potențiale construite pe relații de dependență: te iubesc, cu condiția să mă iubești și tu, mă iubesc pe mine pentru că sunt mai bun decât voi toți; tu ești rău pentru că eu sunt mai bun; nu mă plac pentru că sunt mai rău decât toți; îmi displaci pentru că nu ești ca mine.

Deosebirea dintre prima și cea de a doua grupă este foarte mare. Aprecierile construite pe comparație generează polarizare. *Forțele de egalizare înlătură această lipsă de uniformitate prin ciocnirea contrariilor.* Exact la fel cum se atrag polii opuși ai magnetilor.

Din această cauză neplăcerile pătrund în viață cu atâta răutate de parcă ar face-o dinadins. De exemplu, în perechile conjugale s-ar părea că se unesc personalități in-

compatibile, de parcă s-ar pedepsi unul pe altul. În diferite colectivități, întotdeauna se va afla cel puțin un individ care să vă necăjească cu ceva. Legile lui Murphy sau, cum spunem noi, legile „porcăriei universale” au aceeași natură. Până și vecinii răutăcioși au devenit o condiție indispensabilă a oricărei conviețuiri.

Exemplul cu vecinii răutăcioși ilustrează perfect efectul polarizării. Problema în cauză, cu tot aspectul ei cotidian, are o relație directă cu domeniul metafizicii. Problema constă în aceea că oamenii îi împiedică pe semenii lor să trăiască liniștit. Dar de ce?! De ce întotdeauna și pretutindeni se găsesc vecini „răi” care îi împiedică pe cei „buni” să trăiască liniștit?

Ce se întâmplă – oamenii se împart în două categorii? Dacă am efectua un sondaj cu întrebarea: „În ce categorie intrați?” – doar foarte puține persoane s-ar considera oameni răi. Vecinii dumneavoastră, în majoritate, sunt niște oameni la fel de normali cum sunteți și dumneavoastră.

Tendința este creată de vântul forțelor de egalizare care suflă în direcția neplăcerii dumneavoastră. Orientarea vântului este determinată, iată, de un principiu la fel de mârșav: *aveți parte numai de ce nu vă place.*

Cineva poate obiecta: „Dă-le naibii de forțe de egalizare. Acești oameni, pur și simplu, n-au rușine; asta-i tot, acesta-i adevărul și nu e cazul să facem atâta filozofie”. Iar eu vă voi dovedi imediat că nu e filozofie goală.

Să presupunem că vă necăjesc vecinii: Dar dumneavoastră nu le creați probleme? Mai mult ca sigur că nu. De

ce? „Pentru că ei sunt așa și pe dincolo – sunt răi, iar noi nu suntem ca ei” – veți spune dumneavoastră. Da, dar oameni numai răi și oameni numai buni nu există. Orice apreciere este relativă întrucât este generată de comparație și contrapunere.

Și totuși, de ce nu-i deranjați pe vecini? Răspunsul meu vi se va părea neașteptat: *nu-i deranjați pe vecini pentru că ei nu dau doi bani pe dumneavoastră*. „Cam așa este – veți spune dumneavoastră, – pentru că sunt răi și-au pierdut bunul simț”.

Iată că prin această atitudine de fapt dumneavoastră introduceți polarizarea, ca un electromagnet care va atrage înspre dumneavoastră noi și noi necazuri din partea vecinilor. Iar pentru ei va fi ca apa pe penele unei găște pentru că dumneavoastră nu prezentați interes pentru ei. Lor nu le trece prin cap să vă dea aprecieri comparative, adică nu vor dori să intre în relații de dependență cu dumneavoastră. În acest sens nu vor da doi bani pe dumneavoastră – *nu vă vor da atenție și nu vă vor include în stratul lumii lor și de aceea ei nici nu suferă*.

Vecinii nu au polarizare față de dumneavoastră atâta timp cât sunt ocupați cu grijile lor și nu vă vor acorda o atenție deosebită. Dar, de îndată ce vor da atenție modului cum conviețuiți și vor începe și ei să facă comparații, imediat se va vedea că nu sunteți ca ei. Și dacă faptul acesta îi va irita și îi va necăji până peste poate, dumneavoastră înșivă veți fi cei care-i supărați. Din vecini buni veți deveni niște vecini răi.

Iar mai departe lucrurile se vor complica și mai și. Veți începe să le creați neplăceri, fără să vă treacă prin minte că deranjați pe cineva. *Le veți face necazuri vecinilor fără să vă dați seama.* Exact așa cum nici lor nu le trece prin cap acum că vă necăjesc.

Zgomotele, de exemplu, ocupă primul loc în conviețuirea cu vecinii. Cu cât vă supără mai mult, cu atât ele vor fi mai intense și nu vă vor da pace. Deși liniștea și calmul constituie o modalitate optimă de existență nu numai pentru dumneavoastră, ci și pentru ei. În felul acesta se cheltuie mai puțină energie. Încălcarea liniștii este întotdeauna o anomalie care nu apare din senin. De unde provine energia?

Zgomotul făcut de vecini vă scoate din sărite și începeți să îi urâți în tăcere (sau vociferând). Enervarea dumneavoastră constituie exact sursa energiei. Apar relații de dependență care creează polarizare. Furia dumneavoastră manifestată prin expresii de tipul: „Îi urăsc pe acești vecini zgomotoși” – creează un magnet puternic care atrage spre dumneavoastră tot mai mult persoane care să vă enerveze.

Se vor muta alături de dumneavoastră noi locatari înclinați spre modelul de viață zgomotos, iar vechii vecini își vor cumpăra tot felul de aparate ca și cum o fac în mod special pentru a vă necăji.

Trebuie de asemenea luat în seamă că vecinii vecinilor dumneavoastră au și ei partea lor de contribuție și dacă

opinia tuturor cu privire la încălcarea liniștii coincide, efectul va crește simțitor.

Se înțelege că nu doar zgomotul poate strica o „vecinătate plăcută”. Totul depinde de ce anume vă creează repulsie. Unii vă vor acoperi cu gunoaie, vă vor sufoca cu mirosuri neplăcute, vor mângăli pereții la intrare și așa mai departe. Iar neplăcerile provocate de vecini, ca tip uman în genere, pot să aibă urmări mult mai grave, cum ar fi o inundare sau chiar un incendiu.

Similar, în tot felul de alte cazuri, acționează un fel de lege a ghinionului. Un obiect sau o însușire cărora li se dă o atenție specială atrag obiecte cu însușiri opuse.

Iar *importanța*, după cum se știe, crește atunci când se fac comparații și contrapunerii. Dacă există un pol, se va găsi și celălalt. Polarizarea creează un magnet pentru neplăceri. Este atras tot ce provoacă neplăcere. Tot ce enervează. Tot ce nu este de dorit – se va întâmpla. Aici nu este nici un fel de mistică – totul este legic.

Polarizarea deformează tabloul energetic și creează vârtejuri de forțe de egalizare în urma cărora realitatea este reflectată inadecvat, ca într-o oglindă strâmbă. Omul nu înțelege că boala este rezultatul încălcării echilibrului; și încearcă să lupte cu lumea înconjurătoare în loc să înlăture polarizarea.

Este necesar doar să respecti legea de bază a Transurfingului: *să-ți permiți să fii tu însuși, iar celuilalt să fie altfel*. Este necesar să lași lumea în plata Domnului. *Să nu te cramponezi.*

Cu cât insistați mai mult asupra dorințelor și pretențiilor dumneavoastră, cu atât va fi mai puternic magnetul care atrage tot ceea ce este contrar. Literalmente se produce următorul lucru: dumneavoastră apucați lumea de gât, iar ea se împotrivește, încercând să se elibereze.

N-are rost să faceți presiuni și să insistați – situația devine și mai rea. În loc de această reacție, este necesar *să vă schimbați în mod conștient atitudinea față de ea, în concordanță cu regula Transurfingului.*

De exemplu, străduiți-vă, măcar pentru un timp, să nu vă mai gândiți la vecinii dumneavoastră, încetați să-i mai condamnați, prefaceți-vă că ei nu există. Spuneți-vă: „La naiba cu ei!” Pur și simplu alungați-i din stratul lumii dumneavoastră.

Imediat după ce ați reușit să-i alungați din gândurile dumneavoastră și să hrăniți această *atitudine*, polarizarea va dispărea și treptat vecinii vor înceta să vă mai necăjească. Ba mai mult, dacă reușiți să nu mai fiți dependenți de ei, s-ar putea să aibă loc ceva greu de imaginat: aceste personaje nesuferite să devină prietenii dumneavoastră cei mai buni.

Totul merge pe dos

În genere, faptul în sine că există „legea mârșăviei” este destul de ciudat, nu-i așa? De ce oare, din ce cauză lumea se poartă într-un mod atât de ticălos? Sau toate acestea sunt niște supoziții, superstiții? Nicidecum! Tendința există totuși și n-ai ce să faci. Din fericire, modelul Transurfingului nu doar dezvăluie cauza unei asemenea legități, ci explică și cum o poți evita.

Regula Transurfingului acționează imbatabil, eliberându-l pe acela care va acționa în conformitate cu ea de o sumedenie de probleme de proveniență necunoscută. Este suficient numai să renunți la încrâncenare și să încetezi „a pune lumii pumnu-n gură”, că aceasta devine imediat binevoitoare și ascultătoare.

Cine nu renunță, se va comporta ca un magnet care atrage tot ce nu este ca el. Dar legea ghinionului încă nu e totul. Imediat ce apar unele contradicții, opoziția dintre ele se accentuează și mai mult.

Cunoscuta lege a *unității și luptei contrariilor*, a cărei esență constă în însăși denumirea legii, se învață la școală. Volga se varsă în Marea Caspică, iar Mississippi în golful Mexic. Dar lucrurile nu sunt așa de simple. Să ne punem întrebarea: de ce, la urma urmei, există această lege?

Cauza omniprezenței unității contrariilor am lămurit-o deja: ciocnindu-se, forțele de egalizare refac echilibrul. Atunci, de ce forțele opuse se află în starea de luptă neîntreruptă?

S-ar părea că ar trebui să fie invers: s-au confruntat, s-au stins una pe cealaltă și s-au liniștit. Dar nu-i așa, contradicția o va întărâta pe una împotriva celeilalte, până vor ajunge să „se înfrunte”. Și dacă bătaușul nu va fi scos (din arenă), lupta va continua permanent.

Exemplele nu trebuie căutate prea departe. Singur puteți confirma cât de des vă calcă lumea asta pe nervi. Desigur, pe fiecare în măsură diferită și în felul propriu. Dar, în genere, esența este următoarea: *dacă în momentul respectiv ceva anume vă scoate din sărite, acel ceva, nu se știe de ce, se și petrece, parcă dinadins.*

Se petrece următorul lucru. Dacă ceva anume vă creează emoții, vă îngrijorează, vă copleșește, atunci nervii vă sunt încordați, cel puțin parțial. Și iată că legat de această stare se ivește o paiață care începe să țopăie ca să vă întindă și mai tare strunele nervilor. Vă enervați, iar paiața țopăie și mai strașnic.

Există multe modalități de a vă enerva și mai mult. Să presupunem că vă grăbiți să ajungeți la timp undeva și vă temeți să nu întârziati. Paiața, la moment a și bătut din palme și, frecându-le frenetic, exclamă: „Să-i dăm drumul!”

Din acest moment totul lucrează împotriva dumneavoastră. Oamenii vă blochează drumul și merg, văzându-și

de-ale lor, iar dumneavoastră nu-i puteți depăși nicicum. Trebuie să pătrundeți undeva, dar ușa este blocată, ca un făcut, de niște persoane care abia își mișcă picioarele. Cu mașinile de pe șosea se petrece același lucru. Totul merge anapoda, ca și cum oamenii s-ar fi înțeles în prealabil.

Desigur, câte ceva poate fi pus pe seama modului cum percepi tu lucrurile: când te grăbești, ai impresia că toată lumea acționează cu încetinitorul. Dar există și semne certe: liftul sau mașina se defectează, autobuzul întârzie, pe drum se creează un ambuteiaj – în cazul acesta avem de-a face cu o obiectivitate logică.

Pot fi aduse nenumărate alte exemple. Dacă sunteți îngrijorat de ceva și tensionat, oamenii din jur vor face exact ceea ce vă enervează și chiar acum, când doriți să fiți lăsat în pace.

Copiii încep să-și facă de cap, deși până în acest moment au stat smirnă. Alături, cineva mănâncă zgomotos și plescăie. Diverși indivizi se învârtesc în jurul dumneavoastră și vă tot bat la cap cu problemele lor. Pretutindeni, ca un făcut, apar tot felul de piedici. Dacă aștepți pe cineva cu nerăbdare, în mod sigur acesta va întârzia. Dacă nu vrei să vezi pe cineva, cu certitudine acela va apărea. Și așa mai departe.

Și această presiune din afară devine tot mai intensă, pe măsură ce se acumulează enervarea. Cu cât sunteți mai tensionat, cu atât mai activ vă vor supăra oamenii din jur. Dar ceea ce este interesant, este faptul că ei se comportă astfel total neintenționat. Nici nu le trece prin cap că de-

ranjează pe cineva. Care este cauza unui asemenea comportament?

În psihologia inconștientului, în genere, sunt multe pete albe. Cât n-ar părea de straniu, în majoritatea cazurilor, oamenii sunt motivați de scopuri neconștientizate. Dar uimitor nu este nici măcar acest lucru, ci faptul că *forța motrice care guvernează țeluri neconștientizate se găsește nu în psihicul individului, ci în afara acestuia.*

Această forță o constituie entitățile energoinformaționale invizibile, dar reale, generate de energia mentalului unor ființe vii – *pendulii*. Despre penduli s-a vorbit deja mult în prima carte a Transurfingului. Ei apar întotdeauna acolo unde se poate trăi prin energia conflictului.

Numai că nu trebuie să presupunem că aceste entități sunt capabile să pună ceva la cale și să înfăptuiască o intenție conștientizată. Pendulii, întocmai ca lipitorile, simt polarizarea ca o iregularitate în câmpul energetic și se străduiesc să o absoarbă. Dar nici acest fapt nu este așa de înfricoșător.

Toată grozăvia constă nu în faptul că aceștia, nu numai că absorb energia conflictului, ci chiar, într-un anume mod, îi fac pe oameni să se poarte astfel încât să fie generată cât mai multă energie.

Ei fac totul ca energia să fie peste măsură. Pendulii îi manipulează pe oameni cu ajutorul unor fire invizibile și ei se supun. În ce mod influențează pendulii motivația oamenilor nu este clar deocamdată, dar fac lucrul respectiv cu mare eficiență.

Conștiința clară a omului nu le este accesibilă pendulilor, dar nici nu le trebuie acest lucru – le este suficient subconștientul. De regulă, toți oamenii dorm în stare de veghe, într-o măsură mai mare sau mai mică. Multe lucruri individul le execută automat, degajat, fără să-și dea seama pe deplin ce face: „În acest moment eu nu dorm, sunt conștient de ce fac, și de ce fac așa”.

Deosebit de scăzut este nivelul conștientizării la individ atunci când acesta se află acasă sau în mulțime. În mediul familial, necesitatea unui autocontrol sporit este minimă, de aceea individul se poartă degajat și aproape că picotește. Într-un cerc restrâns, în afara casei, dimpotrivă, conștiința este extrem de activă, preocupată de autocontrol. Într-o adunare mai mare, acțiunile individului devin din nou spontane, dar în același timp se corelează cu tonul general.

Pentru a demonstra cum lucrează pendulul, să luăm cel mai simplu exemplu – trecătorul, în urma căruia vă aflați și aveți același drum și pe care, la un moment dat, îl depășiți. Imediat ce ați hotărât să cotiți la stânga ca să-l depășiți, el face un pas spontan în același sens, ca și cum v-ar bara calea. Încercați să-l depășiți din dreapta și el, fără intenție, se îndreaptă în aceeași parte.

Ce-l determină pe trecător să schimbe direcția? Că doar nu vă vede și apoi ce îl interesează pe el că vreți să îl depășiți?

S-ar putea ca într-un fel să simtă că se apropie cineva și instinctiv să nu vrea să-l lase pe „concurrent” să i-o ia

înainte? Ar fi o supoziție și totuși nu este așa. În natura vie, dacă vorbim despre instincte, concurența apare întotdeauna atunci când părțile adverse stau față în față. Pendulul este cel care îl face pe trecător să se dea la o parte.

Omul merge fără să se gândească cum să pună piciorul ca să meargă drept. Din acest punct de vedere el doar merge și de aceea linia pașilor lui se abate din când în când la stânga sau la dreapta. Motivația, adică alegerea direcției, se află în subconștient, care în momentul acela este incontrolabil și prin urmare este potențial deschis pentru pendul.

Și apăreți dumneavoastră, încercând să îl depășiți. În esență este vorba despre un conflict, chiar dacă el este insignifiant. Pentru a mări energia conflictului, pendulul îl obligă pe trecător ca, fără să vrea, să facă un pas în lături ca să bareze drumul și astfel să înrăutățească situația.

În același timp, pendulul nu acționează intenționat întrucât intenția lui nu este conștientizată. La fel de inconștient își fac treaba și forțele de egalizare. Subliniez încă o dată: aici este vorba despre niște procese al căror mecanism nu este deocamdată clar, și nu despre un comportament rațional al unor entități. Eu doar menționez unele manifestări și legități naturale ale lumii energoinformaționale.

Nu are rost să discutăm ce fel de pendul este acela care funcționează în situația dată, de unde a apărut, cum de reușește și ce se produce de fapt, acolo, la nivel energetic. Oricum nu vom putea înțelege toate amănuntele. Importantă este doar o singură concluzie: dacă forțele de egali-

rare intră în contact cu unele contradicții, *pendulii vor face totul pentru ca „să înțească” energia conflictului apărut. Așa e legea pendulului.*

Confruntările fără număr ale pendulilor – fie ele certuri familiale sau conflicte armate – toate acestea au loc exact în concordanță cu această lege. Dacă a apărut o stare contrară, evenimentele ulterioare se vor desfășura în direcția întetirii conflictului, orice s-ar întâmpla, inclusiv împăcările temporare și de fațadă.

Acolo unde funcționează legea pendulului, judecata sănătoasă n-are putere. Tocmai de aceea acțiunile, atât ale unor persoane izolate, cât și ale unor state, în majoritatea cazurilor, nu se încadrează în limitele judecății sănătoase. *În situațiile conflictuale, motivațiile individului se află la discreția pendulului.*

Iată, efectul este straniu când percepi faptele tale trecute ca pe un somn: „Unde mi-a fost mintea? Ce mi-a venit să fac așa?” Totul s-a petrecut astfel pentru că individul a acționat fără să-și dea seama. Abia ulterior, când conștiința nu este supusă unei influențe din exterior, toate cele petrecute capătă o apreciere adecvată.

Oamenii apropiați se ceartă și se despart întrucât sunt convinși că nu se potrivesc, că au caractere diferite. Dar au existat și clipe de fericire, când totul a fost minunat. Și, dintr-o dată, individul se schimbă și începe să se manifeste dușmănos. Toate acestea nu concordă cu modul în care se purta anterior, mai exact cu foarte puțin timp înainte. Vă este cunoscut un asemenea comportament, nu-i așa?

În realitate, nu este vorba despre faptul că cineva, unul dintre ei, s-a schimbat. Persoana respectivă se poartă total necorespunzător pentru partener, situație care-i este impusă de pendul.

Pendulul conduce motivațiile inconștiente ale oamenilor aflați în poziții opuse unul față de altul. Și această manipulare are drept scop creșterea energiei conflictului. Individul nu-și dă seama că el este împins să acționeze complet illogic și neadecvat.

Cu deosebire acest efect se remarcă în crimele atroce, inexplicabile. Ulterior, deja aflat pe banca acuzaților, criminalul își aduce aminte de acțiunile sale din trecut și este nedumerit. „Mi s-a întunecat mintea” și nu minte – într-adevăr așa a fost. Criminalul însuși este stupefiat; el realizează cele întâmplate ca pe un vis îngrozitor, un coșmar.

Deosebit de profund este somnul atunci când intră în *veriga înșfăcării*. În colectivitățile specifice ca, de exemplu, armata, în anumite grupări sau în secte, se creează un mediu cu anumite stereotipii de comportament și de gândire. Acest fapt conduce la o amortire, la o „somnolență” și inconștientul rămâne deschis pentru o acțiune zombiană din partea pendulului. Și atunci se petrec lucruri care, privite din afară, par absolut de neînchipuit!

De ce oamenii își omoară semenii cu atâta cruzime atunci când aceștia se închină unui alt Dumnezeu, care nu este Dumnezeul lor? Pe cine deranjează? În războaie oamenii sunt supuși privațiunilor și pier cu zecile, sutele de mii, cu milioanele. Unde este instinctul de autoapărare?

Lupta pentru bogății și teritorii mai poate fi înțeleasă. Dar cum să explici bătălia pentru convingeri?

Ideea păcii le este apropiată tuturor. Și cu toate acestea războaiele nu încetează. Ideea Dumnezeuului unic – este evidentă. Ideea binelui, dreptății, egalității... și lista poate continua. Pentru toți este totul clar și totuși gândirea sănătoasă nu funcționează, ci câștigă răul. De unde apare acest rău?

Iată că izvorul universal al răului îl constituie pendulii. Merită să urmărim măcar un pic și ne va fi clar: în orice lucrare s-ar întreprinde, în oricare opoziție dintre ceva și altceva – totul se înfăptuiește în direcția creșterii conflictului. Chiar dacă lupta se stinge, aceasta se întâmplă nu pentru mult timp pentru ca apoi să se reaprindă cu o nouă forță.

Desigur, pendulii sunt de tot soiul și toți sunt distructivi, dar în măsură diferită. Mulți dintre ei sunt total inofensivi. Pendulul Transurfingului, de exemplu, este necesar pentru ca un număr tot mai mare de oameni să mediteze la ceea ce se întâmplă în realitate.

Nu este vorba să ne eliberăm în totalitate de penduli; ne îndoim că așa ceva este posibil. Important este să nu fim marionete; să acționăm conștient, pentru a folosi aceste structuri în interesul nostru. Dar cum să te eliberezi de influența acestora?

Să vă treziți și să conștientizați în ce mod încearcă pendulul să vă manipuleze. Să înțelegeți ce anume se petrece înseamnă doar jumătate din problema respectivă. Forța

influenței pendulului este invers proporțională cu conștientizarea. Pendulul deține puterea asupra dumneavoastră atâta timp cât dumneavoastră dormiți în stare de veghe.

Întâi de toate, nu trebuie să luați parte la luptele distructive ale pendulilor dacă acest fapt nu vă este necesar dumneavoastră personal. Când sunteți în mulțime, este necesar să coborâți de pe scena acțiunii în sala de spectacol, să aruncați o privire și să vă treziți. „Ce caut eu aici? Realizez ce se întâmplă? Pentru ce-mi trebuie mie asta?”

Trezirea din somn la realitate trebuie să fie absolut clară, așa cum s-a arătat mai sus: „*În momentul de față nu dorm și realizez clar ceea ce fac, de ce și pentru ce procedez astfel*”. Dacă realizați și sunteți conștient de ceea ce se petrece cu dumneavoastră, totul este în ordine. Dacă nu, în oricare situație conflictuală, oricât de mică, de neînsemnată ar fi ea, dumneavoastră sunteți o marionetă.

Mai complicat va fi când sunteți enervat de ceva. În acest caz, paiața va sălta tot timpul cât va dura iritarea dumneavoastră nervoasă. De obicei, aceasta înseamnă că pendulul v-a captat atenția în lațul prinsorii. Ca să vă eliberați de pendul, este necesar să arborati o mină indiferentă. Dar este greu de făcut acest lucru.

De exemplu, vecinii vă necăjesc cu muzica lor care nu vă place nicidecum. Sarcina dumneavoastră este ca, prin orice metodă, să vă „decuplați” de pendul. Dar să vă impuneți să nu reacționați, este practic imposibil. *Să vă înăbușiți emoțiile este inutil*. În loc de aceasta, va trebui să vă îndreptați atenția spre altceva.

Încercați să ascultați o muzică ce vă place, dar nu tare, ci doar cât să acopere muzica vecinilor. Găsiți și alte metode pentru a vă abate gândurile și, treptat, vecinii se vor potoli.

Similar veți proceda și în celelalte cazuri. Dacă „paiața face salturi”, înseamnă că atenția dumneavoastră a fost captată. Ați fost atras în jocul pendulului, al cărui scop este creșterea energiei conflictului. *Ca să vă eliberați din plasa în care ați fost prins, este necesar să vă transferați atenția pe altceva.*

În mare, toată afacerea nu este chiar așa de rea. Nu vi se va face în ciudă, dacă nu veți dormi în stare de veghe. Deși s-ar putea să credeți că toate cele relatate sunt doar o aiureală. Desigur, nu este ușor să te obișnuiești cu ideea că nu știi ce entități te pot conduce. Dacă veți accepta această cunoaștere sau nu, este doar o problemă de alegere personală. Nu trebuie să credeți. Urmăriți și veți trage singur concluziile.

Regula pendulului

În lumea noastră, aproape la fiecare pas, ești nevoit să afli ceva despre relațiile sexuale. În modelul Transurfingului, tema respectivă, ca și în multe altele, apare într-o perspectivă neobișnuită. Sexul joacă un rol destul de important în viața personală a oamenilor, chiar dacă nu vor să recunoască lucrul acesta. Mai exact, nu sexul însuși, ci *atitudinea* față de el. N-are importanță dacă individul are sau nu viață sexuală; în gândurile sale, din când în când, apar străfulgerări care exprimă *atitudinea*.

În genere, în cazul de față nu poate exista o poziție neutră – firescul naturii care dă, într-un fel sau altul, semne despre prezența sa. La unele persoane, atitudinea se manifestă sub aspectul neplăcerii, iritării, sarcasmului, respingerii. La alte persoane, se transformă în *intenție*. Și dacă intenția nu se realizează sau se realizează nesatisfăcător, atunci în psihicul individului apar tot soiul de complexe sau, exprimându-ne în terminologia Transurfingului, *slide-uri negative*.

Se poate constata faptul că problematica sexului, într-o anumită măsură, îi preocupă – dacă nu pe toți, oricum pe foarte mulți. Și foarte mulți au diverse complexe. Un rol însemnat în această privință îl au pendulii – aceștia se străduiesc prin toate mijloacele să vă insuflă ideea că nu sunteți perfecți și că aveți probleme. Și dumneavoastră

credeți cu adevărat că aveți probleme. Nici nu vă puteți imagina că nu sunteți singurii care au această convingere.

Gândindu-vă că în viața dumneavoastră intimă nu este totul în regulă, în timp ce la alții totul este așa cum trebuie, vă înșelați profund. Este o iluzie creată artificial de penduli cu ajutorul mijloacelor de informare în masă. Fiți atenți, pretutindeni unde se fac referiri la tema sexului, vi se prezintă oameni la care, pasămite, totul decurge normal.

Dacă am lua un stadion plin de oameni și i-am scoate pe cei la care ceva nu merge tocmai bine, pe stadion n-ar mai rămâne decât atâtea persoane, câte degete avem la mâini. Imaginați-vă că vă aflați în centrul unui imens stadion, plin de oameni, care se golește în câteva minute și căutați cu privirea pe cei câțiva „normali” care n-au plecat. Acestea sunt dimensiunile problemei.

Chiar dacă amicii dumneavoastră care se laudă cu succesele proprii nu exagerează, puteți fi sigur că și ei au problemele lor pe care le ascund cu grijă nu numai față de alții, dar chiar și de propria persoană.

Nu-l vom evoca pe Freud. Nu cred că el și-ar fi putut imagina ce dimensiuni va atinge „sexomania” în zilele noastre. Pur și simplu, vă adresez întrebarea: de ce în jurul unei atât de simple funcții, pe care natura a făcut-o atât de perfectă, apar așa de multe probleme.

Răspunsul se află într-un plan inedit, legat într-o oarecare măsură de fenomenul flash-mob. Dacă nu știți despre ce e vorba, vă voi explica.

Imaginați-vă o stradă sau o piață înțesată de lume, într-o zi însorită. Totul decurge ca de obicei. Și, pe neașteptate, fără nici un motiv, câteva zeci sau sute de oameni își scot umbrelele, le deschid și, prin toată înfățișarea lor, dau să se înțeleagă că ar ploua. Trecătorii „normali” se opresc cu gura căscată, iar „oamenii ploii” se distrează.

O glumă de asemenea proporții se organizează foarte simplu. Un grup de persoane care nu se cunosc se înțeleg prin Internet ca la un moment dat, într-un loc asupra căruia s-a convenit în prealabil, la semnalul dat, să execute o acțiune nefirească.

Ce se întâmplă în timpul acestei acțiuni? După cum știți, când un grup de oameni începe să gândească în aceeași direcție, se creează un pendul.

Flash-grupul gândește: „Uitați-vă la noi – avem umbrele!” Ceilalți trecători rămân cu gurile deschise: „Ce i-a apucat?” Emisia mentală uniformă a unui grup de oameni intră în rezonanță și energia ei este înghițită de pendul.

Flash-pendulul – este un pendul cu viață scurtă – a izbucnit și aproape simultan s-a stins, fără să pricinuiască cuiva vreun rău. Dar acest exemplu nevinovat ne arată cum se nasc și acționează pendulii de lungă durată și cât pot fi ei de distructivi.

De ce anume este nevoie pentru a-i face pe oameni să genereze energie într-o anumită direcție? Trebuie stabilit șablonul de comportament și gândire – se impune o *regulă*. Desigur, regula nu o creează pendulii, ci oamenii înșiși. Pendulii nu sunt capabili să realizeze o intenție con-

stientizată. Ei apar în mod arbitrar. Dar sunt generați de regula creată. *Regula pendulului* este cea mai cumplită și mai nocivă dintre toate pe care le-a născocit omenirea. Și aceasta glăsuiește astfel: „*Fă ca mine!*”

Oricare șablon de comportament și gândire, în genere, se reduce la regula pendulului. Urmăriți atent și veți remarca faptul că această regulă funcționează pretutindeni. Evident, nu este întotdeauna nocivă. De exemplu, valul de fani de pe un stadion generează flash-pendulul și acesta se hrănește cu energia de rezonanță, cu toate că nimănui nu-i este mai rău din această cauză.

Într-o sală de concerte, pendulul înghite în întregime energia spectatorilor. Nici aici nu există ceva nociv, dar urmăriți cu atenție felul în care se poartă adesea artiștii. Ei se străduiesc din răspuțeri să-i mobilizeze pe spectatori prin regula pendulului: „Mai sus mâinile, mâinile sus! Și acum toți deodată!” Spectatorii aplaudă ascultători, bătând din palme și această energie mică pentru o singură persoană, se revarsă în rezonanță, alcătuind un monstru invizibil care planează deasupra sălii.

Dacă pendulul n-ar înghiți această energie, artistul ar zbura efectiv în aer. Dar artistul primește firimituri neînsemnate, iar grosul îl adună pendulul. Monstrul trăiește atâta timp cât spectatorii execută regula acestuia: „Fă ca mine!”

Dar ce-i cu asta? Doar nu s-a petrecut nimic rău!? Într-adevăr, flash-pendulii nu sunt periculoși. Dar ce legătură au toate acestea cu sexul? Pun pariu că nu ghiciți.

Am început să vorbim despre sex și am trecut la flash-mob. Ce au ele în comun? V-ați gândit, probabil, că acest element comun are legătură cu energia. Într-adevăr, în timpul relațiilor sexuale apare un flash-pendul care absoarbe energia de rezonanță. Din timpuri îndepărtate, oamenii au bănuț, ba chiar șțiau despre prezența unei entități care plutește deasupra „scenei acțiunii”.

Entitatea în cauză, pe care în cadrul modelului Transurfingului o numim flash-pendul, se asociază în mod obișnuit la diferite popoare cu figuri colorate emoțional. De exemplu, „Satana își bate joc”. Iar unii practicanți ai unor obiceiuri oculte sunt ferm convinși că în timpul actului sexual se degajă o energie care îi atrage pe diferiți reprezentanți ai lumii subtile care vin în zbor și dezlănțuie o orgie drăcească.

Orice s-ar spune, toate aceste lucruri n-ar trebui să vă neliniștească întrucât flash-pendulul nu vă poate pricinui vreun rău. El doar se hrănește cu energia pe care dumneavoastră și așa o pierdeați, atâta tot. Dar esența lucrurilor nu se află aici. Important este faptul că ceea ce unește sexul, în forma sa actuală, cu pendulul este regula acestuia: „Fă ca mine!”

Odată cu dezvoltarea mijloacelor tehnice de informare în masă regula pendulului a devenit stăpâna absolută. Psihicul individului este expus la fiecare pas unei prelucrări insesizabile, dar extrem de eficiente prin inducerea unor șabloane de comportament și de gândire. M-aș abține

nu folosesc în cazul de față cuvântul „fenomenul zombi”, dar, în esență, totul se îndreaptă spre aceasta.

Industria contemporană de informare și jocuri se axează pe un principiu extrem de simplu: uită-te cum procedează alții care au reușit și ia exemplu de la ei – acesta este *etalonul succesului*. Dumneavoastră înțelegeți perfect lucrul acesta, dar probabil nu v-ați gândit cât de uriașă este influența acestei propagande care uneori este evidentă, dar de cele mai multe ori acționează subliminal.

Acest lucru se referă cu deosebire la relațiile intime. Iată că aici s-au pus în mod temeinic bazele unor stereotipii: *așa trebuie să fie*. Toată producția scrisă și video pe această temă ne arată relațiile care, așa ar trebui să înțelegem, satisfac standardele.

Să nu vă gândiți că eu discut despre vreun complot sau o propagandă intenționată. În realitate, nimeni nu își propune să introducă niște șabloane. Totul reiese de la sine. Problema este că în gândurile omului există în permanență niște îndoieli: oare procedez cum trebuie? Există mereu necesitatea comparației, întrucât succesul este un lucru relativ. De aceea, când vede că altul are succes, în mod firesc, înclină să-l ia drept etalon.

În general, relațiile intime și în particular sexul, nu au loc la vedere. Prin urmare, necesitatea de a fi sigur că „totul este în regulă” este mai mare. Iar dacă individul nu are și, cu atât mai mult, dacă nu a avut un partener, atunci el caută cu înfrigurare un etalon. Și, desigur, mijloacele de

informare în masă satisfac această nevoie a oamenilor, punându-le la dispoziție tot soiul de etaloane, la alegere.

Așa se formează stereotipurile unanim acceptate, cum trebuie făcut lucrul acesta, ce imagine să ai și toate celelalte. De exemplu, el este un „macho” pe cinste, ea este o „sexy” focoasă. Uitați-vă la ei și faceți la fel. Iar dacă nu vă încadrați în aceste standarde, înseamnă că ceva nu este în regulă cu dumneavoastră.

Este greu să vă imaginați tot caracterul distructiv al acestei reguli. Dumneavoastră credeți, probabil, că eu exagerez în mod nejustificat importanța acestei probleme când afirm că regula pendulului este cel mai înfricoșător și dăunător lucru dintre cele gândite de umanitate. Nicidecum. Mă exprim destul de reținut.

Numărul cuplurilor despărțite este enorm. Numărul familiilor nefericite, nerealizate este posibil să fie și mai mare. Cauza cea mai importantă a despărțirilor este, în ultimă instanță, insatisfacția sexuală. Toate celelalte sunt fie urmări generate de această insatisfacție, fie pretexte ale unor parteneri care n-au dorit să-și recunoască unul celuilalt adevărata cauză.

Insatisfacția apare ca urmare a faptului că ambii parteneri sunt tributari regulii pendulului. Ei știu că, conform standardelor, este necesar să faci așa și așa. Regula pendulului decretează: „Fă ca mine!” – cu alte cuvinte, *schimbă-ți felul de a fi*. Și individul încearcă să corespundă standardelor stabilite, iar drept urmare, rezultă disconfortul sufletesc și insatisfacția.

Greșeala individului care are anumite probleme cu sexul constă în aceea că el ține să *joace un rol*. Totul este foarte simplu. Din multitudinea de etaloane individul își alege unul pentru el și unul pentru partenerul său. Apoi intră în rol și începe să joace, iar asupra partenerului își revărsă proiecția, în concordanță cu așteptările sale. Uimitor este faptul că el își joacă rolul după principiul Transurfingului, nu pe scenă – ca artist, ci ca spectator care joacă, pentru că se compară în permanență pe sine și pe partenerul său cu etalonul: este oare bine ceea ce rezultă?

În final nu iese nimic cum trebuie pentru că natura relațiilor intime presupune destindere, libertate și dăruire de sine. Sexul constituie acel unic caz, când trebuie să fii absorbit total și fără nici un fel de roluri. *Actul sexual normal și firesc este un joc după reguli pe care le stabilești dumneavoastră înșivă, fără să trageți cu ochiul la alții să vedeți cum fac ei sau să te gândești că pasămite se cuvine să faci așa.*

În plus, derutantă este amalgamarea incorectă a două noțiuni diferite: dragostea și actul sexual. Uneori te năucește pur și simplu când auzi această trivială exprimare „să facem dragoste”. Nu este mai simplu să spui lucrurilor pe nume? *Sexul nu este iubire, iar iubirea nu este sex*. Oare aceste lucruri sunt incompatibile? Sunt compatibile, dar încă o dată spun: *iubirea nu este sex, iar sexul nu este iubire.*

Aceste lucruri pot fi împreună la fel cum pot fi și detașate unul de altul. Dar regula pendulului te împiedică să

le faci *în mod firesc*. Nu greșesc spunând că, orice nereușite în contactul sexual au drept cauză faptul că oamenii, urmărind regula pendulului, încearcă să amestece artificial iubirea și sexul. Rezultatul este un hibrid illogic, nefiresc.

În realitate, dacă uiți de reguli și standarde, totul este foarte simplu. Imaginați-vă o scală cu cifra zero la jumătatea ei, unde la stânga se află diviziunile *tandrețe*, iar la dreapta – *agresiune*. Dacă acul indicator înclină spre stânga, înseamnă iubire, iar spre dreapta – sex. Vă place o asemenea idee? Oricum ai da-o, sexul este mai mult agresivitate decât tandrețe. Mulți oameni se jenează însă sau se tem când li se trezesc aceste instincte „malefice”. Ei le consideră nefirești. Într-adevăr: se întâlnesc doi oameni normali și la început ei se poartă absolut obișnuit, ca apoi să le apară o lumină sălbatică în priviri și să înceapă să facă niște lucruri care nu se înscriu nicidecum în.... În ce?

Iată că tocmai aici intră în acțiune regula pendulului. Pe de o parte, există cadrul unanim acceptat al bunei cuvințe, pe care nu e bine să-l încalci. Pe de altă parte, aflându-te în acest cadru, nu poți obține satisfacție de la sex. Dar ai dori și una și alta.

Pentru ca să corespundă standardelor, oamenii încep să-și joace rolurile. Temându-se de trezirea instinctelor animalice, ei diluează sexul cu ritualuri deja stabilite și, li se pare lor, necesare. Acestea, la rândul lor, duc la o anume înrobire. Ar trebui slăbite hăturile, dar regula pendulului nu permite. Și invers, dacă acul indicator se deplasează

mult în direcția agresivității, apare imediat necesitatea confirmării: „Dar tu mă iubești?”

Și astfel, pe scenă se află în mod permanent doi spectatori jucători. Ei, întocmai ca niște marionete, atârnă pe sforicica controlului de care s-au prins ei înșiși. Ce fac ei? *Se străduiesc din toate puterile să tragă de ac ba într-o parte, ba într-alta.* Ar fi suficient să nu le pese de regula pendulului și să lase acul să se miște liber, după cum simte sufletul și nu după ce spune rațiunea.

În primul rând, este necesar să vă amintiți în permanență de principiul nr.1 al Frailing-ului: *renunțați la intenția de a primi, înlocuiți-o cu intenția de a da și veți primi acel lucru la care dumneavoastră ați renunțat.* Acest minunat principiu acționează negreșit și, culmea, nici nu veți înțelege întotdeauna în ce mod acționează.

În al doilea rând, este necesar să renunțați total la regula pendulului și s-o înlocuiți cu regula Transurfingului. În regula aceasta spune: *permite-ți să fii tu însuși, iar celălalt să fie altfel.*

Cum probabil înțelegeți, ca să căpătați satisfacție în relațiile sexuale este necesar să vă simțiți liber, emancipat. Individul nu se poate simți liber dacă are potențiale excedentare sub formă de complexe, de exemplu, de inferioritate. Oricât s-ar strădui să se destindă, forțele de egalizare nu-i vor permite.

Dar partea leului, în tensionare, apare nu atât ca rezultat al potențialelor excedentare ca atare, ci ca urmare a relațiilor de dependență. Intenția interioară a oamenilor es-

te orientată cel mai adesea spre a primi și nicidecum spre a da. În plus, asupra partenerului sunt proiectate și așteptările legate de un rol. Nu-i place deloc să-i permită celuiilalt să fie altfel.

Relațiile de dependență, după cum știți, generează polarizare și aceasta provoacă vântul forțelor de egalizare care, în final, strică totul. Regula Transurfingului lichidează imediat polarizarea creată prin relațiile de dependență. De aceea, dacă nu reușiți să vă eliberați de complexe, este suficient să urmați principiul Transurfingului și tensiunea dispare imediat.

Să îți permiți să fii tu însuși înseamnă să vă acceptați toate imperfecțiunile. Să îi permiți altuia să fie altfel înseamnă să nu mai proiectați asupra lui așteptările dumneavoastră. Drept urmare, situația în care unul dorește ceva ce altul nu este dispus să facă, se rezolvă de la sine printr-o modalitate de neînțeles.

Repet, tot ce trebuie este să *renunțați la regula pendulului, să o înlocuiți cu regula Transurfingului și să vă direcționați intenția în concordanță cu principiul întâi al Freiling-ului*. Dacă lucrul acesta îl veți face amândoi, nu veți mai avea nici un fel de probleme. Reflecțiile pe tema cum se explică aceasta – faptul că lucrurile se rezolvă – să le lăsăm în seama psihologilor. Funcționează și gata.

Dar, în genere, la ce i-ar trebui pendulului o regulă? În cazul flash-pendulilor totul este clar – ei se hrănesc cu energia de rezonanță și de aceea le este necesară sincronizarea acțiunilor. Dar ce anume îi susține pe toți ceilalți

penduli rezistenți în timp, pentru care nu este obligatoriu ca aderenții lor să acționeze toți ca unul?

Înainte de toate, regula pendulului stabilește norme de comportament și de gândire, adică standarde de „normalitate”. Individul nu înțelege că i se propune un erzaț, un surogat al succesului. Succesul altei persoane nu poate servi drept exemplu, un model de urmat. Adevăratul succes se obține numai de cei care s-au încumetat să încalce regulile și să meargă pe drumul său.

Mergând pe urmele altora, individul va fi sortit pe vecie să ajungă din urmă soarele care apune. Standardele de succes sunt un miraj și omul nu știe sau nu dorește să știe că regula pendulului îl ține în plasa iluziilor. Iluzia este adesea mai dulce, mai comodă și mai clară decât realitatea pe care nu o cunoaștem.

Când individul se confruntă cu ceva care nu se învecie în standarde, el simte un disconfort sufletesc. Îl chinuie frica de eșec, de înfrângere, el realizează incapacitatea sa, se simte singur în această lume dușmănoasă.

Ce poate să facă? Una din variante ar fi izolarea. Să se înconjoare cu un zid de neacceptare împotriva a tot ceea ce îi este inaccesibil. Sau să-și continue goana după un etalon. Urmând regulile pendulului, el încearcă să se schimbe și își ascunde sufletul într-o „cutie” plină de condiționări. Acest fapt nu-l ajută cu nimic: în afară de nemulțumirea care îl face să se schimbe din nou.

Și iată, când individul se lansează în goana după un etalon, el emite energia nemulțumirii și a decepției. Altfel

metru nu se putea. La fel cum măgărușul se învâрте în cerc după morcovii atârnați pe o ață. Iată că tocmai cu acest tip de energie se alimentează pendulii distructivi, cei ce propun etaloanele succesului altora.

Zidul de respingere cere, la rândul său, consumuri mari de energie. Nu este deloc simplu să ții în jurul tău un câmp de protecție atunci când, de pretutindeni, la fiecare pas, ți se induc reguli pe care nu ai putere să le urmezi.

Dar, din acest labirint există totuși o ieșire. Ea constă în *voința de a refuza regulile pendulului pentru a merge pe propriul drum*. Cel căruia îi va reuși acest lucru, va obține o calitate uimitoare, la simțirea căreia pur și simplu ți se taie respirația și anume *libertatea interioară*. Și astfel de oameni există. Iată, de exemplu, scrisoarea unei cititoare, aflată la doi pași de această libertate.

„Am în jur de 30 de ani și niciodată n-am avut un bărbat. Specialiștii sexopatologi spun că acest lucru este o anormalitate gravă. Nu înțeleg de ce. Am crezut întotdeauna că nicăieri nu scrie că până la 25 de ani trebuie musai să te culci cu cineva și că fecioria este un motiv pentru cazne morale. Sunt atrăgătoare și am avut nenumărate ocazii pentru a lega relații intime. Dar eu nu vreau. Nici fiziologic – la capitolul acesta totu-i în regulă ci, pur și simplu, deocamdată n-am văzut bărbatul cu care să simt nevoia unei relații intime. Iar în ultimul timp mă surprind tot mai des gândind ce-i cu asta. Pentru că toți au ajuns să fie subjugați de dragostea corporală, iar eu – nu. Nu am fost înrobătă de stereotipurile sociale, dar această parte a

lor, recunosc, a început să mă irite. Uneori mă simt ca o înfirmă din punct de vedere moral. Deși faptul în sine că sunt singură nu mă influențează, nici aprecierea de sine – nu vreau să intru în mod conștient în relații intime cu cineva dacă nu am o atracție deosebită pentru persoana respectivă. Este oare cazul meu o abatere de la normalitate, sunt eu oare „defectă”?”

Am spus „la doi pași” pentru că teama de „a nu fi ca ceilalți” totuși există. Cu toate acestea, forța interioară și independența sunt evidente și lucrul acesta nu e puțin. Și, hincînțeles, nu este vorba de nicio deviere. Trebuie doar să nu te temi că „eu nu sunt la fel ca toți ceilalți”, ci să te bucuri. Și, desigur, să nu întreci măsura. Merită, probabil, să cobori ștacheta cerințelor și să fie mai simplu.

Judecând după informațiile care ne parvin de pretutindeni, se poate crede că toți nu mai fac altceva decât sex. Este doar o iluzie. Nici pe departe nu se poate afirma că toți au „un mod activ de viață”, mulți chiar nici nu au un partener. Dar frica de singurătate și teama de a părea altfel decât ceilalți te obligă să crezi în iluzii.

Să luăm, spre exemplu, Parisul cu spiritul acestuia de libertate și de absență a constrângerilor. El și-a câștigat reputația de „oraș al inimilor fără pereche”. În fiecare zi, dis-de-dimineată, oamenii dau buzna în stradă și umplu cafenelele aflate la tot pasul. De ce fac ei asta, că doar ceașca de cafea poate fi băută și acasă?! Pentru că din casă li alungă singurătatea.

Cuiva s-ar putea să i se pară că pendulii îi subjugă în mod intenționat pe oameni, impunându-le această regulă. Într-adevăr îi subjugă, dar nu pendulii sunt aceia care stabilesc regula aceasta. *Pendulii există datorită ei! Regula îi generează pe penduli.* Iar apoi pendulul începe să își facă treaba sa murdară. Important în caracterul distructiv al pendulului este faptul că el îi îndepărtează pe oameni de calea prin care ar putea să obțină adevărata fericire.

Imaginați-vă o stradă plină de oameni, fiecare dintre ei văzându-și de rostul său. La un moment dat, apar niște oameni îmbrăcați în negru, care-i încolonează pe toți și-i obligă să mărșăluie. Cineva încearcă să se opună, să iasă din rând, dar în mod brutal este împins la loc: „Stai! Încotro te-ai pornit! Intră-n rând!”

Un film ca „Matrix” nu a apărut întâmplător. Fantasticul prezintă cu timpul tendința de a se întruchipa în realitate. Și această tendință se intensifică. Dacă ați luat seama, distanța dintre fantastic și întruchiparea acestuia în realitate se micșorează tot mai mult. Desigur, oamenii nu stau în baloane cu biberoanele fixate de corp, dar analogia este pe undeva foarte aproape.

Tuturor li se pare că înregimentarea este o realitate. Dar, de fapt, necesitatea de a fi înregimentat este iluzie. Adevărata realitate constă în putința de a ieși din coloană și de a merge pe drumul propriu. Dar ca să realizezi acest fapt nu este chiar așa de simplu. Individul s-a obișnuit atât de mult să trăiască cu iluziile sale, încât el trebuie bine scuturat sau, așa cum apare la Carlos Castaneda, „să muți

punctul de adunare” pentru a-l face pe om să înțeleagă unde este realitatea și unde este iluzia.

Invalizii, de exemplu, se află în situația acelor persoane care nu au posibilitatea de alegere. Ei sunt nevoiți să sufere toată viața și să se chinuie din cauza incapacității lor, fie să nu respecte regula pendulului. Dacă individul știe că nu mai are ce pierde, el renunță la goana după un etalon și începe să-și trăiască viața pentru propria mulțumire.

Invalizii care joacă baschet, deplasându-se în scaunul cu roțile, sunt incomparabil mai fericiți decât adolescenții sănătoși, care vor să fie ca Michael Jordan. Aceștia din urmă arată mai puțin firesc decât invalizii pentru că merg în formație ca mânați din urmă. Și nici unul dintre ei nu va deveni un nou Michael Jordan până ce nu va realiza că trebuie să iasă din formație.

Cei care încalcă regula pendulului devin fie lideri, fie renegați. Unii devin staruri, ceilalți – niște foste glorii muritoare de foame. Deosebirea dintre unii și ceilalți constă în aceea că primii sunt convinși că au dreptul să distrugă regula pendulului, iar ceilalți se îndoiesc de acest lucru.

Starurile se nasc de la sine, dar le dau strălucire pendulii. Cine a ieșit din front creează un nou etalon al succesului. Pendulii nu suportă individualitatea; ei realizează că a apărut o nouă stea și, în consecință, nu le rămâne decât să facă din ea unul din favoriții săi. Și atunci se croiește o nouă regulă; mărșăluitorii fac stânga-mprejur și

încep să bată pasul după noua stea. Înțelegeți cum se petrec lucrurile?

Dar ca să ieși din rând, trebuie să știi cum să procedezi. Dacă vă veți lua la luptă cu indivizii în negru, veți avea parte de înfrângere. În lupta cu pendulii, întotdeauna veți fi învinși.

Secretul constă în a ieși din rând fără luptă. Poți ieși pur și simplu zâmbind liniștit și făcându-le cu mâna la despărțire. Iar apoi să pornești pe propriul drum. Pendulii vor face tot ce le stă în putință, se vor da peste cap pentru a vă înregimenta din nou, dar nu vor putea face nimic dacă veți refuza lupta cu ei.

Dar ca să pricepi acest adevăr simplu, este necesar să-ți revizuiesti din temelii concepția de viață. În lumea noastră totul este dat peste cap. În această privință, Transurfingul reasează lucrurile și te ajută să renunți la regula pendulului.

Este adevărat că multora nu le place ideea în sine că și ei sunt înghesuiți într-o matrită. Cei care nu vor să se trezească nu au nevoie de Transurfing. Noi toți primim ceea ce alegem. Iluzia este și ea o alegere și fiecare, dacă așa îi place, are dreptul acesta.

Eu nu-i impun nimănui absolut nimic și nu am intenția să-mi argumentez părerile. Puteți să verificați totul singuri, prin propria experiență. Eu doar voi trece pe lângă dumneavoastră și vă voi spune:

- Hei, știți, există Transurfingul realității!
- Serios?

- Aha! Eu merg într-acolo; dumneavoastră faceți cum doriți. Asta-i tot.

Stabilizarea structurii

În concordanță cu a sa lege, pendulul va face totul pentru creșterea energiei conflictului izbucnit. Luptele, din care pendulii își extrag energia, au loc în permanență. Dar toate aceste conflicte apar, de regulă, între două sau mai multe structuri adverse. Exemple sunt o sumedenie – războaie, revoluții, concurență și multe alte tipuri de adversități.

Totuși, în afară de agresiune, când este vorba de inamic, o trăsătură deosebitoare a oricărui pendul o constituie tendința de a păstra și a consolida structura datorită căreia el, propriu-zis, există.

Esența energo-informațională se formează și se dezvoltă concomitent cu apariția unei structuri reglementate, creată de reprezentanții naturii vii. Existența pendulului depinde în întregime de gradul de stabilitate al structurii care s-a format. De aceea *el va face totul pentru stabilizarea structurii sale*. Aceasta este cea de a doua lege a pendulului.

Spre ilustrare, să analizăm cel mai simplu exemplu – un banc de garizi (o specie de pești foarte mici). Ei se comportă ca un singur organism. Dacă-i sperii dintr-o anumită direcție, în aceeași clipă, sincronizați, toți peștișorii se vor întoarce și vor înota în altă direcție. De unde această sincronizare?

Dacă presupunem că fiecare peștișor reacționează la mișcarea vecinului, atunci perturbarea ar trebui să se transmită în lanț. Dar, oricât de mare ar fi viteza cu care se transmite semnalul, ar trebui să existe o temporizare, o întârziere. Dar aici e problema – nu există temporizare. Bancul de pești poate să atingă dimensiuni mari, dar această situație nu schimbă cu nimic lucrurile – se constată aceeași sincronizare.

La fel se manifestă și păsările zburătoare. Dacă ați avut vreodată ocazia să vedeți un stol enorm, format din păsărele mici și foarte rapide, ați remarcat probabil că ele își schimbă direcția de zbor printr-o coordonare uimitoare.

S-ar putea ca în acest caz să acționeze un alt mecanism, de exemplu contactul telepatic? Dar și acest aspect e puțin probabil. Dacă într-un bazin, unde nu există un banc de pești, vom speria un pește, celălalt, aflat la un metru distanță, va fi foarte liniștit. Rezultă că nu există nici un fel de legătură telepatică. Semnalul se transmite doar în grup, care constituie cea mai simplă structură. S-ar putea ca acest semnal să nu se transmită deloc?

Să luăm, de exemplu, o structură mult mai complexă – mușuroiul de furnici. Știința nu poate da un răspuns clar în legătură cu modul în care se conduce colonia furnicilor. Ceea ce este uimitor este că în mușuroi există o distribuție clară a responsabilităților, dar nu există nici un fel de ierarhie. De ce toate insectele acționează coordonat, ca într-o organizație cu o conducere centralizată?

Furnicile comunică între ele prin eliberarea unor substanțe mirositoare – feromoni. Căărăuile, având acest miros, permit furnicilor să-și găsească drumul spre casă și hrană. Dar în ce mod se transmite informația simultan către toți membrii coloniei? Nu poate fi vorba despre niște forme superioare de schimb de informații între furnici. Altfel de ce ar mai folosi ele un set de date atât de primitiv ca mirosurile?

Așadar, ce anume îi unește pe membrii izolați într-o colonie organizată? *Pendulul*. Concomitent cu alcătuirea și dezvoltarea structurii, se formează o entitate energo-informațională care își asumă funcția de dirijare și stabilizare a acestei structuri. Între pendul și elementele structurii există legături directe de feed-back. Pendulul există pe seama energiei adepților săi, le sincronizează activitatea acestora, unindu-i într-o comunitate organizată.

Privită din afară, această structură pare să se autoorganizeze într-un anume mod, însă lucrurile nu stau așa. Despre autoorganizare putem vorbi numai în cazul naturii nevii, unde elementul organizator îl constituie legile fizicii. De exemplu, moleculele unui lichid, în procesul cristalizării, se aranjează într-o grilă, a cărei structură este determinată de forma moleculelor și de forțele de interacțiune.

Pentru unirea organismelor vii într-o structură este necesară prezența unui factor organizator exterior. Acest factor este chiar pendulul. Cum procedează el, deocamdată nu se știe. După toate probabilitățile, între această entitate

Al organismul viu există un anumit schimb energo-informațional.

Pendulul, ca suprastructură de conducere, există în oricare structură formată din organisme vii. Cu toate acestea, nu se poate spune că el o conduce în mod rațional, întrucât nu dispune de o intenție conștientizată. Conștiința unei entități energo-informaționale este asemănătoare cu un algoritm. Pendulul nu efectuează ce a gândit, ca ființa rațională – el conduce structura asemănător modului în care programul dirijează activitatea unui mecanism automatizat.

Cât de „automatizat” acționează elementele structurii, depinde de gradul lor de conștientizare. Cu cât organismul viu este mai primitiv, cu atât este mai limitată reprezentarea sa cu privire la motivele și acțiunile sale. Dacă ființa trăiește izolat, acțiunile acesteia sunt determinate de un program interior – de un set de instincte. Dar când ființele se unesc în grupuri, imediat pornește și programul exterior – pendulul care începe să conducă comportamentul comunității.

Agresivitatea lumii, în care toți se mănâncă unul pe altul, s-a dezvoltat ca o consecință a legii întâi a pendulului. Agresiunea, fiind un produs al pendulilor, nu este o caracteristică obligatorie a naturii vii și aceasta își găsește confirmarea în anumite colțuri ale planetei. De exemplu, în Noua Zeelandă, practic nu există răpitori.

Foarte mulți locuitori ai planetei sunt nevoiți să se uncască în grupuri pentru a rezista într-un mediu ostil, nu

lipsit de pericol. Pendulii le obligă pe ființele vii să devină elemente ale structurii, potrivit principiului: „Cum este, pușorule, vrei să trăiești? Atunci fă ca mine!”

Oamenii sunt înclinați să se adune în grupuri și în funcție de interese. Aceasta se explică prin faptul că în astfel de grupuri se comunică mai ușor. Ar putea să pară straniu faptul că foarte mulți indivizi întâmpină greutăți considerabile în comunicare. În pofida unei vizibile lipse de constrângere în relațiile dintre indivizi, din cauza unei serii de cauze externe și interne, aceste relații sunt destul de forțate. Pentru a stabili un contact mai apropiat, oamenii tind să găsească în mod instinctiv ceva comun care, într-un fel sau altul, i-ar putea uni. Iată că tocmai prin aceasta se și manifestă funcția stabilizatoare a pendulilor. Când conlocutorii pendulează pe unul și același pendul, ei sunt „reglați pe aceeași undă” și găsesc fără trudă un limbaj comun. Iată de ce relațiile capătă ușurință, când poți fuma, bea la aceeași masă festivă, te poți afla în aceeași excursie, practica același joc sportiv etc., etc.

Dar, cu siguranță cea mai edificatoare ilustrare a celei de a doua legități a pendulului o constituie nașterea civilizației. Nu v-ați gândit niciodată la modul în care au apărut orașele? De ce oare sute de mii de ani oamenii au trăit în sate și tabere, iar apoi, dintr-odată, au început să construiască mari așezări civilizate? Ce a servit drept bază: meseriile, comerțul sau, poate, războiul?

Cele mai vechi orașe sunt de aceeași vârstă cu piramidele. Unul dintre acestea – Karal – a fost descoperit re-

vent în Peru. Acest oraș pierdut în timp a fost ascuns oamenilor aproape cinci mii de ani. S-a aflat despre el abia când s-a constatat că, de fapt, dealurile care se înălțau în mijlocul pustiului nu sunt altceva decât urmele unor piramide; una dintre acestea era, ca dimensiuni, asemănătoare celor egiptene. Arheologii au fost uimiți de faptul că în urma săpăturilor nu s-au găsit nici obiecte din lut ars, nici armă. Oamenii se foloseau de unelte făurite din piatră, oase și lemn.

S-a concluzionat că locuitorii se îndeletniceau cu cultura bumbacului, cu împletitul plaselor de pescuit; în schimbul acestora primeau pește de la locuitorii de pe țărmurile apelor. Dar același lucru puteau să-l facă, cu același rezultat, și locuitorii satelor. Nu s-au găsit nici construcții de apărare în jurul orașului Karal. Înseamnă că versiunea de fortăreață de apărare cade și ea. Care a fost totuși cauza apariției orașului?

Oamenii din cele mai vechi timpuri locuiau la sate, aveau îndeletniciri primitive, făceau comerț între ei și duceau și războaie. Dar, doar pentru asta nu aveau nevoie să-și construiască orașe din piatră și să ridice piramide. Probabil că factorul organizatoric erau pendulii, mai exact spus, funcția lor stabilizatoare.

Nu se poate explica exact cum se întâmplă acest lucru. Adevărul este întotdeauna undeva la mijloc. Cel mai probabil este că într-un anumit moment se formează în mod spontan o structură de penduli capabilă să se dezvolte în viitor. Întregul oraș este, în esență, o structură de

penduli cu o rețea complexă: producție, consum, servicii și schimburi. Și dacă acest sistem care se autoorganizează este de la bun început stabil, el va crește și se va întări. Structura poate evolua și poate lua naștere o civilizație complexă. Iar acest proces va continua până când unul dintre defectele de arhitectură va duce la prăbușirea giganticei construcții. Evident, mai e mult până acolo. Deși, cum să spun?...

Dar să ne întoarcem la viața noastră. În comparație cu ceilalți reprezentanți ai naturii vii, omul este „mai treaz”. Dar, oare, întotdeauna el își dă seama ce face? Rațiunea umană poate crea instalații și mecanisme complexe, poate să construiască orașe, să studieze lumea înconjurătoare. Și cu toate acestea, ca grad de înțelegere, omul nu este prea departe de lumea animală.

Întreaga societate umană este organizată ca o structură complexă constituită din diverse formațiuni: începând cu familia și mergând până la marile corporații și state. Ca și în natură, dacă individul trăiește izolat, el răspunde pentru acțiunile sale. Iluminarea, după cum se știe, au atins-o cei care s-au îndepărtat de societate. Dar când individul devine un element al structurii, în cea mai mare parte el doarme în stare de veghe, ceea ce, altminteri, nu-i împiedică rațiunea să se ocupe de o producție înalt tehnologică.

Uzina contemporană este cu mult mai complexă decât un furnicar. În esență însă, ambele structuri sunt dirijate de penduli. Și toate realizările progresului tehnicoștiințific, dacă le privim în ansamblu, reprezintă produse

ale structurii și nu ale unor personalități luate separat. Televizorul poate fi inventat de un singur om, dar televiziunea constituie rezultatul unui întreg sistem, direcționat de pendul.

Când individul devine un element al structurii, el va trebui să se conducă după regulile pendulului. Consecința este o inevitabilă contradicție între interesele personale și condițiile impuse de structură. Cel mai rău este atunci când individul nu conștientizează acest fapt și trudește supus pentru sistem, fără a putea cel puțin să-și ridice privirea în jurul său și să-și dea seama de acțiunile sale.

Îmi puteți obiecta: „Ce prostie! Cum adică să nu-mi dau seama? Dimpotrivă, eu realizez perfect ce anume fac, de ce și pentru ce!” Numai de-ar fi așa!

Un exemplu foarte concludent poate fi luat din tabelele de copii. Psihicul în formare al adolescenților, care au relativ mult timp liber la dispoziție, constituie un teren fertil pentru înflorirea pendulilor. Aceștia, în virtutea esenței lor agresive, creează un mediu favorabil pentru apariția rivalității. În acest mediu, dacă nu ești la fel ca ceilalți, adică nu corespunzi parametrilor structurii formate, poți fi ironizat, poți fi „exclus din cârd”, poți fi chiar stâlcit în bătaie.

Aflat în asemenea condiții, adolescentul doarme dus, în stare de veghe. El trăiește ca și cum ar dormi, fără să-și dea seama de acțiunile sale, fie că se află într-o mulțime careia îi aparține sau îi este adversă. Tranchilizantul îl constituie simțământul apăsător al relațiilor de rivalitate și

puternicele îndoieli cu privire la propria valoare în raport cu „standardele” existente.

Exact aceeași apăsare, la limită cu impasul, o încearcă și individul în amorceala sa, în somnul din starea de veghe; acesta se află în întregime sub incidența a tot ceea ce se întâmplă în jurul său. Viața într-un mediu agresiv „se întâmplă” asemănător visării. Șuvoiul tumultuos al circumstanțelor îl „ia cu sine” și toată capacitatea lui de a înțelege ce i se întâmplă se limitează la a se uita speriat în jurul lui și a încerca să nu se ducă la fund.

Dacă adolescentul nu are un suport interior, dacă nu are siguranță, el începe instinctiv – ziceți inconștient – să caute un punct de sprijin care să îi permită să-și consolideze poziția. Iar acest sprijin i-l oferă pendulul, dar nu gratuit, ci în schimbul supunerii sale regulilor structurii.

Se poate vedea cum, într-un mediu asemănător celui din taberele de vară, apar tot soiul de obrăznicături care aparent sunt foarte sigure pe ele și se simt ca peștele-n apă. Toată siguranța lor exagerată se bazează pe punctul de sprijin oferit de pendul.

Imaginați-vă doi indivizi, posesori ai sprijinului amintit – unul un „mameluc”, altul un „fluieră vânt”. „Hei, tu! Vezi ce fac? Fă ca mine!” Îți spun: „Fă ca mine”. „Hei, tu, piciule! Mucosule! Nu-ți sugere mucii, ține-te, bagă țeapă!”

Împrejur nimeni nu înțelege că aceștia doi atârnă în cârligul pendulului ca niște marionete. Iluzia creează un punct de sprijin, fie el și efemer – dar punct de sprijin. Al-

ii, privind la această siguranță a marionetelor, fie ea și mimată, procedează la fel – obțin punctul de sprijin în echimbul respectării regulii: „Fă ca mine”. Și iată-i umblând hai-hui pe acești „debusolați”, „rătăciți”. Așa se formează structura!

Important este că adepții pendulului se conformează regulii absolut inconștient. Ei au iluzia totală că exact așa trebuie să fie. Respectând regula, adepții pot înfăptui orice, dar o fac toți în aceeași manieră. De exemplu, acum nu doar se înjură cu voce tare ci se și vorbește în aceeași manieră. Nimănui nici nu-i trece prin gând că este vulgar. Iar vulgaritatea înseamnă, înainte de toate, prost gust. Clasa de jos. E același lucru cu a nu te spăla, a umbla cu haine murdare. Deocamdată nu umblă dar, categoric, vor umbla imediat ce va apărea regula respectivă.

De exemplu, la curtea regelui Franței, Ludovic al IV-lea, nu se obișnuia să te speli, pentru că însuși regele, având o neplăcere patologică față de igienă, se limita doar la ștersul mâinilor cu cognac. Curtenii erau nevoiți să-i urmeze exemplul și, pentru a ascunde mirosul neplăcut al corpului, se parfumau din abundență, drept care, curtea regală duhnea a putoare. Mai mult chiar, întrucât cu toții erau chinuiți de păduchi, s-a introdus o manieră „elegantă”: doamnele și cavalerii de la curte aveau la ei niște bastonașe cu care se scărpinau în mod „grațios”.

După cum se vede, regula este capabilă să reabiliteze absolut orice sminteală. Dar important este faptul că susținătorii regulii acționează cu toții la fel, întocmai ca într-o

turmă de oi. De exemplu, cel care a folosit primul cuvântul „țepă”, se poate considera cioban. Dar toți cei care, precum papagalii, repetă în cor cuvântul acesta și altele asemenea, se comportă, indiscutabil, ca niște oi.

Acum, probabil că v-ați amintit și de bancul de peștișori. Oare cât de departe a ajuns omul în conștientizarea sa?

Influenței exercitate de penduli îi sunt expuși nu doar adolescenții, ci și adulții, mai ales atunci când se află în mulțime. De exemplu, la o ședință – toată lumea discută despre ceva și unul, poate fără să-și dea seama, se ridică și începe să vorbească vrute și nevrute. Ulterior, el va fi nedumerit de ce i-a trecut prin cap, ca apoi să fie convins că a spus ce trebuie. Mulțimea îi face pe membrii ei să se poarte uneori impropriu. Iată cum acționează pendulul asupra acelor care caută un punct de sprijin.

S-ar părea că omul și-a găsit sprijinul în structură! Că e bine. Desigur, și aceasta este o soluție. Numai că trebuie avut în vedere faptul că dacă te supui regulilor structurii, va trebui să uiți de propria-ți individualitate. Ești „ca toți” – capeți liniște și ești în siguranță. Dar, în același timp, îți pierzi dumnezeiescul dar – unicitatea sufletului, datorită căreia poți înfăptui lucruri mărețe, geniale.

Cât despre unitatea sufletului și rațiunii nici nu mai poate fi vorba. Aflat în totalitate sub incidența structurii, individul, în mod practic, nu mai dispune de conștiință și nu-și mai aude glasul sufletului. Iar acest lucru înseamnă

va nu-și va mai căuta drumul său și toată viața își va îndoi
spina pentru binele structurii.

În nici un caz nu vreau să spun că drumul individului se află în afara unor structuri. Te poți retrage în munți și te poți izola de lumea pendulilor. Dar dacă și acolo viața va decurge ca-ntr-un vis inconștient în stare de veghe, atunci în mod cert nimic nu se va schimba.

Discuția de fond este să devii stăpânul propriului destin, rămânând în același timp în structură. Se poate oare, de exemplu în tabăra de vară, să îți capeți siguranța dorită fără să te supui regulilor pendulului și, în același timp, să nu devii un renegat? Nimic mai simplu. Este necesar doar să te trezești și să privești la acest joc cu ochi de spectator, fără a părăsi scena. Atunci, imediat vor deveni vizibili și favorizii pendulului „agățații” și „înțepații” – racolații și adeptii care urmează exemplul dat de pendul.

Nu trebuie judecați și, mai ales, nu trebuie disprețuiți pentru asta. Dacă în urma conștientizării situației, individul începe să se considere opusul celor „care dorm”, apar relații de dependență, polarizarea este mai evidentă, iar „cel ce s-a trezit” va ajunge în mod inevitabil un declasat. Este foarte important să ținem cont că nu este suficient să renunți la regula pendulului, ci este necesar să o înlocuiești cu regula Transurfingului: „Permiteți-vă să fiți dumneavoastră înșivă, iar altora – să fie altfel”.

Și atunci suportul îl veți putea găsi în sinele dumneavoastră. Înțelegerea a ceea ce se întâmplă în jur înscamnă deja jumătatea lucrurilor. Însăși cunoașterea aces-

tui fapt vă incumbă o temeinică și liniștită încredere în dumneavoastră, pentru că nesiguranța de sine apare din teama în fața necunoscutului. Când individul nu cunoaște regulile jocului, lumea înconjurătoare începe să-i pară înspăimântătoare și ostilă. Iar atunci sentimentul de singurătate și apăsare îl face pe om temător, închide ochii, vrând să nu mai știe de nimic și se supune regulii pendulului.

Așadar, cunoscând toate acestea, dumneavoastră sunteți capabil să vă transformați viața în visare conștientizată, în stare de veghe, cu alte cuvinte, să căpătați și să dețineți controlul asupra situației. Fie veți deveni un toreador în arenă, fie - cel puțin - nu veți mai fi animalul sacrificat.

Cât privește problema cum să ne consolidăm situația, s-a vorbit detaliat în principiile de bază ale Transurfingului. În primul rând, să vă eliberați de sentimentul de vinovăție; va fi necesar să nu vă mai justificați și să dați socoteală despre acțiunile dumneavoastră acelor care și-au permis insolența de a vă judeca. În al doilea rând, să renunțați la a vă apăra și a vă demonstra valoarea. Dacă în paralel veți respecta și regula Transurfingului, aceste două aspecte vor fi pe deplin suficiente pentru a dobândi punctul de sprijin în propria persoană, altfel spus, veți începe să existați în concordanță cu crezul dumneavoastră.

Va trebui însă să aveți în vedere că nu se poate nici să te opui în mod inconștient structurii, încercând prin toate metodele să te ferești de influența acesteia. Repet, este

vorba nu de eliberarea în totalitate de pendul, ci de a nu-i fi marionetă.

Trezindu-vă, veți simți și veți înțelege în ce mod face presiuni structura supra dumneavoastră (vrei să trăiești?) încercând să vă impună regulile sale. Atunci veți putea să decideți dacă să le urmați sau să nu le acceptați. Important este să procedați conștient, în timp ce alții, în jurul dumneavoastră dorm cu ochii deschiși, în aceasta constă strategia stăpânirii situației. Pentru exemplificare, vom lua una din scrisorile primite, edificatoare pentru cele de mai sus:

„De ce uneori se întâmplă că atunci când îmi fac datoria, îmi văd de treabă conștiincios, ba chiar mai mult decât ar trebui, când propun niște idei noi care ar trebui salutate nimeni nu le remarcă, mai mult chiar, pentru aceste idei mulțumirile sunt adresate altcuiva. Chiar și atunci când este vorba despre promovarea profesională, eu sunt uitată total, ca și cum n-aș exista în cărți, și chiar dacă sunt propusă pentru o funcție cu puțin mai sus decât cea precedentă, când se îndeplinesc formalitățile, postul meu este ocupat de o altă persoană sau totul se amână pe altă dată. Rezultă că aș fi omul invizibil. De ce se întâmplă așa?”

După toate probabilitățile, cititoarea care mi-a adresat întrebarea lucrează undeva în sistemul administrativ. Orice sistem constituie un pendul. La început apare structura energo-informațională sub forma unui ansamblu de idei și principii, iar apoi realizarea materială, adică siste-

mul. Sistemul începe să se dezvolte independent, supunându-și aderenții legilor lui.

Pendulii îi numesc pe aderenții lor în funcții cheie nu pentru meritele lor deosebite, ci pentru faptul că ei corespund pe deplin sistemului respectiv. Ar fi o naivitate să gândim că pe scara carierei și mai ales în ierarhia puterii, oamenii acced potrivit calităților și realizărilor lor excepționale. Într-o măsură oarecare lucrurile așa se petrec, dar calitățile și realizările excepționale nu constituie factorul principal.

Criteriul de bază nu constă în cât de *bine* muncește individul, ci cât de *corect* din punctul de vedere al sistemului. Pendulul are grijă în primul rând de stabilitate. De aceea și dumneavoastră trebuie să vă orientați acțiunile spre menținerea stabilității sistemului.

Dacă doriți să avansați pe scara carierei, trebuie să înțelegeți deosebirea dintre „bine” și „corect”. Aici totul depinde de colectivul concret în care lucrați. Pendulii sunt și ei diferiți.

În colectivele mici, pot să fie apreciate creativitatea, independența, entuziasmul, inițiativa. Dar dacă este vorba despre un aparat de conducere sau o mare întreprindere, atunci aici vor acționa cu totul alte legi și o cu totul altă etică – cea corporaționistă.

Etica corporaționistă presupune o reglementare mult mai rigidă, disciplină și punctualitate în execuție. Adesea, inițiativa este amendată, caracterul independent în executarea sarcinilor de servicii este întâmpinat cu rezervă, crea-

lilitatea nu deține un rol hotărâtor. Într-un asemenea sistem este necesar să acționezi nu „mai bine”, ci „mai exact”.

Astfel, trebuie acționat conștient și maleabil, reglându-ți atitudinea și faptele cu realitățile lumii pendulilor. Toate aceste lucruri nu sunt atât de complicate pe cât par. Important este să te trezești la timp.

Generația Indigo

Una dintre cele mai edificatoare manifestări ale noii realități este fenomenul „copiii Indigo”, fenomen ce a fost descris în amănunțime în cartea cu același titlu de Lee Carroll și Jan Tober. Acest termen a fost introdus de clarvăzătoarea Nancy Ann Tepp. Ea studia legătura dintre caracterul individului și culoarea aurei lui. La începutul anilor 70 ai secolului al XX-lea Nancy Tepp s-a confruntat cu un fenomen neobișnuit: în lume au început să apară copii de un tip nou, cu un gen de aură neîntâlnit până la acea dată – indigo (albastru-violet).

Prin caracterul lor, copiii Indigo se deosebeau de asemenea de restul masei de oameni. Principala lor particularitate – sunt hiperactivi și au un deficit de atenție. Nu pot sta mult timp pe loc dacă lucrul în cauză nu reprezintă pentru ei un interes personal. Deși nu toți copiii au în mod obligatoriu aceste însușiri – Indigo; și invers. Toți sunt diferiți.

Îi unește sentimentul înnăscut al propriei demnități și tendința de independență. Copiii Indigo își cunosc valoarea și se pare că sunt convinși că au meritat să se afle aici în această viață. Iată cum sunt aceștia!

Acești copii îi uimesc pe adulți cu înțelepciunea lor. Au dezvoltată conștientizarea și o înțelegere matură referitor la lume, trăsături neobișnuite pentru vârsta lor. Nu sunt

dispuși să se supună în fața autorităților unanim recunoscute.

Copiii Indigo nu acceptă conservatorismul. Lor li se pare a fi evident ca unele lucruri să fie făcute cu totul altfel, în timp ce ceilalți oameni se ghidează în mod obișnuit, după norme și reguli unanim acceptate.

Nu pot fi numiți niște copii concilianți, înțelegători. Din punct de vedere educațional, se poate afirma chiar că sunt greu de stăpânit. Sunt, am spune, de capul lor. Într-o oarecare măsură, lucrul acesta este caracteristic pentru fiecare nouă generație. Totuși, generația Indigo se detașează prin noutatea sa deosebită.

În decursul mileniilor, schimbul generațiilor s-a produs uniform și în ritm lent. Dar în ultima vreme se constată un proces accelerat al schimbării generațiilor – fiecare nouă generație se deosebește tot mai radical de cea anterioară. Generația Indigo își are deja copiii săi care, după însușirile caracteristice, și-au întrecut propriii părinți.

Ce se întâmplă? Procesul de înnoire revoluționară a conștiinței umane nu poate să se desfășoare de la sine, fără anumite cauze. După cum se știe, în natură și în societate totul tinde spre echilibru. Înseamnă că înnoirea conștiinței are loc în contrapondere cu un alt proces.

Nu este greu de înțeles despre ce proces este vorba. În ultimele decenii, concomitent cu dezvoltarea structurii informației și telecomunicației, s-a format o rețea puternică de penduli care au împânzit practic tot Pământul.

Procesul tehnico-științific, în ansamblu, nu este atât de înfricoșător precum componenta sa informațională care creează un teren propice pentru apariția și existența pendulilor. Cu cât este mai mare grupul aderenților ce gândesc în aceeași direcție, cu atât mai puternic este pendulul și, în mod corespunzător, și puterea sa asupra oamenilor este mai mare.

Pentru a obține controlul asupra conștiinței unui număr apreciabil de oameni, nu este obligatoriu să-i pui în stative cu biberoanele-n gură ca în celebrul film „Matrix”. Este suficient să construiești o rețea informațională atotcuprinzătoare și atunci oamenii înșiși, în mod automat, își vor ocupa locurile în celulele ei.

Dar ce reprezintă individul în celula informațională? Este așa-numitul *element social*, a cărui conștiință este condiționată în mare parte de poziția lui în *structură*, care amintește într-adevăr de o matrice.

Imperceptibil dar temeinic, structura îl împresoară pe fiecare membru cu un set de stereotipuri de gândire și de comportament. Individul are impresia că el acționează liber, după propria voință dar, de fapt, el nici nu mai are noțiunea de libertate, întrucât „configurația” voinței sale a fost realizată de structură. Individul joacă după *voința ce i-a fost prezervată* în jocul impus.

S-ar părea că fiecare e *liber* să facă ceea ce *dorește*. Aceasta este libertatea declarată. Numai că fiecare poate *dori* doar ceea ce concordă cu interesele structurii. *Structura te învață să vrei ceea ce trebuie.*

Despre acest proces de *înrobire a voinței (intenției)* este vorba. Procesul acesta, prin natura sa, este sinergic, adică se organizează singur întrucât pendulii înșiși nu dispun de intenție conștientizată. Totul decurge de la sine, întrucât ca formarea cristalelor de gheață în procesul de îngheț. Ca o colonie de plante parazitare, rețeaua pendulilor împânzește toată biosfera Pământului.

Este înfricoșător? Sau poate nostim? Fiecăruia după cum îi place mai mult. Fiecare e *liber* să trateze aceste reflecții ca fiind de domeniul fantasticului. Și totuși, când realitatea de zi cu zi ți se înfățișează într-un chip necunoscut, realismul ei dur întrece cele mai îndrăznețe fantezii.

Dar să ne întoarcem la copiii noștri. Tendința de înrobire a voinței generează o reacție de răspuns – apariția copiilor cu o tendință înnăscută de independență. Este un proces natural, firesc. Așa se manifestă acțiunea forțelor de egalizare ca răspuns la creșterea rețelei de penduli.

Pe de o parte, pendulii încearcă să ordoneze lumea, să-i împingă pe oameni în structuri de genul matricei. Pe de altă parte – generația Indigo echilibrează preeminența pendulilor, ca și cum ei ar avea o misiune prestabilită. Comportamentul copiilor tinde să refuze stabilirea unor reguli, a înregimentării. Strânși în chingile stereotipurilor și ale condiționărilor, ei năzuiesc să se smulgă spre libertate.

Toți copiii, iar cei Indigo cu deosebire, sunt foarte sensibili la potențialele excesive. De exemplu, orice falsitate este recunoscută imediat. Când văd că cineva este slu-

garnic, obedient, ei devin insolenți, obraznici. Dacă îi lauzi excesiv, îndată devin capricioși.

Orice stabilire de reguli creează o polarizare pe care copiii, în aceeași clipă, se și pornesc să o distrugă. „N-am să mă culc! Nu vreau griș cu lapte! Lasă-mă pe mine! Eu fac, nu tu!” Tendința de a nu asculta și de a face scandal se manifestă la copii nu pentru că le-ar face vreun rău, ci din dorința firească de a se elibera de directivele din afară.

Uneori, s-ar părea că acești copii vor să facă dinadins unele lucruri. În asemenea cazuri, ei acționează inconștient, fără intenție. Ei nu-și pun în gând să fie provocatori. Lucrurile se petrec de la sine, în mod firesc. Așa se manifestă acțiunea forțelor de egalizare ca răspuns la stabilirea de reguli cu care adulții se străduiesc să-i stăpânească pe propriii lor copii.

Tendința de independență a generației Indigo se manifestă și în atitudinea lor față de religie. „Copiii din noua generație acceptă cu greu biserica contemporană” – scriu în cartea lor Lee Carroll și Jan Tober. „Copiii Indigo vin în această lume cu un sentiment acut de autorespect și cu convingerea de nezdrunțat că ei sunt copiii lui Dumnezeu”. Au ei nevoie de mijlocitori în comunicarea cu Dumnezeu? Puțin probabil.

Copiii Indigo se conduc mai mult după vocea inimii, decât a rațiunii. Adulții consideră că fac bine atunci când procedează corect. Copiii sunt de părere că important este să faci totul cu suflet, din dragoste și nici pe departe așa cum se consideră a fi corect.

Dar dacă în alte vieți copiii dumneavoastră v-au fost părinți? Iar acum v-ați schimbat rolurile? Și aceste suflete, venite din trecutul îndepărtat, continuă să vă învețe, predându-vă o mulțime de lecții înțelepte?

Înțelepciunea copiilor Indigo este o urmare a gradului lor înalt de conștientizare. Ei își dau seama ce se întâmplă împrejur și știu cine ce este. Conștientizarea se accentuează când atenția este focusată în interior și nu spre lumea exterioară. Căci, dacă individul este în întregime absorbit de griji care îi sunt impuse din afară, el se afundă total, cu mintea în jocul inconștient. Conștiența copiilor Indigo se opune tendinței de „adormire” a oamenilor aflați în plasele pendulilor.

Toți copiii au, din naștere, o individualitate marcată. În fragedă copilărie sunt foarte frumoși și fermecători. Secretul atracției exercitată de copii constă în comuniunea armonioasă dintre suflet și rațiune. Ei se acceptă pe sine așa cum sunt și de aceea frumusețea sufletească inițială nu este deformată de măștile false ale rațiunii.

Atunci de ce, pe măsura maturizării acestor minunate creaturi, încep să iasă la iveală unele trăsături neplăcute și părți slabe? Doar ei sunt copiii lui Dumnezeu și de aceea sunt frumoși și puternici, ca însuși Dumnezeu, cu toată neputința vârstei timpurii. Ei dispun dintr-un început de forța Creatorului, capabilă să creeze o nouă realitate. Dar capacitățile copiilor lui Dumnezeu nu reușesc să se dezvăluie și să se realizeze pentru că pendulii îi lipsesc de forța dumnezeirii – unitatea dintre suflet și rațiune.

Copiii vin în această lume și privesc încrezători la ea cu ochisorii lor – mărgeluțe larg deschise. Viața li se pare promițătoare și plină de speranțe. Dar în lume conduc pendulii, care acționează potrivit principiului „Dezbină și stăpânește”.

Pendulii unifică deopotrivă gândurile și năzuințele oamenilor, distrugând în acest fel caracterul unic al personalității, integritatea acesteia. *Separarea și înstrăinarea rațiunii de suflet conduc la pierderea frumuseții dumnezeiești și a forței.*

Cu timpul, micile și marile speranțe se spulberă. La unii, acest proces decurge lent, la alții, care au avut mai puțină șansă, rapid și dur. Dacă privești în ochii copiilor de la casele de copii, poți vedea concomitent două lucruri, aparent incompatibile – speranță și disperare. În acești ochi, parcă ar fi înghețat întrebarea: „E oare cu putință?”

Lumea pendulilor le amintește în permanență copiilor că sunt vulnerabili și imperfecti. La început, în conștiința acestora apare neîncrederea, iar apoi teama care le este indusă atât de bine, încât devine o obișnuință. Dar doar să te sperii și să o iei la fugă – nu se poate – trebuie cumva să supraviețuiești în mediul acesta agresiv. Aflându-se sub influența puternică a structurii, copiii lui Dumnezeu sunt nevoiți să devină elemente ale acesteia.

Cu vârsta, copiii încep să se teamă să nu fie la fel ca toți ceilalți, pentru că aceia care sunt „ca toți ceilalți” îi pot trage după ei, ceea ce de cele mai multe ori se și întâmplă. În mulțime este mai puțin primejdios. Dacă însă te afli în

afara mulțimii, poți deveni un renegat. Și în felul acesta copiii își pierd treptat darurile care le-au fost date la naștere – independență, conștientizare, intuiție, individualitate.

Toate aceste calități le au în cel mai înalt grad copiii Indigo. Dar pentru structură, aceste lucruri sunt aidoma morții și de aceea procesul de înrobire a voinței va continua și va fi în creștere. Cine va învinge în această luptă, nu se știe.

Pentru noi este important un lucru: atâta timp cât victoria finală nu a obținut-o structura, este necesar ca acum, în această viață, să ne recăpătăm măcar o parte din forța care ne-a fost dată de Dumnezeu. Și Transurfingul ne va ajuta.

Dar dumneavoastră, dragi Cititori, nu cumva sunteți Indigo? De altfel, lucrul acesta nu are importanță. În esență, cu toții suntem la fel – fie că suntem copii maturi, fie că suntem maturi-copii.

Stăpânii energiei

Ce straniu... Un fapt comun și totuși straniu.

Plantele de cultură și animalele domestice au fost cândva sălbatice și existau independent și firesc. Dar, iată că omul „s-a trezit” și a conștientizat că poate să le subordoneze controlului său. Întocmai așa, conștientizarea i-a permis omului să se ridice deasupra animalelor și plantelor și, deoarece în timpul respectiv acestea trăiau într-un somn inconștient, omul le-a folosit pentru nevoile sale. În acest scop, a fost necesar să fie create structuri care determinau unde și în ce mod supușii învinși trebuiau să existe.

Oricare ar fi fost scopurile animalelor și plantelor – și fără îndoială ele există – capacitatea de sistematizare a structurii le-a anihilat. Din perspectiva omului, scopul vieții „fraților” săi mai mici poate fi redus la nevoile primitive de hrană și înmulțire. Dar dacă această ființă „superioară” gândește într-adevăr astfel, aceasta demonstrează că mai degrabă rațiunea ei, despre care se spune că este perfectă, se află la un nivel primitiv.

În realitate, orice ființă vie are un scop. De ce n-ar fi așa? Pentru ce? *Pentru că procesul de realizare a scopului constituie motorul evoluției.*

Ne vom întoarce pe parcursul expunerii noastre la această problemă, dar deocamdată să constatăm faptul următor: scopul real al unei ființe vii, oricare ar fi ea, poate

fi atins numai în mediul natural în care ea trăiește. Orice structură își subordonează scopul elementului exclusiv în interesul său. Dezvoltarea animalelor domestice sau „sistemizate” se desfășoară în acea direcție pe care i-a destinat-o pentru aceasta omul. Drept urmare, elementele structurii respective adorm și mai tare și își pierd definitiv reprezentarea cu privire la adevăratele lor scopuri.

Viața animalelor sălbatice și a plantelor este cu mult mai bogată și mai plină de înțelesuri. Iată, spre exemplu, o turmă de reni. Griji – o sumedenie: au probleme legate de apărare împotriva prădătorilor și probleme cu privire la educarea urmașilor, la procurarea și păstrarea hranei, la relațiile familiale și de ierarhie, jocuri și chiar bucuria de viață.

Viața unei cirezi de vaci în structura unei ferme este mult mai simplă. Omul le-a scutit de o serie de probleme, asigurându-le adăpost și hrană. Dar în schimbul acestor facilități, animalele au fost nevoite să cedeze stăpânului scopurile lor – acum acesta hotărăște pentru ele cum, pentru ce și cât vor trăi. Este aceeași situație ca la oameni, când spunem că „și-a vândut sufletul diavolului.” N-am dreptate?

Dar cu omul însuși cum stau lucrurile? Realitatea este că omul, creând structuri, devine el însuși sclavul lor. *Individul se pierde pe sine și încetează să mai priceapă cine este el și ce vrea.* Toată activitatea sa se reduce, în ultimă instanță, la producerea, vânzarea și cumpărarea diverselor mărfuri. În fruntea oricărei structuri se află un

pendul, ca o suprastructură. Mărfurile în sine nu-i interesează pe penduli, însă structurile se dezvoltă foarte activ. De ce oare?

Pentru faptul că marfa de bază este energia. Individul cumpără diverse lucruri pentru plăcerea și confortul său, nu-i așa? La fel cu cele plăcute există și lucruri neplăcute, destinate să producă neplăceri altora. Și într-un caz și în altul, se degajă energie – pozitivă sau negativă. Iată că chiar acest lucru îi este necesar pendulului.

După cum vedeți, faptul că pendulul urmărește producția și circulația mărfurilor, propriu-zis a obiectelor materiale, nici pe departe nu epuizează problema. *Se vinde și se cumpără, înainte de toate, energia.* Și toată această piață energetică este controlată de penduli. Doar o mică parte îi revine individului, cea mai marea parte – magnaților. Pentru unii mumă – pentru alții ciumă.

Pe piața de energie se vând chiar operațiile (demersuri terapeutice – n.tr.) asemănătoare celor financiare. De exemplu, alcoolul este o energie în formă pură. Luându-l, luați energie pe credit. Euforia alcoolică este un împrumut pe termen lung, iar sindromul alcoolic, mahmureala este o restituire a creditului cu dobânzile respective. Întotdeauna trebuie să înapoiezi mai mult; pendulii nu dau niciodată energie fără profit.

Băuturile slab alcoolizate provoacă o stare de slăbiciune. Pendulul sugerează energie câte puțin. Băuturile tari, dimpotrivă, provoacă un aflus de energie: „Toarnă votcă! Pornește muzica”. Pendulul dă această energie cu împru-

mut, dar o dă cu dobânzi mari. Curând începe devierea în altă direcție: începe să ți se plimbe limba în gură: „Toarnă muzică. Pornește votca!”. După o euforie puternică urmează căderea cea mai jalnică; cu cât e mai puternică euforia, cu atât este mai devastatoare deprimarea care urmează. Indispoziția, starea de rău se produce, în primul rând, nu datorită afectării fiziologice a unor organe, ci pe seama faptului că în acest timp pendulul absoarbe puternic energia liberă din individ. Acesta din urmă este nevoit fie să sufere, fie să „se dreagă”, să bea din nou. Pendulul poate să-i împrumute din nou energie, n-are de ce să se grăbească. Răsplata va sosi ea fără greș, mai devreme sau mai târziu. De barman poți fugi fără să-i plătești. De pendul însă nu poți scăpa. Și cu cât s-a dus mai departe individul cu îndatorarea sa, cu atât mai cumplită, mai neiertătoare îi va fi plata.

Într-o asemenea stare, energia liberă a datornicului se află la libera discreție a pendulului. Individul simte, absolut în sensul propriu al cuvintelor, ca și cum cineva și-ar fi înfipt ghearele în câmpul său energetic, în regiunea chakrei inimii. Pendulul pune condiția: fie continui să bei câte ceva (alcool), fie chinul tău nu se va curma. Cu cât individul are mai puțină energie, ea fiind energia sa liberă, cu atât devine mai slab și mai lipsit de voință. Aceasta constituie chiar cauza principală a alcoolismului. Dacă individul continuă să folosească băuturi alcoolice i se va da din nou cu împrumut o cotă de energie și, în mod inevitabil, răsplata îi va fi și mai grea.

E posibil să i se oprească inima, ceea ce se și întâmplă adesea. Pendulul îl va lăsa în pace numai atunci când nu va mai avea ce lua de la el, iar dacă individul va supraviețui – acesta va fi norocul său.

Primul credit este întotdeauna cel mai generos și festiv ca prezentare. După cum se știe, prima cupă de vin – în viață – acționează memorabil, dar ulterior, cu fiecare nouă ocazie, senzațiile nu numai că sunt mai șterse ci, dimpotrivă, sunt tot mai puțin plăcute. Iar pendulii nu se zgâresc: la început fac favoruri numai pentru a te prinde în plasă. „Răsplata” este întotdeauna dură și fără nici un fel de îngăduință. De aceea, dacă ai luat un astfel de credit, trebuie să fii foarte conștient și să-ți dai seama de „capacitatea ta de plată”.

Bomjii căzuți în patima beției nu sunt oameni decăzuți, cum se obișnuiește să fie considerați. Ei sunt niște nefericiți care, pur și simplu, n-au fost în stare să-și aprecieze posibilitățile și să plătească la timp pentru creditul acordat, și de aceea sunt plini de datorii. Se împrumută iarăși și iarăși și, de fiecare dată, este tot mai greu de plătit. Și când te gândești că totul a început atât de vesel, la o masă festivă! Căderea are loc imperceptibil, dar este ireversibilă. Este ca un bulgăre de zăpadă care o ia la vale, se face tot mai mare și se transformă în avalanșă. Natura *transferului indus* este extrem de perversă și oricine poate să-i cadă victimă.

În genere, tot ceea ce are legătură cu trăirile intense, mari consumatoare de energie, se referă la patimi nocive și

toate acestea sunt credite acordate de penduli. De ce nocive? Pentru că pendulii, prin natura lor, sunt agresivi și inclinați spre amplificarea energiei conflictului. Tot ce este plăcut, dar nociv, mai devreme sau mai târziu se va sfârși rău pentru individ. Cu cât este mai mare răul pricinuit, cu atât este emisă mai multă energie negativă. Energia pozitivă nu este emisă niciodată în cantități așa de mari ca în cazul celei negative.

Cele mai mari „stoarceri” de energie se obțin de la cei care folosesc narcoticele. Scurta euforie nu înseamnă nimic în comparație cu depresia care-i urmează plăcerii. Iar dacă doza următoare nu este administrată la timp, teribila fărâmiță scoate din imprudentul nefericit toată energia, până la ultima picătură.

Există și alte tipuri de credite dar cu dobânzi mai mici. Este vorba în primul rând de tutun, cafea, ceai, băuturile nealcoolizate, guma de mestecat. Cineva ar putea riposta: „Pentru Dumnezeu, de unde și până unde guma de mestecat?”

După cum am mai spus, pentru satisfacerea oricărei trebuințe materiale și spirituale se degajă energie. Energia plăcerii, confortului și celelalte – n-are importanță. În fiecare caz în parte, când vrei ceva anume, acumulezi energie când obții ce ți-ai dorit, emiți energie. În procesul masticației, individul are o anume senzație de confort care, pentru că veni vorba, își are rădăcini foarte adânci. Natura acestui confort este mai mult decât evidentă: când mănânci, totul

este în regulă, dar când tu ești cel mâncat – treburile stau prost.

În concluzie, pentru fiecare pasiune: dacă individul devine un „client permanent”, ajunge în „turmă”. Mânatul din urmă nici nu este necesar. Clientul și așa nu are ce face, atâta timp cât atenția sa se află în lațul prinsorii pendulului. Când individul se gândește cu înfocare la obiectul pasiunii sale, el emite energie pe frecvența de rezonanță a pendulului. Toate gândurile debitorilor, ca exemplu, sunt orientate exclusiv spre obținerea unei noi porții de energie – noi împrumuturi. Nu se pot gândi la nimic altceva pentru că pendulul le-a acaparat atenția.

Această acapareare este posibilă datorită unei anumite însușiri a psihicului uman. Atenția poate să se fixeze pe ceva anume – ca acul de la giruetă – dacă pendulul întreține suflarea vântului în aceeași direcție. Acapararea atenției individului de către pendul poate fi observată într-un exemplu simplu – când nu reușești să scapi de o melodie care nu-ți iese din minte.

Nu trebuie să presupunem că dependența este amplificată numai de unii factori fiziologici – există și aceștia, dar nici pe departe nu joacă rolul principal. De exemplu, când cei mai pățimași fumători pleacă într-o cursă pe un submarin: acolo nu-i deranjează deloc faptul că nu au voie să fumeze. Imediat ce chepengul a fost închis și a fost dată comanda de submersie, orice gând despre fumat dispare întrucât, în mod obiectiv, nu există posibilitatea de a fuma. Fumătorul s-a împăcat pur și simplu cu ideea și nici nu se

mai gândește la ea. Girueta atenției sale a pornit în direcție inversă. Unde mai e dependența fiziologică? Dar iată că vasul se întoarce din cursă și dacă fumătorul n-a avut intenția să se lase de fumat, el își amintește că n-ar fi rău să-și aprindă o țigară și creditorul insistent îi acaparează imediat acul atenției, prinzându-l în lațul său.

Această manevră de acaparare a atenției poate fi ilustrată și de un alt fenomen cum este jocul la calculator sau dependența de internet. Există un mare număr de oameni care au ajuns atât de departe, încât nu se mai simt în apele lor decât în fața monitorului. Este de ajuns ca cel care a căpătat o asemenea dependență să nu poată renunța la calculator mai mult de câteva ore că și începe remisia, cu toate manifestările de fragilitate ale sistemului nervos. Apar dureri de cap, dureri musculare și un sentiment insuportabil de disconfort. Dar, imediat ce clientul se întoarce la ecranul său, toate aceste simptome dispar. Este evident că nu poate fi vorba de nici un fel de trebuință fiziologică.

În toate cazurile, dependența apare în principal din cauză că acul indicator al atenției a căzut în nada pendulului. *Pentru a „ieși din laț” este necesar ca individul să-și comute atenția, să se ocupe de altceva.*

Ca să te eliberezi din lațul prinsorii printr-un efort de voință, este puțin probabil că se va putea. Ca și în cazul când te obsedează o melodie – te gândești la altă melodie. O pasiune nocivă este însoțită, de regulă, de un anumit scenariu și de un set de decoruri. Toate acestea creează o ambianță caracteristică, cum ar fi fumatul în timp ce lu-

crezi, care contribuie la ocuparea atenției. Să-ți plătești toate datoriile și să pleci de la această bancă imorală se poate numai printr-o singură modalitate: *să schimbi scenariul și decorurile*. Nu este complicat să realizezi acest lucru; trebuie doar să vrei și să ai puțină fantezie.

În orice caz, chiar și fără datorii la bănci, folosind însă produsele civilizației, individul le dă pendulilor, în afară de libertatea sa, și o parte din propria energie. Oamenii, la propriu, merg „să pască”, ca să nu spunem să „cultive”. Toată istoria societății civilizate reprezintă un proces neîntrerupt de consum și cedare de energie. Și tot acest schimb de energie este controlat de penduli.

Dar colectarea energiei oamenilor, prin ea însăși, nu este așa de primejdioasă. Pericolul principal al structurii constă în aceea că ea reduce la zero șansele individuale ale elementelor sale. Un membru al structurii pierde chiar noțiunea de drum propriu. Individul nu doar execută ceea ce îi ordonă structura, ci chiar ajunge să-și dorească ceea ce îi este convenabil structurii. Și nu trebuie să ne lăsăm seduși de ideea că omul, fiind o ființă înzestrată cu rațiune, nu va permite înrobirea sa.

Așa cum s-a arătat, nivelul conștiinței la individ se găsește la un nivel inferior, iar structura – în mod lent, dar sigur – duce la scăderea pe mai departe a ultimelor rămășițe de conștientizare. Pentru victoria deplină a structurii, acesteia îi este suficient să unească toate elementele într-un spațiu informațional unic, ceea ce se și face în mod imperios și cu succes. E posibil ca individului să-i fi rămas

să mai adauge câteva cărămizi la zidul care îl va încarcera definitiv.

Ce e de făcut? Rezultă că dacă folosești produsele civilizației, înseamnă că ești păscut (se poate spune așa și fără să mai fie folosite ghilimelele).

Au fost cazuri când oamenii au încercat să fugă de lumea civilizată și să se rânduiască în comunități în sânul naturii. Nu intenționez să judec cât de reușite au fost încercările lor. Orice ar face, omul contemporan nu poate renunța în întregime la civilizație – nu este adaptat să o poată face. Dar poate să limiteze la minimum produsele dăunătoare și să le înlocuiască cu darurile firești ale naturii.

De exemplu, să pui bazele unui domeniu familial cu livadă și grădină proprie. Principalul avantaj al unei astfel de oaze de natură vie în pustiul civilizației ar consta în aceea că normele și standardele ar fi stabilite de proprietar și nu de structură. Iar pentru cei cărora nu le place să sape la straturi, nu va fi obligatoriu. Fiecare va avea posibilitatea să-și stabilească legile existenței sale în mod independent: dacă vreau – asfalez tot, iar dacă nu vreau – dau cale liberă naturii în toată sălbăticia sa.

O altă cale pentru cetățeni, ar fi trecerea la o alimentație exclusiv cu produse naturale. Dar și pentru aceasta este necesar, înainte de toate, să te trezești și să conștientizezi că un măr frumos, crescut în structură și cumpărat de la supermarket, este potrivit prin calitățile sale, doar pentru elementul „prețios” al structurii, cu tot setul de suferințe generate de o asemenea alimentație.

În genere, există o multitudine de căi și fiecare și-o alege pe a sa. Pentru mine, drept exemplu îmi va servi întotdeauna un motan sălbăticit cu care „am avut onoarea să fac cunoștință”.

Împreună cu niște prieteni, aveam plăcerea să mergem în pădure, la un „foc gustos”, pentru a ne trage sufletul după binele civilizației. Odată, atras de mirosurile interesante, s-a apropiat de campusul nostru un motan cât toate zilele. După toate probabilitățile, cândva fusese domestic, dar apoi, din cine știe ce motive, a ajuns în pădure și s-a sălbăticit. Judecând după dimensiunile sale, acest dobitoc lăptos vâna cu succes păsărele și șoriceii, deși ar fi putut să doboare și un iepure. Nu a refuzat tratația noastră dar, fără ceremoniale de prisos, a înhățat-o și a fugit.

De atunci ne-am întâlnit de multe ori cu motanul respectiv în pădure. Îi făceau plăcere mustăciosului tratațiile noastre, dar nu accepta familiarisme. Era un autentic transurfier. A aflat gustul libertății reale și, deși nu refuza contactul cu civilizația, nu și-ar fi dat independența pe niciun fel de bunăstare.

Te poți totuși folosi de bunurile civilizației, dar fără să intri în dependență. O personalitate liberă se distinge de turmă prin gradul ei de conștientizare. Trebuie doar să te trezești și să-ți dai seama ce se petrece în jur. Iată, și eu am reușit să aflu despre toate acestea și apoi să vă relatez numai pentru că... În genere, acesta este un secret. Dar dumneavoastră, dragi Cititori, am să vă spun. M-am sălbăticit. Am fugit de la fermă.

Declaraarea intenției

Am vorbit până acum doar despre modul în care să ne eliberăm de pendul și să nu cădem sub influența acestuia. Dar am putea să avem de la el cel puțin vreun folos oarecare? În general vorbind, oricare vis se realizează, în ultimă instanță, cu ajutorul pendulilor. Doar toți locuim și lucrăm într-o anumită structură și nu putem să facem abstracție de această situație. Problema care se pune este ca structura să nu ne răpească visul, ci să ne ajute să-l realizăm. Dar există oare vreo metodă ca să poți acționa împotriva pendulului? Mai curând am spune că nu există. Nu-l putem domestici, nu-l putem conduce. Dar ca să-i folosim unele din caracteristicile sale în interesul nostru este posibil.

Nu v-a trecut prin minte de ce oamenii își fac urări atunci când se află împreună la o masă? Există oare în aceasta vreo idee practică sau este doar un ritual pur simbolic? Se pare că nu în zadar își fac oamenii urări. Din înțelepciunea populară se nasc uneori obiceiuri care aduc a prejudecăți lipsite de sens. Oamenii însă, în mod inconștient, țin seama de aceste reguli care au rezistat în timp, fără să bănuiască faptul că regulile acestea sunt un soi de modalități prin care poți controla realitatea.

După cum s-a arătat anterior, băuturile alcoolice reprezintă un credit energetic. Energia liberă este alimentată

suplimentar și urcă o treaptă mai sus. Iar întrucât aceasta nu este altceva decât energia voinței, atunci, în funcție de orientarea ei, se obține și rezultatul corespunzător.

De exemplu, dacă bei de amărăciune, realitatea va fi mai neagră. Dacă se bea de bucurie, atunci se vor ivi noi prilejuri de bucurie. Dar dacă băutura este însoțită de sentimente de neliniște și teamă, viața va lua un astfel de curs încât, în realitate, vei avea de ce să te temi. Același lucru se va întâmpla și în alte cazuri.

Emisia mentală amplificată de un salt brusc de energie îl va muta pe individ pe o linie a vieții cu caracteristici corespunzătoare. Pendulul care oferă creditul va servi drept amplificator pentru energia intenției. Pendulul însuși, oricât s-ar balansa, nu are acces la intenția exterioară și de aceea nu este capabil să materializeze un sector din spațiul variantelor. Realitatea se supune doar ființelor vii. Astfel, atunci când individul face o urare, el fixează direcția intenției sale. Înțelegeți ce se petrece?

Energia pendulului-creditor poartă în sine, de regulă, trăsături negative. Dar omul, înzestrând această energie cu o voință binefăcătoare, îi schimbă polaritatea. De aceea, urările nu sunt nicidecum un simplu ritual, ci o *declarație de intenție*.

Dar, cu toată acțiunea benefică a urărilor, ele conțin și o greșală regretabilă: se referă aproape întotdeauna la viitor. Energia pusă la dispoziție de pendul doar se transformă în energie pozitivă, dar ea nu influențează realitatea. Conținutul urărilor rămâne undeva acolo, într-o perspecti-

vă inaccesibilă. Și este absolut legic. Oglinda nu este în măsură să reproducă viitorul – ea întotdeauna reflectă numai prezentul.

Ce-ar trebui? Ar fi potrivit ca toate aceste urări să fie exprimate la timpul prezent. Vor fi niște urări ciudate, dar vor funcționa. De exemplu: nu „Să fim sănătoși”, ci „Suntem sănătoși!” sau „Suntem perfect sănătoși!” ; „Învingem!”, „Cine nu este acum cu noi – este mereu cu noi!”, „Cine se află pe mare are noroc”, „Dorințele ni se împlinesc”, „Să avem noroc!”

O asemenea declarație a intenției va atrage urarea la realitatea de azi și nu o va amâna la sfântul așteaptă.

Nu are rost să presupui că băuturile spirtoase te ajută ca ceea ce dorești să devină imediat realitate. Cu siguranță, realizați că această medalie are și cealaltă față. Cu cât este creditul mai mare, cu atât și dobânzile cresc mai mult. Nu mai vorbim de faptul că o dată cu creșterea „datoriei”, conștiința – și deci intenția individului – se mută într-o zonă a spațiului variantelor neadecvată realității. Iar ca să faci astfel de manipulări cu narcoticele nici nu poate fi vorba. Transformarea energiei negative a pendulului în energie pozitivă, nu este întotdeauna posibilă și nu oricui îi stă în putere să o facă.

Pe același principiu se bazează și acțiunea magiei negre. Vrajitorul rău cheamă în sprijin forțele întunericului pentru a le folosi energia în scopul intensificării intenției sale dușmănoase.

Dar, în general, nu este avantajos în nicio privință să iei un credit de la pendul. Dacă totuși o veți face, este necesar să respectați regula: „când *atârni în cârligul pendulului - gândește numai de bine*.

Dacă ar fi să luăm doar pendulul Transurfingului, fără îndoială rău nu vă va face, în schimb declararea intenției poate să-i sporească în mod vizibil eficiența. De fiecare dată când veți avea ocazia să aflați ceva despre Transurfing, amintiți-vă că el vă ajută să vă atingeți scopurile. O asemenea fixare a intenției orientează cu exactitate vectorul cursului variantelor acolo unde trebuie.

Cu oricare alt pendul, care nu are chiar nicio legătură cu viața dumneavoastră, trebuie să procedați întocmai ca mai sus. De exemplu, în timpul vizionării unui serial de televiziune sau a unui spectacol, într-un fel sau altul faceți schimb de energie cu pendulul. Când urmăriți acțiunea, să aveți pregătit *slide-ul-scop*, altfel spus, imaginea a ceea ce doriți să obțineți. În torentul informației, întotdeauna se poate găsi un cârlig care să aibă fie și o minimă legătură cu scopul dumneavoastră. De exemplu, văzând cum eroii serialului se deplasează cu o mașină somptuoasă, imediat constatați că intenționați să vă cumpărați ceva asemănător.

În niciun caz nu trebuie să vă gândiți la ceva rău în momentul în care ați primit creditul. Reflecțiile alarmante, problemele care vă apasă, angoasa, frica – toate vor fi amplificate de o energie suplimentară. Exemple pot fi de genul: în timp ce fumați, gândiți-vă la succesul ce vă așteaptă ca și cum l-ați avea în buzunar. Sau, să presupunem, o

reclamă vă îndeamnă să vă răsfățați cu o cafea aromată. Este mai bine ca în acest timp să vă delectați cu (imaginea) succesului care vă însoțește pretutindeni, orice s-ar întâmpla. Doar nu ați uitat *principiul coordonării intenției*?! De exemplu, în momentele în care fumați sau beți o cafea, în loc să lăsați gândurile să meargă aiurea, declarați-vă intenția: „Toate treburile îmi merg admirabil pentru că eu, cu intenția mea, îmi voi alcătui realitatea. Și eu știu cum trebuie să fac”.

Pe același principiu se organizează și ceremoniile legate de băutul ceaiului. Rugăciunea de dinainte de masă și închinarea hranei lui Dumnezeu au intrat de asemenea în tradiția multor popoare. Dând însă Domnului ceea ce i se cuvine, nu trebuie să uitați de sine.

Dacă „vă veți hrăni” cu dragoste și grijă, zicându-vă în sinea dumneavoastră ceva de genul: „Mănâncă dragă, mănâncă și să-ți priască!” – efectul obținut va fi de-a dreptul incredibil, neașteptat. Este foarte posibil să dispară unele boli. Organismul dintru început va fi surprins, apoi se va bucura și va înflori precum o floare îngrijită cu dragoste și gingășie. Important este să te preocupe de propria persoană cu sinceritate și dragoste, adresându-ți cuvinte de genul: „Dacă nu te hrănești tu, nimeni altcineva nu te va hrăni”.

O asemenea declarație dispune de o forță uriașă. Dacă înainte vă raportați cu indiferență sau cu neplăcere la propria persoană, acum un asemenea ritual va atrage în cu-

rând niște schimbări uimitoare. Nu credeți, atunci verificați.

În lumina celor relatate, s-ar părea că declararea intenției poate fi folosită și la jocurile cu pendulii malefice cum sunt bursa, cazinoul, cursele de cai. În principiu, de ce nu? Probabilitatea reușitei va crește dacă în momentul depunerii banilor, precum și pe parcursul jocurilor respective, veți rula slide-ul succesului categoric. Lucrul acesta nu este simplu, dar este posibil. De regulă, gândurile jucătorului se reduc la următoarele formule: „De-aș câștiga!”, „Și dacă am să câștig?”, „Trebuie totuși să câștig!”, „De data asta am baftă!”

Spusele acestea n-ajută la nimic. De ce? În spatele lor există și dorință și reflecții cu privire la succes și teama de nereușită și speranța în succes. Orice fel de reflecții, emoții, inclusiv speranța în succes trebuie stopate. Trebuie să rămână doar *hotărârea* fermă și calmă *de a câștiga*: „Eu sunt învingătorul” – astfel trebuie să sune declarația, fără nici un fel de cauze, condiții și semne de exclamare. Dacă veți reuși să intrați în această stare de hotărâre calmă și necondiționată, șansele de succes vor crește simțitor.

Este adevărat că aceasta nu este totul. Într-o etapă a jocului respectiv se poate obține succesul, o dată, de două ori, de trei ori. Dar la nesfârșit nu se poate pentru că orice om rămâne om și nu va reuși ca în permanență să mențină importanța la nivelul minim. Orice joc de noroc este un credit energetic care se poate transforma pe neobservate într-un *transfer indus* cu final trist. De altfel, problemele

respective au fost discutate mai amănunțit în vol. I al Transurfingului, de aceea nu ne vom opri asupra lor.

Se poate spune că există doar o singură modalitate de a evita plata dobânzilor la credit și anume, ieșirea la timp din joc. Și nu doar ieșirea, ci totala eliberare, chiar și de cea mai mică legătură cu pendulul, stingerea emisiei mentale pe frecvența acestuia. Cu alte cuvinte este necesar ca pentru o oarecare perioadă de timp să vă *transferați atenția* pe altceva și să uitați de joc. Numai astfel, încetând să vă balansați împreună cu pendulul vă puteți salva de pâlnia transferului indus. Numai după ce legătura a fost complet ruptă, poate fi reluată o nouă rundă de joc.

În genere, jocul cu pendulul este foarte periculos și imprevizibil, pentru că nici un individ nu dispune de hotărârea calmă de a avea. În esență, acesta nici nu este un joc, ci este un *dans cu o umbră*.

Pendulul este umbra invizibilă, rece și neiertătoare. El nu dispune de capacitate de înțelegere și nu are intenție. Nu are suflet și rațiune, a căror opoziție naște sentimente, elanuri, slăbiciuni. Niciodată nu-l veți putea învinge așa cum nu puteți să vă depășiți umbra. El asistă impasibil la zvârcolirile dumneavoastră știind că n-aveți încotro. Această umbră nu poate fi înfrântă în luptă, iar ca să vă jucați cu ea nu are rost. Ce e de făcut?

Trebuie fie să renunțați la jocul periculos, fie să născociți propriul joc pentru a deveni favoritul pendulului – iată ce are sens.

Încercând să câștige în fața pendulului, individul aleargă pur și simplu după o umbră. Toate năzuințele sale de câștig și trăirile aferente sunt supuse intenției interioare, iar aceasta îl conduce orbește pe individ să vadă ce e sub nasul lui și să nu vadă ce e în jur. În scopul curmării acestei goane nesfârșite, este necesar să te oprești, să privești în jurul tău și să începi o mișcare independentă. Iată că rolurile se schimbă și nu individul gonește turbat după pendul, ci pendulul îl va urma pe individ. Acela care va renunța la intenția interioară, care este limitată, va deveni stăpânul jocului – conducătorul în aceste dansuri cu umbrele.

Pentru a iniția jocul propriu este necesar să-ți permiți să fii tu însuși. Jocul dumneavoastră înseamnă alcătuirea propriei realități după bunul plac. Puteți face acest lucru. Este necesar doar *să vă luați* un astfel de privilegiu. Privilegiile vi le dați sau vi le luați. Trebuie înțeles acest lucru.

Dar, a-ți permite să fii tu cel care conduce, încă nu înseamnă totul. Starurile se nasc singure, dar strălucirea le-o dau pendulii. Chiar dacă ați avea șapte stele-n frunte, chiar dacă ați realiza cea mai extraordinară capodoperă, nimeni nu va avea habar de ea, dacă nu vă veți afla sub aripa unui pendul puternic. Oricât de minunată ar fi creația, ea nu va deveni populară numai din această cauză. În cultură, știință și artă, creațiile de excepție devin obiectul de interes al marelui public numai atunci când apare un nou pendul sau dacă ele sunt avantajoase pentru vechiul pendul.

Ca să devii o stea în sfera activității tale este necesar să știi cum să folosești însușirile pendulului. Nu v-ați gândit niciodată de ce oare operele care s-au bucurat cândva în trecut de o imensă popularitate nu se mai bucură de succes, deși și-au păstrat calitățile de excepție?

Există o multitudine de realizări culturale ale căror minunate însușiri ar fi putut să satisfacă oricare dintre necesitățile zilelor noastre. Dar în timpul nostru, aceste realizări nu se mai bucură de cerere, deoarece pendulii lor, care au strălucit în trecut, aproape că s-au stins sau chiar au dispărut. Popularitatea și moda sunt create chiar de penduli. Altfel, cum ar mai putea fi atrasă această imensă masă de oameni de unul și același obiect?

Să analizăm fenomenul modă având drept exemplu două grupuri celebre cum au fost „Beatles” și „Abba”. Și unii și alții au obținut faima internațională nu pentru că au creat ceva principial nou sau ceva cu totul excepțional. Tot ceea ce au realizat ei nu era ceva nou. Dimpotrivă, noii deschizători de drumuri ai stilurilor disco și rock au fost alții, niște muzicieni mult mai puțin cunoscuți. Și atunci cum se poate explica fenomenalul succes al celor două grupuri?

Începutul carierei grupului „Beatles” a fost un șir de încercări chinuitoare și de eșecuri răsunătoare. La început, cvartetul era o formație mediocră, așa cum erau destul de multe la vremea respectivă. Ei nici nu știau să cânte cum trebuie. Profesionalismul lor nu se ridica mai sus de nivelul unui băruleț unde, de fapt, și cântau. Da, „Beatles” erau

foarte talentați, dar în show-bussines acest lucru nu este suficient. Vechii penduli se străduiesc întotdeauna ca prin tot soiul de procedee să-i țină pe începători mai la distanță.

Pe la începutul anului 1962, grupul își conturase deja stilul propriu și urmau să apară cântece la auzul cărora să se legene întreaga lume. Dar acest lucru s-a petrecut după aceea; atunci nu le dădea nimeni atenție. În acel an, cvartetul bătea în zadar la ușa multor firme de înregistrare, dar pretutindeni aveau parte de același refuz. Se părea că acest grup nu are nici o șansă de a se ridica mai sus de nivelul muzicii de club.

Hunter Davies, într-o biografie autorizată a formației „Beatles”, scrie: „Și totuși noi credeam în continuare că vom răzbate și vom fi primii – povestea George. Când totul părea mizerabil și nimic nu ne mai surâdea, noi desfășuram un adevărat ritual. John striga: „Băieți, încotro mergem?” Noi urlam drept răspuns: „Sus, Johnny, cât mai sus!” – „Cât mai sus, unde anume?” – „Pe culmea culmilor, Johnny!”

Dar nu această hotărâre a lor de a-și atinge scopul le-a adus succesul. În anul 1963, ei au reușit totuși să scoată primul lor mic disc – semnal. El a ocupat în mod neașteptat primul loc în topul hiturilor. Aceasta a fost prima lor realizare vizibilă, însă nimeni nu vedea în ea un mare eveniment. Presa a considerat că succesul acestui disc este o strălucire de scurtă durată a unei stelute și nu a făcut mare tam-tam. După acest disc s-a făcut din nou liniște și au in-

trat în anonimat. Dar, după cum s-a dovedit ulterior, a fost liniștea de dinaintea furtunii.

După o jumătate de an, beatlesmania s-a revărsat ca o lavă uriașă, mai întâi în Anglia, iar apoi în aproape întreaga lume. „Fiecare țară – scrie Hunter Davies – a devenit martorul unei psihoze în masă, fapt care cu puțin timp în urmă părea de neimaginat și căruia nu-i va mai fi scris să se repete. Astăzi, nimeni nu mai crede în așa ceva și totuși ieri lucrul acesta a fost adevărat.”

Ceva asemănător s-a repetat și în cazul istoriei formației „Abba”. În anul 1972, acest cvartet strălucit n-a reușit nici să treacă de faza de selecție pentru participarea la concursul Eurovision. În sfârșit, în anul 1974, au depășit acest prag al selecției și, cu totul neașteptat, au obținut o victorie răsunătoare, depășindu-i cu mult pe toți ceilalți participanți. Dar, atunci, nimeni nu le-a dat atenție. Se considera că grupurile cu eticheta „Eurovision” sunt efemere și nu vor putea avea mai mult de un hit. Din nou, ca și în cazul formației Beatles, s-a lăsat pentru un timp tăcerea. Dar n-a trecut nici un an și lumea întreagă a fost lovită de un nou val puternic, numit „abbamania”.

În ambele cazuri se evidențiază două legități clare. În primul rând, popularitatea se dezvoltă pe o traiectorie ondulatorie. La început există o perioadă lungă de anonimat, când se formează un grup restrâns, dar stabil de fani. Apoi urmează un salt neașteptat, după care vine o perioadă de tăcere, ca și cum valul s-ar fi retras la mal ca să adune puteri. În sfârșit, după o perioadă când nu se petrece nimic,

dintr-odată se rostogolește valul puternic al succesului amețitor. Popularitatea poate să se mențină un timp la nivel înalt, dar după aceea valul se stinge, întrucât apar noi penduli care îl împing pe planul doi.

Dar cea mai interesantă legitate constă în aceea că piesele muzicale care devin ulterior niște hituri strălucite, în prima perioadă nu sunt prea cunoscute și nu sunt gustate. Sunt ascultate, dar nu li se dă atenție. Și deodată vine momentul când aceleași lucruri încep să producă o cu totul altă impresie, de noutate, de irepetabilitate. Încep să aibă nuanța a ceva căutat, foarte stil și sunt moderne. Și toți, simultan, într-un chip neînțeleș, ajung să spună la unison că este nemaipomenit.

Dar de unde vine această unanimă senzație de noutate și de stil? Că doar încă din 1962 „Beatles”-ii aveau deja sunetul inconfundabil de „Beatles”; de ce atunci nimeni nu le-a dat atenție? Și de ce în 1972 nimeni nu a recunoscut valoarea formației „Abba”? Doar cântecele lor erau aceleași și de ce anume în anul 1975 și nu într-altul au fost cu toții tulburați?

Faptul se explică prin aceea că fiecare epocă are în-sușirea sa caracteristică, nuanța sa, sonoritatea sa, cu alte cuvinte, carisma sa. *Dar o epocă nouă nu vine așa, de la sine, ea este atrasă de intenția oamenilor, ca un nor în spațiul variantelor. Iar pendulul dă stabilitate acestei intenționalități colective.*

La început, se formează un mic grup de adepți. Fiecare dintre ei emite gânduri pe frecvența „mie îmi place”.

Se ivește un pendul care unește și sincronizează gândurile admiratorilor într-o singură direcție „ne place”. În spațiul variantelor unde, după cum se știe, există de toate, se află o anumită zonă de sectoare cu o calitate comună – „le place tuturor”. Intenția colectivă a primului grup de admiratori direcționează mișcarea materială de realizare în direcția acestei zone. Ca urmare, după un timp oarecare, realitatea capătă nuanța de epocă nouă. Admiratorii sunt din ce în ce mai mulți și pendulul acumulează forță. În sfârșit, intenția colectivă depășește o anume masă critică și norul cu carisma noii epoci cuprinde toată realitatea materială. Și iată, acest nor, atras de intenția unită a admiratorilor pendulului, creează acea carismă aparte a noului timp.

Acum, cunoscând mecanismul de apariție a noilor „adieri”, puteți, cu curaj, fără să mai trageți cu ochiul la ceilalți, să vă folosiți de privilegiul legal *de a fi dumneavoastră înșivă*. Numai astfel vă puteți valorifica șansa, puteți face cunoscută întregii lumi individualitatea dumneavoastră irepetabilă. Pendulii nu suportă personalități unice – ei vor fi nevoiți să facă din dumneavoastră un star. Încetați să mai alergați după o umbră; începeți să vă mișcați independent și atunci pendulilor nu le va mai rămâne decât să vă urmeze. Sunteți capabili să dictați moda, întrucât însușirile sufletului dumneavoastră sunt unice, iar în spațiul variantelor este deja pregătit norul individual clasa lux – el vă așteaptă. Faceți-vă auzită declarația intenției!

Scopul și sensul vieții oricăror ființe constau în dirijarea realității.

Plictisul ca atare nu există – există doar permanenta și nesățioasa sete de a dirija realitatea.

Aprecierile, fondate pe comparație, generează polarizare.

Forțele de egalizare înlătură polarizarea prin confruntarea contrariilor.

Obiectul sau însușirea cărora li se acordă o însemnătate deosebită, atrag spre sine obiecte cu însușiri opuse.

Regula pendulului este: „Fă ca mine!”

Regula Transurfingului este: permiteți-vă să fiți dumneavoastră înșivă, iar altuia să fie el însuși.

Polarizarea se înlătură prin regula Transurfingului.

Conștientizarea: în momentul de față eu nu dorm și înțeleg clar ce fac, de ce fac așa și pentru ce anume.

Legea întâi a pendulului: el tinde să mărească energia conflictului.

Legea a doua a pendulului: el face totul pentru stabilitatea structurii sale.

Pendulii coordonează existența structurilor organizate.

Înrobirea voinței (intenției): structura ne învață să vrem ce trebuie.

Pentru a te elibera de influența zombiană a structurii trebuie să-ți alegi rolul de spectator jucător.

Procesul de realizare a scopului constituie forța motrice a evoluției.

În structură, individul se pierde pe sine și încetează să înțeleagă cine este și ce vrea.

Dependența apare din cauză că acul indicator al atenției intră în lațul stăpânirii pendulului.

Pentru a „coborî din țeapă” este necesar să transferi atenția, s-o ocupi cu altceva, să schimbi scenariul și decorurile.

Carisma epocii este atrasă prin intenția unui grup de oameni, ca norul din spațiul variantelor.

Primind orice credit energetic, proclamați-vă declarația de intenție.

Nu poți să câștigi în fața unui pendul – trebuie fie să refuzi jocul periculos, fie să inventezi propriul tău joc pentru a putea deveni favoritul pendulului.

Ca să poți inventa propriul joc este necesar să-ți permiți să fii tu însuși.

Capitolul 11

VISAREA ZEILOR

Cele două fațete ale realității

Din timpuri imemorabile, oamenii au acordat atenție faptului că lumea se manifestă dual. Pe de o parte, tot ceea ce se petrece în lumea materială este mai mult sau mai puțin pe înțeles și explicabil din punctul de vedere al legilor științelor naturii. Dar, pe de altă parte, când e cazul să luăm contact cu fenomenele planului subtil, aceste legi încetează să mai funcționeze. De ce nu se pot unifica diversele manifestări ale realității într-un sistem de conștiințe?

Rezultă un tablou straniu: lumea parcă s-ar juca de-a v-ați ascunselea cu omul, fără a dori să-și dezvăluie adevărata esență. Nici nu reușesc oamenii de știință să dezlege esența unei legi, că imediat a și apărut un alt fenomen care nu se încadrează în tiparele precedentei legități. Și acest iureș, goană după adevăr, alunecos precum o umbră, are loc fără întrerupere. Și iată ce este interesant: lumea nu numai că își ascunde adevărata sa față, dar chiar ia cu multă bunăvoință acel aspect care tocmai i se atribuie.

Așa se petrec lucrurile în toate domeniile științelor naturii. De exemplu, dacă un obiect al microcosmosului este prezentat ca fiind particulă, în mod cert se vor face

experimente care să confirme acest punct de vedere. Dar dacă se vor face supoziții că nu e vorba despre o particulă, ci despre o undă electromagnetică, lumea nu va obiecta și va face astfel încât să confirme acest lucru.

Cu aceeași șansă de reușită am putea să formulăm întrebarea: ce este substanța din care este alcătuită lumea – materie care dispune de masă? Și ea va răspunde afirmativ. Sau poate totuși este energie? Și din nou răspunsul va fi afirmativ. În vacuum, după cum se știe, are loc un proces neîntrerupt de naștere și anihilare a microparticulelor – energia se transformă în materie și invers.

N-are rost să ne întrebăm ce anume este primordial: materia sau conștiința. Lumea din nou își va schimba în mod diabolic măștile, întorcând către noi partea pe care dorim s-o vedem. Reprezentanții diferitelor științe se ceartă între ei, demonstrând puncte de vedere opuse, dar realitatea introduce un verdict implacabil: în esență, toți au dreptate.

Rezultă că lumea noastră nu doar ocolește răspunsul ci și cade de acord, cu alte cuvinte se manifestă ca o *oglinză*. În această oglindă se reflectă efectiv toate reprezentările noastre despre realitatea înconjurătoare, oricare ar fi ele. Și atunci rezultă că: toate încercările de a explica natura realității sunt inutile? Lumea va fi întotdeauna de acord cu ceea ce gândim noi despre ea și în același timp va evita să răspundă „la obiect”.

În realitate, totul este mult mai simplu. Nu trebuie căutat adevărul absolut doar în unele manifestări ale reali-

tății, ea având o multitudine de laturi. Este necesar doar să acceptăm faptul că realitatea este asemănătoare unei *oglinzi duale* – ea are două fațete: una fizică, pe care o putem atinge cu propriile mâini, precum și una metafizică, ce nu poate fi percepută, dar nu mai puțin obiectivă. În prezent, știința are de a face cu ceea ce se reflectă în oglindă, iar ezoterismul încearcă să privească lumea noastră dintr-o altă perspectivă. Aici are loc disputa dintre ele. Totuși, ce se ascunde acolo, în spatele oglinzii duale?

Acolo se află *spațiul variantelor* – structura informațională în care se păstrează scenariile tuturor evenimentelor posibile. Numărul variantelor este infinit, precum infinită este și mulțimea pozițiilor posibile ale unui punct pe rețeaua coordonatelor. Acolo se află înscris totul: ce a fost, ce este și ce va fi. Orice eveniment care are loc în lumea noastră reală, reprezintă realizarea materială a uneia din mulțimea variantelor.

S-ar părea că e greu să crezi așa ceva. Unde se află poziționat spațiul variantelor? Și cum e posibil așa ceva? Din punctul de vedere al reprezentării noastre tridimensionale, el se află pretutindeni și, în același timp, nicăieri. S-ar putea să fie dincolo de universul nostru vizibil sau, poate, în ceașca dumneavoastră de cafea. În orice caz, nu în a treia dimensiune.

Paradoxul constă în faptul că noi o pornim într-acolo în fiecare noapte. Visele nu sunt nicidecum niște iluzii în înțelegerea curentă a cuvântului. Individul, fără a-și face griji deosebite, le consideră de domeniul fanteziei, fără să

bănuiască faptul că ele reflectă evenimente reale care ar fi putut avea loc în trecut sau se vor petrece în viitor.

Se știe că în somn, omul poate să vadă imagini care n-ar fi din lumea noastră. Și este absolut clar că, în principiu, n-a avut unde să le vadă. Dacă este vis – înseamnă că este, într-o oarecare măsură, o imitație a realității, înfăptuită de creierul nostru și atunci de unde sunt luate toate aceste imagini și subiecte incredibile?

Dacă vom raporta în mod convențional tot ceea ce este conștient în psihicul individului la rațiune, iar ceea ce este subconștient – la suflet, atunci se poate spune că visul reprezintă zborul sufletului în spațiul variantelor. Rațiunea nu-și imaginează, nu inventează visele sale, ea într-adevăr le vede. Sufletul are acces direct la câmpul informațional, unde toate „scenariile și decorurile” se păstrează staționar, asemănător cadrelor unui film. Fenomenul timp, adică desfășurarea evenimentelor, se manifestă numai în procesul mișcării „benzii de film”. Rațiunea se manifestă ca observator și „generator de idei”.

Memoria are și ea o relație directă cu spațiul variantelor. Deja s-a demonstrat că, fizic, creierul nu este capabil să încorporeze toată informația pe care o acumulează individul în cursul vieții sale. Și atunci cum reușește el să memoreze? De fapt, creierul reține nu toată informația, ci ceva asemănător cu adresele respectivelor date din spațiul variantelor.

Rațiunea nu este capabilă să creeze nimic principial nou. Ea poate doar să realizeze, din cuburi vechi, o nouă

versiune a unei cascade. Toate descoperirile științifice și capodoperele rațiunea le capătă din spațiul variantelor prin intermediul sufletului. Clarviziunea precum și cunoștințele intuitive ne vin tot de acolo.

O descoperire în știință – scria Einstein – nu apare nicidecum pe cale logică; în formă logică ea se îmbracă numai ulterior, când se scrie despre ea. Descoperirea, chiar și cea mai mică, este întotdeauna o intuiție. Rezultatul îți vine din afară și așa de neașteptat, ca și cum cineva ți l-ar fi sugerat...”.

Nu trebuie confundat spațiul variantelor cu cunoscuta concepție a câmpului general informațional, în care datele pot fi transmise de la un obiect la altul. Spațiul variantelor este o matriță staționară – o structură care determină tot ceea ce există și ar fi putut să se întâmple în lumea noastră.

Știința oficială nu este deocamdată în stare să explice, nici să confirme existența spațiului variantelor. Dimpotrivă, ea se va strădui pe toate căile să discrediteze modelul Transurfingului, ceea ce nu este de mirare, știința oficială fiind și ea un pendul tipic. În genere, științei, cu toate meritele și realizările sale, nu îi este propriu să menționeze tot ceea ce nu se încadrează în limitele sale. Întâlnind fapte inexplicabile, ea le va suci și învârti pe toate părțile, învinuindu-i pe opozanții săi de șarlatanie, substituind faptele sau pur și simplu ignorând evidența, aceasta numai pentru a se menține pe pedestalul său de granit. Totuși s-a găsit cineva, academicianul Viaceslav Bronnikov,

care a reușit să pună știința într-o situație absolut fără ieșire, îmbinând incredibilul cu evidența.

Copiii, elevi ai Academiei Internaționale de Dezvoltarea Omului, fondată de academicianul Bronnikov, demonstrează că au capacități care într-adevăr nu se încadrează în nici un fel de tipare. Ei sunt capabili să vadă cu ochii închiși exact cum i-ar avea deschiși; pot să rețină cantități uriașe de informație, sunt înzestrați cu capacitatea de clarviziune și pot să vadă corpuri fizice îndepărtate ca și cum le-ar vedea cu telescopul. Sunt greu de crezut astfel de lucruri, dar faptele rămân fapte – ei privesc prin zid ca și cum acesta n-ar exista. Cum de reușesc ei toate acestea?

Neurofiziologii, studiind efectul vederii directe, descriu observațiile lor astfel: „În cazul vederii obișnuite, pe aparatură se fixează locul de intrare a semnalului, schimbarea locației acestuia în creier și prelucrarea. În vederea directă, locul intrării semnalului nu se înregistrează, mutarea semnalului în creier lipsește, dar prelucrarea semnalului este determinată exact de aparate. Toate încercările noastre de a bloca intrarea semnalului în creier dau rezultate negative. Noi descoperim ceva care, prin luarea în considerare a parametrilor săi fizici, manifestă însușiri ce nu au legătură cu procesele electromagnetice”.

Rezultă un fapt: creierul este capabil să vadă singur, fără mijlocirea aparatului vizual, dar modalitatea de recepție a informației este necunoscută. Cum pot fi înțelese toate acestea? Bronnikov explică fenomenul respectiv prin existența unei legături între conștiința umană și ceea ce el

numește supraconștiință. „Supraconștiința, – scrie el – este ceva ce se află în afara individului, un fel de mediu”. Dumneavoastră ați ghicit, probabil, că în Transurfing, prin acest mediu se înțelege spațiul variantelor. De fapt, ce importanță are cum denumim aceasta? Esența rămâne aceeași.

Rațiunea sau, dacă doriți, creierul „vede” ceea ce găsește în spațiul variantelor, prin intermediul sufletului. Ochii văd realitatea fizică. Creierul însă, în cazul vederii directe, se conectează la câmpul metafizic al informației, unde literalmente se păstrează întregul mulaj al realității înconjurătoare. Având acces la această bancă de date, pot fi văzute obiecte indiferent unde s-ar afla acestea – dincolo de un perete, sub pământ sau la o depărtare de mulți kilometri.

În spațiul variantelor se găsesc atât zone realizate în realitatea materială, cât și nerealizate. Pentru a obține vederea directă este necesar să te deprinzi să recepționezi acel sector realizat care este în curs de desfășurare. Din punct de vedere fiziologic, aceasta poate fi interpretată ca o sincronizare specială a celor două emisfere ale creierului. Academicianul Bronnikov a elaborat un întreg sistem de exerciții speciale (și, în același timp, foarte simple), care permit oricărui om să-și dezvolte aceste capacități. Dacă doriți, puteți să găsiți pe Internet informațiile respective și să încercați. Toate acestea sunt lucruri reale.

În spațiul variantelor se păstrează de asemenea informații despre toate variantele posibile, viitoare și trecute, iar aceasta înseamnă că accesul la acest spațiu dezvăluie și

posibilitatea clarviziunii. Problema constă doar în faptul că există o mulțime infinită de variante și de aceea se pot vedea și evenimente care nu se vor realiza. Exact din această cauză clarvăzătorii fac uneori greșeli în predicțiile lor. Căci se pot vedea și lucruri care nu au existat niciodată și care nu se vor întâmpla nicicând.

În această privință, puteți fi liniștiți – viitorul dumneavoastră nu-i este nimănui cunoscut, întrucât nimeni nu este în stare să determine care dintre variante se va realiza. Exact la fel, nu există nici o garanție că în vis ați văzut chiar acel sector al spațiului care se va întruchipa în realitate.

Ceea ce este minunat, este faptul că din moment ce viitorul nu este predeterminat în mod fatal, înseamnă că rămâne întotdeauna o speranță de mai bine. Sarcina Transurfingului este nu să privești cu regret în trecut și să privești cu teamă spre viitor, ci să îți formezi intenționat propria realitate.

Energia gândurilor omului, în anumite condiții, este capabilă să materializeze un sector sau altul al spațiului variantelor. În starea pe care Transurfingul o numește *unitate între suflet și rațiune* se naște o forță mirifică, de neînțeles – și anume *intenția exterioară* – ea fiind aceea care întruchipează în realitate o posibilitate potențială. Tot ceea ce obișnuim să spunem că este magie are o relație directă cu intenția exterioară. Cu ajutorul acestei forțe, magii din vechime au înălțat piramidele egiptene și au creat și alte minuni asemănătoare.

Intenția e denumită exterioară întrucât se găsește în afara omului, din care cauză nu stă în puterea rațiunii. Este adevărat că într-o anumită stare de conștiință individul poate să aibă acces la ea. Dacă această forță uriașă ar putea fi subordonată voinței, ar putea fi realizate lucruri incredibile. Dar, oamenii contemporani au pierdut demult această capacitate de care dispuneau locuitorii vechilor civilizații, precum cei din Atlantida. Rămășițe ale Cunoașterii străvechi au ajuns până-n zilele noastre sub forma unor învățături și practici ezoterice izolate. Este destul de dificil să folosești aceste cunoștințe în viața de zi cu zi.

Și totuși, situația nu este chiar atât de lipsită de speranță. În Transurfing există metode indirecte cu ajutorul cărora se poate totuși să obligi intenția exterioară să lucreze pe o cale ocolitoare. Individul este capabil să-și formeze o realitate proprie. Dar pentru aceasta este necesară respectarea anumitor reguli. Rațiunea umană obișnuită încearcă fără succes să acționeze asupra imaginii sale din oglindă în loc să își schimbe chipul. Chip înseamnă direcția și felul gândurilor omului. Pentru a transforma lucrul dorit în realitate este prea puțin să ai doar dorință. Trebuie să știi cum să lucrezi cu oglinda duală. Puteți învăța să faceți aceasta.

Este adevărat că va trebui să zdruncinați din temelii monolitul așa-numitei „gândiri sănătoase” care, de fapt, nici nu este astfel. Dacă ajungi să te împaci cu existența simultană a celor două laturi ale realității – fizică și metafizică – vechile stereotipuri se năruie, în schimb imaginea

lumii se luminează tot mai mult. Dualismul se manifestă ca o parte inseparabilă a realității noastre. De exemplu, sufletul are legătură cu spațiul variantelor, iar rațiunea – cu lumea materială. Intenția exterioară are de-a face cu realitatea materială, iar cea exterioară – cu sectoarele virtuale ale spațiului variantelor.

Când aceste două aspecte ale realității se ating la suprafața oglinzii, apar fenomene care se obișnuiește a fi considerate paranormale sau deocamdată inexplicabile. Un exemplu ilustrativ al acestei atingeri a celor două fațete îl constituie dualismul corpuscul-undă, când un microobiect se prezintă fie ca undă, fie ca particulă. Apariția și anihilarea microparticulelor în vid – este un exemplu al stărilor de graniță în care realitatea oscilează între forma fizică și cea metafizică.

Dar cel mai uimitor exemplu îl reprezentăm noi înșine – ființe vii care îmbinăm simultan, în sinele nostru și materialul și spiritualul. Într-un anume fel noi locuim la suprafața unei oglinzi gigantice; pe una din părțile ei se află universul nostru material, iar pe cealaltă – se întinde infinitul negru al spațiului variantelor.

Aflându-ne într-o asemenea situație unică ar fi cel puțin o lipsă de prevedere să trăim numai în cadrul concepției noastre obișnuite despre lume și să folosim numai o singură parte și anume partea fizică a realității. Veți afla cum trebuie să procedați cu oglinda cu două fețe și veți putea astfel să înfăptuiți ceea ce anterior părea de nereali-

zat. Veți avea ocazia să vă convingeți că posibilitățile vă sunt limitate numai de propria intenție.

Visul ca realitate

Când o posibilitate se întruchipează în realitate, în raport cu suprafața oglinzii duale apare o imagine simetrică. Pe una din fețele oglinzii se află sectorul spațiului metafizic al variantelor, iar pe cealaltă față – realizarea sa materială. Toate ființele vii, în această situație, se balansează la marginea oglinzii întrucât corpul și rațiunea țin de lumea materială, iar sufletul, în atare situație, rămâne în legătură neîntreruptă cu spațiul variantelor.

Noi toți am venit în această viață de acolo și acolo ne vom și întoarce; parcă am fi în culise pentru ca, după ce ne-am schimbat straietele, să apărem din nou la suprafața oglinzii într-o nouă înfățișare. În acest teatru al măștilor, actorii se rotesc, își schimbă neconținut rolurile. După ce a jucat un rol, actorul fuge pentru un minut în culise, își pune o altă mască și intră din nou în joc, uitând cu desăvârșire despre tot ce s-a petrecut până în momentul ultimei sale apariții pe scenă. Actorul într-atât își intră în pielea noului personaj, încât nu mai știe cine este el cu adevărat. Dar, uneori i se ia pânza de pe ochi și individul realizează dintr-o dată cu uimire că iată, această viață a lui nu este nicidecum prima.

Profesorul psihiatru american Jan Stevenson a adunat mai mult de două mii și jumătate de cazuri, înregistrate oficial, ale unor persoane – în special copii –, care au fost

întrebate ce își amintesc din experiența trăită în viețile anterioare. Fără nici un fel de hipnoză, copiii își descriau viața din trecutul îndepărtat, trăit în alte țări.

În cărțile lui Jan Stevenson sunt prezentate cazuri mai mult decât curioase. Este caracteristică povestea a doi frați gemeni care discutau între ei într-o limbă necunoscută. La început, s-a crezut că este vorba de un limbaj al copiilor. Lucrurile au continuat așa până la vârsta de 3 ani când părinții au început să bănuiască că ceva nu este în regulă. Frații au fost prezentați unor lingviști, iar aceștia au descoperit cu uimire că gemenii vorbeau în aramaica veche. Această limbă era larg răspândită în vremurile lui Christos, dar în prezent nu se mai folosește.

O fetiță din fosta Iugoslavie s-a îmbolnăvit și o perioadă de timp a fost în comă. După ce și-a revenit, ea nu i-a mai recunoscut pe cei din jur și a început să vorbească într-o limbă străină. Specialiștii au stabilit că ea vorbea într-unul din dialectele bengaleze. I-a rugat să o ducă acasă, în India. Când fetița a fost dusă în orașul numit de ea, și-a recunoscut casa, dar a rezultat că atât părinții ei, cât și „ea însăși” muriseră demult.

Astfel de întâmplări cu cei mici sunt în număr apreciabil. Dar lucruri asemănătoare se întâmplă și cu adulții. O femeie în vârstă de 27 de ani, călătorind cu soțul său în Germania, a descoperit cu surprindere că recunoaște locurile ca și când erau locurile ei natale, deși nu fusese nicio dată pe-acolo. Ba chiar și-a văzut propria casă și și-a amintit numele părinților și fraților. Într-o tavernă locală,

femeia a recunoscut un bătrân care îi cunoscuse familia și care povestea despre tragicul caz în care un cal, lovind-o cu copita pe fetiță, a omorât-o. Femeia a completat imediat relatarea bătrânului cu o sumedenie de detalii.

Andrzej Donimirski, în cartea sa „Oare trăim o singură dată?”, descrie experimentele efectuate de psihiatrul englez Arnold Blacksman, care, cu ajutorul hipnozei, îi forța pe pacienți să se întoarcă în fostele lor vieți. Una dintre paciente a relatat amănunțit despre cele șase vieți trăite de ea anterior. În prima viață a fost soția fostului dascăl al guvernatorului roman în Anglia, apoi soția unui evreu din Rostov, apoi slujnică casa unui negustor din Paris, a fost de asemenea damă de companie a unei infante spaniole în Castilia, croitoreasă la Londra, călugăriță într-unul din statele americane. Și toate acestea în decursul a două milenii. Istoricii au verificat datele și evenimentele – totul a fost confirmat.

Dacă e să adunăm laolaltă toate aceste fapte, aproape că nu mai rămâne loc pentru îndoieli privind faptul că reîncarnarea într-adevăr are loc. Stârnește nedumerire doar un singur lucru: de ce amintirile despre viețile trăite anterior apar numai în cazuri rare și la un număr relativ mic de persoane. În genere, se întâmplă la vârsta copilăriei fragede, iar cu timpul amintirile se șterg total din memorie.

În realitate, nu amintirile se șterg, ci se blochează conștientizarea individului. Fiecare poate să-și amintească întrupările sale anterioare dacă se trezește în această viață care este asemănătoare visării în trezie. Se știe că până la

patru ani, copilul nu este capabil să distingă somnul de realitate. S-ar putea ca el să-și amintească viețile anterioare, dar el nu este lăsat să conștientizeze pentru că i se impune o concepție „rațională” a lumii.

Mai mult decât atât, individul nu-și amintește de sine până la vârsta de patru ani. Dumneavoastră ce credeți, de ce? Pentru că copilul nu este „rațional” și încă nu este conștient de sine? Aceasta, iată, este o mare rătăcire colectivă. În realitate, conștientizarea copiilor este mult mai mare decât la adulți. Și invers, adulții sunt aceia care se afundă în visarea inconștientă în starea de veghe și de aceea nu-și amintesc nici de viețile anterioare, nici de ei la vârsta primei copilării. Să vedem cum ajung lucrurile să se petreacă astfel.

Născându-se într-un nou corp, sufletul este împins în planul ultim, în timp ce rațiunea ocupă poziția fruntașă. Dar ce este rațiunea? La momentul nașterii este o simplă coală de hârtie, pe care se poate înscrie orice. De la bun început, pe această coală se trece șablonul în concordanță cu care individul se percepe pe sine și realitatea înconjurătoare. Și cu cât acest șablon înregistrat este mai clar, cu atât este mai profundă prăpastia dintre suflet și rațiune. *Individul conștientizează realitatea așa cum a fost învățat să o facă.*

Conștientizarea poate fi divizată în două nivele: primul – este atenția, iar al doilea – este percepția. Imediat după naștere, percepția nu este voalată de nimic. Copilul are larg deschise capacitățile spre acumularea de cunoștin-

te intuitive și clarviziune. Cu alte cuvinte, el are acces nemijlocit la informația din spațiul variantelor și percepe lumea așa cum este ea.

Dar, adulții „visători” îl iau imediat pe noul-născut la refec și îl înghesuie în limitele strâmte ale visării, pe care ei le consideră ca fiind existență conștientizată. Lucrul acesta se face prin limitarea libertății și prin fixarea atenției. Copilul este silit să-și concentreze atenția pe atributele realității materiale: „Uită-te aici! Fii atent! Ascultă ce-ți spun! Nu mai face așa! Fă așa!” Când atenția a fost captată, orizontul percepției se îngustează semnificativ, conștientizarea dispare și individul se afundă într-o stare care aproape că nu se deosebește de visarea inconștientă.

Într-adevăr, dacă atenția este concentrată pe o sferă îngustă de fapte, omul se deplasează fără a-și desprinde privirea de vârful picioarelor și, firesc, n-are posibilitatea să vadă ce se petrece împrejur. Șablonul concepției despre lume și viață, la rândul său, îl plasează pe individ în patul lui Procust al stereotipiilor care decretează „cum anume trebuie” să se petreacă toate lucrurile. În visarea inconștientă, o asemenea fixare a atenției și receptării atinge nivelul maxim. Omul receptează situația așa cum este ea, realizând în sinele său toată neputința de a influența mersul lucrurilor. În consecință, cel ce visează se află în întregime la discreția circumstanțelor; visarea „se petrece” iar el nu poate avea nicio reacție. Scenariul decurge spontan, corespunzător cu temerile și așteptările individului. Așteptările și gândurile curg de la sine, fără a mai fi direcționate.

În visarea conștientă, nivelul conștientizării este deja mai mare; cel ce visează poate, printr-un efort volitiv, să influențeze mersul evenimentelor. Este suficient ca individul să realizeze că totul se petrece doar în somn și imediat acestuia i se dezvăluie capacități uimitoare. În visarea conștientizată nu se află nimic care n-ar putea fi realizat – pot fi direcționate evenimentele, pot fi înfăptuite lucruri incredibile, de exemplu se poate chiar zbura. Și toate acestea numai pentru că atenția și percepția s-au eliberat de fixație – individul parcă și-ar fi îndreptat ținuta, ar fi privit în juru-i și ar fi realizat care este situația sa.

În starea de veghe, oricât ar părea de straniu, nivelul de conștientizare scade din nou. Gândurile omului, în majoritatea cazurilor, zboară spontan. De la un subiect, ele trec la altul. Ceea ce neliniștește și provoacă teamă sau enervează, pune de obicei stăpânire pe conștiință și îl frământă într-o măsură mai mare sau mai mică. Cele mai rele așteptări și reacții negative ajung, independent de voința individului, să-i alcătuiască realitatea. Percepția și atenția acestuia sunt prinse și fixate de probleme, de gânduri și circumstanțe apăsătoare. Ca urmare, omul se afundă în grijiile sale, întocmai ca în visarea din starea de veghe. Iată, așa, în maniera aceasta, oamenii devin maturi.

Adultul îl consideră pe copil lipsit de judecată, pentru că acesta nu se încadrează în visarea lui. Desigur, copilul trebuie învățat cum să trăiască în condiții noi pentru el. Dar tocmai aici, în mod inevitabil, se petrece paradoxul: cu cât copilul își însușește mai bine regulile de purtare în

limitele înguste ale lumii materiale, cu atât coboară mai mult nivelul de conștientizare, iar această stare atrage la rândul său pierderea capacității de a influența mersul evenimentelor și de a recepta și latura metafizică a realității.

Adulții au devenit prizonierii propriilor jocuri și, în mod corespunzător, și al circumstanțelor din momentul în care au început să le ia în serios și să se afunde până peste cap în griji. Copilul însă este stăpânul deplin al jocului său. Conștientizarea sa este mai înaltă, pentru că el își amintește în fiecare moment că totul este doar un joc. Importanța lui este la un nivel inferior, deoarece el înțelege că totul este doar un joc. Și el acționează cu detașare, observând totul ca spectator, pentru că el își dă seama că totul este doar un joc.

Pentru adulți jocul s-a încheiat, viața este un lucru serios. Pe de o parte, acest lucru este adevărat, dar pe de alta – o asemenea atitudine transformă existența într-o visare în stare de veghe. Desigur, individul este în cunoștință de cauză că în momentul acela el nu doarme, ci este în stare de veghe. Dar cu ce se schimbă lucrurile? Dorințele nu se împlinesc, visele nu se realizează, în schimb cele mai rele temeri, ca un făcut, se confirmă. Viața se derulează de la sine, cum se nimerește, nu cum ți-ai dori. Iată, rezultă că în visarea conștientizată individul este stăpânul realității sale, iar în starea de veghe este un neajutorat. Totul este relativ.

Rezultatul capacității de a gestiona visarea se manifestă în faptul că în timpul somnului individul este conști-

ent de sine, în raport cu realitatea înconjurătoare. În stadiul respectiv de conștientizare, individul are un punct de sprijin, și anume realitatea în care el se poate întoarce după trezire. Realitatea, la rândul său, este asemănătoare somnului înconștient în stare de veghe – „viața este cum se nimerește”. Individul nu-și amintește de viețile sale anterioare și nu are un punct de sprijin, în raport de care să se poată ridica pe următoarea treaptă de conștientizare.

În visarea conștientizată vă amintiți cine sunteți cu adevărat. Sunteți cel care visează. Realizați că este îndeajuns să vă treziți și toate viziunile au dispărut. Dar se poate și rămâne în vis și prin intenția dumneavoastră să-i direcționați mersul. Atâta timp cât nu veți realiza că visați și nu veți memora punctul dumneavoastră de sprijin, vă veți afla în întregime sub puterea visării. Sunteți în dependență de circumstanțe, în cutia condiționării.

Realitatea se deosebește de vis prin aceea că vă întoarceți întotdeauna la ea. Ca să distingeți ce se petrece – este vis sau realitate – este necesar să vă alegeți un punct de referință, întrucât atât visul, cât și realitatea sunt relative. Visele sunt ireale în raport cu realitatea. Dar în raport cu ce este ireală realitatea însăși? Unde se află punctul de referință al realității?

Murind, vă întoarceți la acel punct de referință inițial. Dar, de fiecare dată, născându-vă din nou, uitați punctul de pornire și vă cufundați într-o nouă visare – următoarea viață. Dacă ați reuși să vă amintiți cine sunteți de fapt, ați

realiza că sunteți capabil să dirijați, iată, această visare a dumneavoastră – viața.

Este extrem de complicat de făcut aceasta. Dificultatea constă în aceea că va trebui să vă înlocuiți șablonul modului de reprezentare a lumii. Acesta va fi un fel de trafaret ștanțat în rațiune și care nu poate fi în niciun fel șters sau corectat. Se poate doar crea unul nou, suplimentar, pentru care va fi necesar, înainte de toate, ca rațiunea să fie eliberată, desprinsă de cea anterioară. Rațiunea se poate desprinde de șablonul său în stare de conștiință modificată, care se produce în timpul somnului, sau sub acțiunea substanțelor psihotrope.

În stare normală de conștiință, sufletul și rațiunea sunt acordate sincron la sectorul realizat al spațiului variantelor. Rațiunea observă realitatea materială ca și cum ar privi pe fereastră. În stare de beție alcoolică sau narcotică, rațiunea renunță la controlul său; se întrerupe sincronismul și sufletul se abate într-o zonă nerealizată a spațiului variantelor. Drept urmare, individul, aflându-se în lumea reală, o receptează cu totul altfel, în funcție de gradul de deviere.

Simplu vorbind, individul băut poate vedea binecunoscuta sa casă sau stradă într-o înfățișare deosebită, așa cum se petrece în vis. Rațiunea sa vede imaginea din sectoarele nerealizate cele mai apropiate ale spațiului, unde decorurile sunt cu totul altele. Iar acolo pot fi toate după cum îți dorești. De exemplu, individul nicicum nu poate găsi ușa, pentru că nu o mai vede la locul ei. Aranjamentul casei poate să arate îngrozitor, ca în timpul unei reparații

capitale, așa că este aproape imposibil de recunoscut. Oamenii cunoscuți pot arăta de asemenea cu totul altfel. În realitate, totul este neschimbat, numai că omul vede decoreuri nereale, pentru că percepția sa „privește” în altă zonă a spațiului variantelor.

În somnul inconștient, controlul rațiunii se diminuează și mai mult și de aceea se întâmplă ca sufletul să zboare în sectoare foarte îndepărtate unde scenariile și decoreurile reprezintă ceva de neimaginat. Acolo totul este posibil, începând cu raiul din nori și terminând cu un asemenea infern, în comparație cu care dracii cu cazanele lor de smoală par o casă de odihnă. Cel ce visează se poate afla într-o lume tehnogenă, plină până la refuz de mecanisme uriașe zăngănitore. Poate să nimerească într-o lume care amintește de abatoare unde nu se află nimic altceva în afară de sânge și mormane de carne crudă. Te poți trezi într-un oraș necunoscut, unde nu-ți rămâne decât să bântui în disperare pe străzi neștiute, fără să înțelegi cum ai nimerit acolo și încotro să o iei. În asemenea zone, oamenii pot fi monstruoși, anormali, iar animalele pot fi turbate, feroce.

Trezindu-se după un asemenea vis, individul încearcă un sentiment de ușurare ce nu poate fi cu nimic comparat: „Dumnezeule, ce fericire că totul nu a fost decât un vis!”. Da, este vis, dar nu e iluzie în sensul obișnuit, ci o realitate metafizică nerealizată. Dar cel mai înspăimântător lucru în vis îl constituie faptul că toate aceste personaje virtuale îl văd pe individ și pot face cu el orice, în concor-

danță cu temerile și așteptările lui. Să te păzească Dumnezeu să rămâi prea mult într-o asemenea realitate.

Apropos, cosmonauții aflați pe orbită au și ei vise nepământene. De exemplu, Ghenadii Strekalov scrie în jurnalele sale care au fost publicate: „Visez niște vise stranii, uneori te minunezi: nu există nicio motivare și nicio legătură. După cum se vede, creierul – ca un computer hipercomplex – dă rateuri de oboseală sau în el a intrat o informație din afară, din câmpul informațional al universului, unde totul este înscris și se păstrează pe vecie”. S-ar putea ca, după astfel de vise care în nici un caz nu se puteau naște în limitele conștiinței umane obișnuite, pe cosmonaut să nu-l uimească postulatul Transurfingului cu privire la existența spațiului variantelor.

Modelul percepției umane este bine expus în cărțile lui Carlos Castaneda și Teun Marez. Ei descriu cum își reprezentau toate acestea toltecii – ultimii originari din Atlantida. În concordanță cu învățătura lor, omul este înconjurat de un cocon energetic luminos, format dintr-o mulțime de fire. Undeva, la nivelul energetic al omoplaților, toate firele se adună într-un focar unic, numit punctul nodal. Poziția acestui punct nodal determină orientarea percepției.

Dacă alăturăm modelul respectiv cu concepția Transurfingului, rezultă că într-o poziție normală a punctului nodal, individul percepe realitatea obișnuită. În această poziție, realitatea realizată coincide cu sectorul corespunzător din spațiul variantelor. Dacă însă punctul se depla-

sează într-o parte, sincronizarea se perturbă și individul poate să perceapă zone nerealizate. La oamenii obișnuiți, poziția punctului nodal este fixă. Dacă din anumite cauze, punctul începe „să se plimbe”, individul începe să manifeste capacități de clarviziune. Fără îndoială că visele sunt determinate de deplasarea acestui punct. Important este ca acest focar al percepției să nu-și modifice poziția și să revină la poziția inițială. În caz contrar, dacă se blochează într-o poziție nefirească, cu psihicul se petrece ceea ce se numește țicneală.

Acela care poate intenționat să-și modifice poziția punctului nodal, este capabil să dirijeze realitatea întocmai ca visarea conștientizată. O asemenea capacitate se manifestă de la sine, dacă îți re poziționezi punctul de sprijin în raport cu realitatea, adică să conștientizezi cine ești de fapt. Nu este deloc o sarcină ușoară. Cei care au obținut iluminarea, dintre cei cunoscuți, pot fi numărați pe degete. Iluminarea este asemănătoare situației în care, la început bâjbâi pe străzile înguste și întortocheate ale unui oraș necunoscut, iar apoi te înalți deodată în zbor și privești de sus toată întinderea, ca în palmă; atunci, drumul spre țintă îți este clar imediat.

Transurfingul nu vă ridică la înălțimea zborului păsărilor, dar el vă arată traseul pe care îl puteți urma chiar și cu ochii închiși. Pentru a vă trezi în somn vă trebuie punctul de citire. Vă dați seama că este un vis atunci când vă amintiți că există și o altă realitate, cea manifestată. Vă poate servi drept punct de plecare faptul că știți că în viață

poți să urci dacă nu o treaptă, cel puțin o jumătate de treaptă spre conștientizare, iar acest lucru nu este puțin.

Iată, mergeți pe stradă sau discutați cu cineva, sau vă ocupați cu lucruri domestice. Treziți-vă! Priviți în jur, uitați-vă cu luciditate la ce se întâmplă. Sunteți capabil ca prin intenție să vă orientați propria lume pe făgașul care trebuie. Vă puteți dirija propria realitate. Nu va fi la fel cu ceea ce se petrece în vis, când subiectul se schimbă plastic, supunându-se celei mai mici mișcări a voinței dumneavoastră. Realizarea materială este inertă ca o rășină, dar și ea poate fi „modelată” dacă folosiți principiile Transurfingului. Și primul lucru care trebuie făcut este să vă treziți.

Conștientizați realitatea ca un vis. Numai în visarea conștientizată puteți controla situația. Când dormiți în stare de veghe, nu controlați situația, ci vă luptați cu pendulii. *Coborâți în sala de spectacol și observați. Acționați detașat, arendându-vă și rămânând doar observator.*

Pentru a menține nivelul conștientizării, este necesar să controlați permanent direcția în care merg gândurile dumneavoastră. Când acest lucru va intra în obișnuință, el se va face automat, fără eforturi. Căci atunci când vă treziți în vis nu trebuie să depuneți efort ca să vă păstrați capacitatea de a ști că nu este decât un vis. Iată, la fel și în starea de veghe, te poți deprinde să-ți controlezi direcția gândurilor. Dar pentru aceasta, la început va trebui să vă impuneți sistematic „să vă treziți” pentru a obține deprinderea respectivă.

Când vă veți aminti în stare de veghe că trebuie să acționați detașat, veți deveni conștienți, adică veți coborî de pe scenă în sala de spectacol sau veți rămâne pe scenă ca spectator-jucător. Acestea sunt acele jumătăți de treaptă spre conștientizare, care vă este deja suficientă pentru a executa celelalte principii ale Transurfingului, dintre care cele mai importante, așa cum vă este cunoscut din cartea anterioară, sunt: *diminuarea nivelului importanței, deplasarea pe cursul variantelor și coordonarea*. Aceste principii vă dau posibilitatea chiar și orbește să vă mișcați în labirintul situațiilor de viață, evitând tot soiul de neplăceri posibile. În continuare veți face cunoștință cu următorul instrument puternic de dirijare a realității, și anume oglinda duală.

Iar în încheierea acestei teme poate fi formulată încă o întrebare: dacă undeva în spațiul variantelor există un punct de sprijin înainte de viitoarea viață, referitor la care realitatea poate fi considerată visare, atunci ce anume constituie baza pentru punctul de plecare? Evident, Dumnezeu însuși. *Sufletul fiecărei ființe vii este o parte din Dumnezeu. Iar fiecare viață este un vis al Lui*. Putem să continuăm cu întrebările: dar există oare și pentru Dumnezeu însuși un punct de sprijin?

Fie ca această întrebare să-i chinuie pe aceia care trag speranță. Cu același succes ne putem pune întrebarea: există oare ceva dincolo de limitele Universului vizibil? Nu știm lucrul acesta, la fel ca fluturii care strâng nectar în Africa și nu știu că există America și că și acolo cresc flori.

Oare această lume nu este îndeajuns de frumoasă? De ce să pretindem de la ea toate explicațiile? Ne putem delecta simplu, cu nectarul acelor flori care ne sunt accesibile.

Copiii lui Dumnezeu

Din timpuri îndepărtate, s-a împământenit solid obiceiul general de a atribui celor ascultători de Dumnezeu trăsături exclusiv pozitive, iar cei fără de Dumnezeu să fie învinuiți de toate păcatele posibile. Mai exact, înșiși oamenii plini de credință au creat chiar acest stereotip pentru sine și totodată pentru toți, ca un soi de presumpție a nevinovăției. Și, cu toate acestea, în numele lui Dumnezeu s-au comis și continuă să se comită crime monstruoase, la baza cărora s-a aflat un scop, chipurile plăcut lui Dumnezeu – urmărirea celor de altă credință. De parcă credința ca atare l-ar face pe om evlavios. De unde iau adepții religiei o asemenea convingere – că ei sunt fără de greșală sau mai exact spus, că sunt neprihăniți într-atât încât până și ateistii sunt înclinați să le dea respectuos dreptate? Pasămite suntem credincioși, mergem la biserică, ne rugăm și de aceea suntem punctul central a tot ceea ce este spiritual, luminos, iar voi sunteți fără Dumnezeu, deci v-ați cufundat în păcate. Noi suntem corecți, iar voi sunteți incorecți.

Sursa acestei convingeri o constituie punctul de sprijin pe care individul îl găsește în pendulul religiei. Aici se află totul: și îmbătarea cu milostivirea Domnului care iartă păcatele și mântuirea de sentimentul de vină prin pocăință și credința în Împărăția lui Dumnezeu, precum și speranța în ajutorul Domnului și senzația de unitate cu cei de ace-

eași credință. În această privință, ateistii o duc mult mai greu, ei trebuie să se bizuie doar pe forțele proprii, iar sentimentul vinovăției n-au unde-l plasa.

Dar de ce năzuiește către Dumnezeu acela care se consideră cuvios dintru început? În multe cazuri, nu dragostea pentru Atotputernicul îi aduce pe credincioși la El, ci sentimentul de frică și nesiguranță. Sunt oameni care consideră că sunt din tot sufletul devotați lui Dumnezeu, dar aceasta este o iluzie. De fapt, ei încearcă să fugă de propriul ego. În ego-ul lor nu este nimic rău, care să deranjeze, atâta timp cât cineva nu-l jignește. Ego-ul este generat de relațiile de dependență, când individul, comparându-se cu alții, descoperă că nici pe departe nu este perfect.

Singurul scop al ego-ului îl constituie confirmarea propriei valori. Dacă nu obține această confirmare, se simte jignit și individul simte un disconfort sufletesc de care vrea să se debaraseze. Cum poate face acest lucru? Există două modalități: fie slăbești hăturile și ego-ul pornește în galop, fie îl strunești până îl înăbuși. Cei care au ales prima modalitate se transformă în egoiști, iar cei care au optat pentru a doua – vor fi altruști.

Adesea, având scopul de a se debarasa de disconfort, izolarea îl poate conduce pe individ la un gest disperat, și anume la negarea de sine. Ego-ul declară că este rău să te iubești pe tine însuși și că trebuie să-ți iubești aproapele. Individul nu mai ține cont de sufletul său și se dedică în totalitate lui Dumnezeu și oamenilor, se dăruiește numai pentru a obține reazim. Dar se întâmplă invers – egoul se

lovește de agresivitate – atunci apar criminalii, nemernicii, cinicii. În felul acesta, atât cei care ostenesec întru credință, cât și cei decăzuți, și unii și alții sunt generați de ego-ul lor, numai că polaritatea este opusă.

S-ar putea să vi se pară că, întorcându-vă cu fața spre Dumnezeu, vă scăpați de propriul ego. Dar paradoxul constă în aceea că tocmai ego-ul vă împinge către Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu este în afara noastră, ci în noi! O părticică din Dumnezeu se află în fiecare ființă vie și, în felul acesta, El conduce întreaga fire. Ego-ul se „îchină” unui simbol abstract și își întoarce fața de la adevăratul Dumnezeu. Hristos, Mahomed, Buddha, Krishna – sunt cele mai înalte manifestări ale Domnului. Omul obișnuit, deși nu constituie o formă supremă de manifestare, este totuși o manifestare. Rezultă că o manifestare se închină alteia?! Cui îi trebuie așa ceva?

Năzuința spre Dumnezeu cu scopul de a se izbăvi de propriul ego, este calea importanței interioare. Importanța interioară se manifestă numai în cazul în care v-ați expus, vă lăsați în voia unei judecăți străine. Întoarcerea către sine, fără a ține seama de alții este adevărata cale spre Dumnezeu. Dacă eu mă eliberez de necesitatea de a ține seama de părerea altora, atunci îmi sunt suficient mie însumi și ego-ul meu nu mai există; rămâne pur și simplu personalitatea mea deplină. Nu-i ascultați pe aceia care vă îndeamnă să vă schimbați și să vă modelați, într-un fel care ar corespunde anumitor standarde. Ei vă forțează să vă schimbați, să-i întoarceți spatele sufletului dumneavoastră și să

urmați regula pendulului: „Fă ca mine!” Întoarceți-vă către sinele dumneavoastră, acceptați-vă așa cum sunteți, permiteți-vă să fiți dumneavoastră înșivă, asumați-vă dreptul de a fi drept. Închinându-vă ființa slujirii unui Dumnezeu abstract, oricare ar fi el, înseamnă să întoarceți spatele propriului suflet. Aceasta nu este nimic altceva decât fidelitate față de pendulul religiei.

Aceasta este teosofia Transurfingului care, să o spunem, nu este impusă nimănui. Eu nu proclam adevăruri absolute, ci doar încerc să evidențiez unele legități. Fiecare este liber să tragă concluziile sale.

Desigur, activiștilor din sfera religiei nu le vor fi pe plac asemenea raționamente. Deși și printre ei se întâlnesc oameni diferiți, cu convingeri diferite. Pe acești adepți ai pendulului religiei îi deosebește de veritabilii slujitori ai celor sfinte, maniera dușmănoasă de a opune dogmele lor tuturor celorlalte practici. Această presiune agresivă îi trădează imediat pe aderenții pendulului. Din fericire, au trecut acele timpuri când acești aderenți puteau să-i ardă pe rug pe cei de altă credință. Dar, neînțelegerile pe tărâm religios au rămas și nu se vor sfârși pentru că nimeni nu va abroga legea numărul unu a pendulului.

În esență, religia este o comunicare cu Dumnezeu prin mijlocitori. În obiceiurile de botez, cununie și înmormântare nu te poți descurca fără slujitorii celor sfinte. Dar acestea nu sunt chiar atât de obligatorii. Oare Dumnezeu nu-l va primi pe copilul său dacă pe acesta, la timpul respectiv, nu s-a învrednicit nimeni să-l boteze? Dacă în fie-

care dintre noi este o părticică din Creator, nu suntem oare copiii Lui? Aveți oare nevoie de mijlocitori în relațiile cu Tatăl și Mama? Fiecare își rezolvă problema singur pentru sine.

Religia, în ce-i privește pe aderenții săi, constituie un pendul deosebit de aspru care-i îndeamnă pe adepți să renunțe la bunurile lumești exterioare. Oricare cale spirituală ar fi, se obișnuiește ca ea să fie pusă în legătură cu modul de viață ascetic. Iar despre iluminare există părerea că omul atinge niște culmi pe calea perfecțiunii spirituale când tot ceea ce este pământesc încetează să-l mai intereseze. Nu mușcați din această momeală. Fiecare om poate și trebuie să se intereseze de starea sa materială, de confort, de cele necesare traiului. Dacă procedează altminteri, înseamnă că se găsește în totalitate sub influența unei anume idei. Această idee, mai mult ca sigur, aparține unuia dintre penduli: religios, filozof sau mai știu eu care pendul „spiritual”.

Pendulii, potrivit celei de a doua legi, tind să-l forțeze pe aderent să se dedice în întregime intereselor structurii. Dacă individul s-a prins zdravăn de acest cârlig, pe el nu-l va mai interesa în mod cert nimic altceva. Ar putea chiar să fie tributar iluziei că se ocupă exclusiv de sufletul său sau că „vorbește cu Domnul Dumnezeu”. În realitate, sufletul unui asemenea „iluminat” este închis într-o cutie etanșă și nu mai poate nici să pomenească de nevoile sale.

De ce a venit sufletul în această lume materială? Ca să se pregătească pentru viață nepământească din ceruri?

Este o prostie! Dacă sufletul și așa a venit în această lume din ceruri, de ce ar mai trebui să se pregătească din nou pentru viața cerească? Și este oare posibil așa ceva aici, pe Pământ? Această viață lumească constituie pentru suflet o șansă unică. El chiar de aceea a și venit aici din lumea spirituală, pentru a cunoaște toate minunățiile lumii materiale. În lumea spirituală reușește întotdeauna. Care este rațiunea să-l lipsești de tot ceea ce oferă această minunată, plăcută, admirabilă lume în care există atâtea tentații remarcabile?

Dedicându-vă total slujirii Domnului, vă îndepărtați de El. Creatorul făurește o multitudine de realități prin intermediul ființelor vii, ca întruchipări vii ale Sale. Creatorul intenționează să încerce toate fațetele realității pe care o creează. Tocmai de aceea îi și trimite pe copiii săi în lumea materială. Dumnezeu ne-a oferit libertate de acțiune, deci să ne bucurăm din plin de libertatea oferită! Nu e nevoie să ne ferecăm în chilii, petrecând ore îndelungate în rugăciuni. Aceasta nu înseamnă să-l slujești pe Dumnezeu, ci înseamnă lipsire de bucuria Sa, bucurie pe care o poți căpăta de la deplinătatea, plenitudinea vieții. Este ca și cum l-ai lipsi pe copil de joacă în aer liber, obligându-l să-și dedice tot timpul învățării pe de rost.

Adepții pendulilor religiei vă vor induce ideea că nu sunteți capabili de nimic și că Dumnezeu este atotputernic. Pentru structură nu reprezintă un avantaj libertatea și forța dumneavoastră. Ea are nevoie de șurubelele care să funcționeze bine. Pendulii au câștigat deja destul în procesul de subjugare a voinței individului. Nu ne rămâne decât să ne

exprimăm uimirea cât de uriașă trebuie să fie influența pendulilor dacă fiii lui Dumnezeu și-au pierdut orice reprezentare despre măreția lor.

Omului i-a fost dată de la începuturi puterea de a-și alcătui stratul propriei sale lumi prin transpunerea varianțelor potențiale din spațiul metafizic în realitatea materială. Pendulii au reușit nu doar să le răpească oamenilor cunoașterea propriilor capacități, ci chiar să le și denatureze însăși rațiunea vieții, înlocuind menirea de a-L *sluji* pe Dumnezeu, cu *venerarea*.

Este puțin credibil ca Dumnezeu să aibă nevoie de venerare. Oare dumneavoastră aveți nevoie de venerația copiilor dumneavoastră? Probabil că ați prefera să vedeți în ei niște prieteni buni. De fapt, *scopul vieții, precum și servirea însăși a Domnului constă în „co-zidire”, în crearea împreună cu El*.

Mulți oameni sunt convinși că tot ceea ce li se cere este să creadă în Dumnezeu. Ei cred în existența și măreția Lui. Și ce-i cu asta? Căci oamenii nu înțeleg cine este Dumnezeu. Pentru ei, El este o abstracție, ceva de nepătruns și, nu de puține ori, un idol care te înfricoșează. Li s-a insuflat că Dumnezeu trebuie venerat, că trebuie respectate poruncile Sale și, printr-o viață virtuoasă, să fie pregătiți pentru ce va să fie, ceva ce, practic, nimeni nu poate explica pe înțeles, pentru a avea sens.

Dar să crezi nu înseamnă să înțelegi. Slujba religioasă nu este o comunicare cu Dumnezeu. *Limbajul lui Dumnezeu este creația*. Afirmatia respectivă poate să fie accep-

tată, sau – nu, iar disputa și discuțiile speciale pe această temă nu-și au rostul. Aceasta nu e o problemă filozofică, ci este o chestiune de alegere. De aceea nici nu e cazul să mai adăugăm ceva.

Alcătuindu-vă stratul propriei lumi, propria realitate, dumneavoastră comunicați cu Dumnezeu. Când vă bucurați de propria realizare, Dumnezeu se bucură împreună cu dumneavoastră. Iată că în aceasta și constă adevărata slujire a Lui. Iar credința în Dumnezeu înseamnă, în primul rând, încredere în sine, în propriile posibilități de făuritor. O părticică din Creator există în fiecare om. Bucurați-L pe Tatăl vostru. Cu cât veți crede în propriile capacități, cu atât veți crede în Dumnezeu și, prin aceasta, veți și adevăra cele spuse de El: „După credința voastră vi se va da”.

Teatrul viselor

După cum s-a menționat la începutul cărții, motivul de căpătâi care se află la baza comportamentului tuturor fapturilor îl constituie necesitatea ca cel puțin într-o anumită măsură, să dispui de propria-ți viață. Orice activitate sau proces îndreptate către un anume scop, în genere, pot fi caracterizate ca o dirijare a realității. Orice s-ar întâmpla în viață sau indiferent ce-ar exista, în ultimă instanță totul se reduce la una și aceeași sarcină: luarea sub control a realității înconjurătoare, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Și atunci Dumnezeu ce face? Răspunsul la această întrebare este evident și nu necesită dovezi. Crearea și dirijarea realității – iată în ce anume constau în general scopul și rațiunea oricărei vieți. Funcția de dirijare a lui Dumnezeu nu comportă dubii, întrebarea este cum face.

De când pendulii religiei au denaturat însăși noțiunea de Dumnezeu, tot ceea ce are legătură cu el este învăluit într-o anume tănuire stranie și plină de contradicții, de genul: Dumnezeu există, dar nimeni nu l-a văzut. Pe de o parte. Dumnezeu dirijează lumea, dar pe de alta, lucrarea Lui nu se manifestă în mod clar. Și ce rezultă: El este și nu este. O asemenea situație paradoxală permite pendulilor să trateze și să folosească noțiunea de Dumnezeu așa cum le convine.

Dacă nu intrăm în detalii, cauza principală a denaturării adevăratei esențe a lui Dumnezeu o constituie o serie de substituiri efectuate de religii. Slujirea lui Dumnezeu a fost transformată în adorare, iar evidența existenței Lui a fost înlocuită cu credința oarbă. Pendulii l-au declarat pe om neputincios și i-au contrapus atotputernicia lui Dumnezeu. Iar esența de la începuturi dumnezeiască a omului a fost cu totul redusă la zero, rupând prin aceasta fosta unitate cu Creatorul.

În felul acesta, pe om – asemenea unui copil răpit – l-au lipsit de legătura cu Părintele său și l-au forțat să uite adevărata sa proveniență, precum și menirea sa. Drept urmare, omul și-a pierdut orice noțiune despre capacitatea și forța sa de creator alături de Creatorul Suprem. Fiului lui Dumnezeu i s-a insuflat că el nu poate să dispună de soarta sa, că este obligat să-L venereze de la distanță pe Tatăl său și să i se închine ca unui idol. Copilul n-ar fi capabil de nimic ca lumea și n-ar avea niciun fel de drept, toată viața lui găsindu-se în mâinile despoticalui Părinte care este miostiv cu el doar cu condiția ca acesta să i se supună necondiționat, cu capul plecat.

Supunându-se influenței pendulilor, omul a fost îndepărtat de la un serviciu demn și a căzut *în servitute*. Nu este vorba doar despre pendulii religiei ca atare. Ateismul este în felul său tot o religie, numai că este întoarsă pe dos. Aici credința se preschimbă în neștiință; această neștiință se preschimbă în negare, iar negarea – în neacceptare activă. Indiferent pentru ce concepție despre lume și viață ar

opta individul, în esență, situația lui nu se schimbă: pendulul religiei își pune soarta în mâinile Domnului, iar ateistul – în mâinile unei Providențe sau în puterea circumstanțelor, a împrejurărilor cu care individul se obișnuiește a se lupta.

Și într-un caz și într-altul, omului îi revine rolul de neinvidiat de marionetă: fie te rogi și accepți milostivirea Domnului, fie te lupți cu greutatea, întrucât nimic nu se obține de pomană. Și câte n-ar face omul, oricât s-ar căzni, el rămâne în voia pendulilor și a circumstanțelor până ce acțiunile lui nu vor ieși din limitele intenției interioare. Întotdeauna primim ceea ce alegem. Dacă gândești că soarta ta, rostul tău este să bântui prin hățișul pădurii, înseamnă că va trebui să străbați o pădure doborâtă de vânt. Dar dacă admiți ideea îndrăzneță că ești în stare să urci până la nori, atunci te vei înălța deasupra pădurii și vei zbura în voie. Nimeni nu te va reține, doar tu însuși.

Dar omul nu poate să creadă că el este în stare să primească pur și simplu așa, fără nici un fel de condiții, cu ajutorul intenției interioare, dacă nu va conștientiza și nu va accepta esența sa dumnezeiască. Nu este ușor de realizat că însăși esența lui Dumnezeu a fost denaturată până la extremis: Creatorul a fost transformat într-un Cărmuitor care pretinde închinăciunea. Dar ce face cărmuitorul? Acționează în rolul de judecător, înfăptuiește echitatea, restabilește adevărul, pedepsește, gratulează după merite, își exprimă voința, în sfârșit, ajută și se îngrijește de supușii

săi. Totuși, noi nu vedem cu adevărat nimic din toate acestea.

În realitate, urmărim doar un abuz atotcuprinzător și ilegalitate. Credincioșii suferă, iar păcătoșii înfăptuiesc toate fărădelegile fără să fie pedepsiți. Dreptatea, echitatea dacă „triumfă”, aceasta se face doar cu mari efortări. Cerințele și rugăciunile nu aduc rezultatele așteptate. Deși s-ar părea că pe Dumnezeu nu-l „costă” nimic să împlinească rugile și să restabilească dreptatea, dacă El este atotputernic.

Pentru a explica această evidentă neconcordanță, adepții pendulilor încearcă să interpreteze într-un anumit mod cele ce se întâmplă, ca să adapteze scenariul potrivit rolului pe care i l-au prescris lui Dumnezeu. Sunt puse în circulație tot soiul de născociri și minunății de genul: „Aceasta este voința lui Dumnezeu” sau „Vor avea după faptă și răsplată” atunci când I se vor înfățișa. Ai putea crede că oamenii, asemenea ticăloșilor, netrebnicilor, au fugit de la educator și de aceea acum, deocamdată, mai pot săvârși tot felul de obrăznicii și nesăbuitețe dar, cu siguranță, atunci când vor fi prinși, vor fi pedepsiți cu toată asprimea.

În ce constă Intenția lui Dumnezeu, dacă dăm la o parte toate aceste supoziții? Pentru a răspunde la această întrebare nu vom încerca să ghicim sau să filozofăm, ci simplu, constatăm încă o dată faptul că intenția a tot ceea ce este viu se reduce, într-un fel sau altul, la dirijarea realității. Nici restabilirea dreptății și a echității, nici satisfac-

rea dorințelor și rugăminților, nici răsplata pentru merite, nici pedepsirea, nici grija și nici cărmuirea, ci dirijarea realității (gestionarea acesteia) – iată ce se petrece în realitate.

Nimănui nu îi este dat să facă ceea ce nu vrea Dumnezeu. Într-adevăr, totul se află sub controlul Său. În afara de gestionare. El înfăptuiește aceasta nu în mod centralizat, stând pe tron, ci prin intermediul tuturor ființelor vii. Poate oare Dumnezeu să dirijeze lumea găsindu-se în afara acesteia? Fiecare ființă poartă în sine o fărâcă din Creator și tocmai de aceea intenția unei ființe, luată separat, nu poate să nu coincidă cu Intenția lui Dumnezeu.

Punând suflet ca parte din Sinele Său în fiecare din vietățile existente, Dumnezeu le-a înzestrat și cu capacitatea de a dirija realitatea înconjurătoare pe măsura conștiinței de sine. Tot ceea ce există are conștiință, începând cu omul și terminând cu mineralele. Desigur, omul se află pe o treaptă superioară a conștiinței, dar aceasta nu înseamnă că pietrele nu trăiesc și ele viața lor – pur și simplu existența lor se desfășoară în altă dimensiune. Tot ceea ce există în realitate își aduce contribuția la gestionarea acesteia. Râurile își deschid vad pentru cursul apei lor, munții se înalță, cresc în întinderea câmpiilor, pustiurile și pădurile, uscatul și mările își câștigă teritorii unul de la altul, dar toți și toate dispun de o părticică de conștiință și tind în felul său să gestioneze propria sa realitate. Și, cu cât este mai înalt nivelul conștientizării, cu atât sunt mai multe posibilități de gestionare, de dirijare.

Pentru exemplificare, să luăm plantele. Ele sunt comune și, în același timp, sunt misterioase. Nimeni nu va încerca să nege că ele sunt vii, dar puțini sunt aceia cărora le va trece prin minte gândul că plantele sunt viețuitoare în adevăratul sens al cuvântului. Omul consideră plantele drept material biologic neînsuflețit, incapabil să simtă și să fie conștient de sine și de ce este în jur. Această concepție constituie o mare greșeală. Plantele dispun de un tip aparte de sistem nervos – celulele fac schimb între ele de potențiale electrice. Aceste uimitoare creaturi pot, în felul lor, să vadă, să audă, să simtă gustul și mirosul. Mai mult decât atât, ele pot comunica între ele, pot să stocheze informații – pot să le analizeze și chiar pot avea trăiri.

Cercetătorul american Cleve Backster a efectuat un experiment, aplicând unei plante detectorul de minciuni. La experiment participau două persoane: una dintre ele rupea crenguțele și smulgea frunze, iar cealaltă era grijulie cu planta și îi vorbea cu gingășie. Și iată că planta a învățat să le deosebească pe aceste două persoane. Când în încăperea apărea omul „rău”, planta „știpa” – pe imprimantă se înregistra o plesnitură, iar când se apropia cel „bun”, planta se liniștea. În urma rezultatelor obținute, Backster a concluzionat că plantele sunt capabile să detecteze oscilațiile electromagnetice și chiar gândurile! Era suficient ca unuia dintre participanții la experiment să-i treacă prin minte să rupă o frunză, că planta imediat reacționa furtunos. Cercetările lui Backster au fost repetate în câteva rân-

duri de către alți oameni de știință – rezultatul a fost același.

Într-un laborator unde aveau loc experiențe asemănătoare, o plantă de cameră manifesta însușiri evidente ale unui sentiment pe care noi îl numim dragoste. Laboranta care efectua encefalograma plantei a remarcat că planta „torcea” ca o pisică ori de câte ori ea uda planta sau vorbea drăgăstos cu aceasta. De cum intra în încăpere, planta manifesta un adevărat extaz și remarcabil era faptul că la alte persoane nu avea asemenea reacții. Mare a fost uimirea cercetătorilor când floarea a început să prezinte însușiri de gelozie! Era suficient ca obiectul dragostei ei să flirteze cu o persoană de sex opus și floarea cădea într-o stare care nu poate fi numită altfel decât depresivă.

Reacția plantelor n-a fost mai nimic în comparație cu moleculele ADN. Cercetările au demonstrat că până și lanțul ADN manifestă un germene de reacție primitivă. Radiația unei molecule ADN, aflată în spectrometru, poartă în sine informații nu numai despre structura ei, ci și – ceea ce este uluitor – informații cu privire la „starea ei de spirit”. Când moleculele se simt confortabil, radiația este calmă, liniștită. Când camera spectrometrului se încălzește, moleculele încep să „scoată zgomote stridente”, reacționând astfel la surplusul de căldură. La o anumite temperatură, moleculele se distrug și pier. Dar ceea ce surprinde în cel mai înalt grad, este faptul că în camera goală a spectrometrului, unde au fost distruse moleculele de ADN, *timp de patruzeci de zile* continuă să se mai audă „țipetele

lor de dinainte de moarte” – spectrometrul înregistra emisia fantomatică a moleculelor dispărute, care, fizic, deja nu mai existau. Rezultatele respective au fost obținute pentru prima oară la jumătatea anilor 80 de către savantul rus Piotr Gareaevăi care, la vremea aceea, lucra la Institutul de probleme fizico-tehnice de pe lângă Academia de Științe a URSS. Deși – este necesar de menționat – știința oficială are, cum era și de așteptat, o atitudine plină de scepticism față de toate aceste experimente.

Plantele nu știu să țipe în gura mare și nu sunt în stare să își declare drepturile, sentimentele, trăirile. Dar ele au suflet și ele știu să sufere sau să se bucure. Numai că, în comparație cu omul, plantele își duc existența într-un somn adânc. Ele seamănă cu cineva care doarme și zâmbeste când recunoaște în timpul somnului o voce plăcută, plină de gingășie și se încruntă când aude un strigăt mânișos. Aceste minunate visătoare constituie izvorul vieții noastre, ne înfrumusețează viața, ne dau tot ce au, începând cu un ceai de leac și terminând cu umbra ocrotitoare într-o zi toridă. Și nu ne judecă în niciun fel și nici nu ridică vreo pretenție.

Plantele sunt capabile să simtă ceea ce simțim și noi, chiar dacă o fac în mod vag, confuz pentru noi. Ele ne iubesc, dacă le îngrijim și tind să ne mulțumească cu roadele lor. Dar ce simt ele atunci când le necăjim, le torturăm, este chiar rușinos să ne imaginăm. Ce poate simți un copac atunci când, trecând pe lângă el, un biped mai înalt, dar lipsit de simțire, neavând ce face, îi rupe o ramură? Teamă,

durere, ciudă? Putem oare să ne imaginăm acea groază de care este cuprinsă această ființă fără apărare, când un biped se apropie de ea cu toporul în mână? Este greu de imaginat ce suferințe monstruoase încearcă copacul când în corpul lui i se împlântă toporul, iar viața îl părăsește încet, dar implacabil.

Niciodată nu vom ști ce simțăminte au plantele, acești martori muți ai cruzimii omului, care le tratează ca pe un material biologic. Rămâne doar să nădăjduim că ele dorm destul de profund pentru a nu simți suferința atât de acut precum o simt vietățile aflate pe o treaptă mai înaltă a conștiinței. N-ai ce face, lumea e crudă, așa este ea alcătuită – o viață există pe seama alteia. Dar aceasta nu-i dă omului dreptul moral să considere că în această lume visătoare numai el este înzestrat cu suflet și rațiune și că pe toți ceilalți poate să-i trateze cu indiferență și chiar dispreț.

Nu întâmplător, la popoarele care încă nu au fost pervertite de civilizația pendulilor, se practică obiceiul ca înainte de a sacrifica un animal sau de a doborî un copac, să li se ceară iertare. Cei ce practică de exemplu budismul, se uită întotdeauna pe unde calcă pentru a nu strivi din neatenție o insectă; de asemenea nu vor călca iarba dacă se poate merge pe cărare. Tot ceea ce este viu este demn de respect. Iar dacă individul nu împărtășește această părere, atunci ce pretenție mai are în ceea ce-l privește?

În comparație cu toate celelalte viețuitoare ale acestei planete, omul este doar o ființă relativ „trează”, atât și nimic mai mult. Căci viața este un fel de vis. Ne înconjoa-

ră o lume uimitoare, locuită de ființe care visează. Și fiecare trăiește în visul său și în permanență dorește ceva, năzuiește către ceva, are dreptul său și are de asemenea un scop. Tocmai aceasta este ideea, că fiecare ființă are un scop. „Dar de ce este așa? Pentru ce?” – va întreba individul care își închipuie că el este culmea desăvârșirii. Pentru că *procesul prin care se realizează un scop constituie motorul evoluției*. Evoluția este modalitatea de a crea, de a alcătui realitatea ce a ales-o însuși Dumnezeu.

Ideea de evoluție a apărut relativ de puțin timp. Înainte se considera că lumea nu este expusă unor schimbări principiale și că există în acea formă în care de la începuturi a fost creată de Dumnezeu. Esența evoluției poate fi caracterizată pe scurt ca un proces de schimbări cantitative neîntrerupte, care trec treptat în schimbări calitative. Pentru prima oară această idee a demonstrat-o strălucit Charles Darwin vorbind despre un anumit aspect – cel biologic. Forțele motrice ale evoluției, după Darwin, sunt *variabilitatea ereditară și selecția naturală*. Variabilitatea constituie baza formării de noi caracteristici în alcătuirea și funcțiile organismelor, iar ereditatea fixează aceste caracteristici. Ca urmare a luptei pentru existență, are loc supraviețuirea cu precădere a celor mai adaptate exemplare.

În teoria lui Darwin totul este corect; totuși, se pierde din vedere un element de principiu: ce anume determină această variabilitate? Selecția naturală și ereditatea fixează sau înlătură caracteristicile nou apărute ca pe niște fapte care deja au avut loc. De unde provin aceste caracte-

ristici, ce anume le determină apariția? De ce cresc aripioare înotătoare, aripi, gheare, blană, coarne și altele la acele specii care nu le-au avut?

În evoluție se remarcă salturi, încetiniri, mișcări pe care le înțelegem și apariții ale unor forme principial noi, care din punctul de vedere al ordonării evoluției nu-și găsesc explicații. De exemplu, a fost imposibil de stabilit veriga apariției și dezvoltării organelor vizuale. În genere, cum a apărut și cum s-a dezvoltat văzul. Este un salt calitativ, o schimbare principială, care n-a putut să apară pur și simplu întâmplător. Iar despre apariția vieții ca atare, nici n-ai ce spune: rezultă că într-o bună zi a apărut „întâmplător” codul genetic al vieții?

Din modelul Transurfingului rezultă o concluzie evidentă: *schimbarea se realizează din intenție*. Fiecare ființă vie își formează stratul vieții sale și, inclusiv, se întruchipează pe sine. Năzuința de a dirija realitatea este croită pe scop și anume să facă totul cât se poate mai bine, fapt pentru care este necesar să se schimbe în mod corespunzător și să se ajusteze după nevoile mediului înconjurător. Intenția a tot ceea ce este viu, începând cu organismele unicelulare și terminând cu omul, poate fi caracterizată printr-o formulă comună: *mă străduiesc să acționez și să fiu astfel pentru a putea conduce eficient realitatea*. Iată că această intenție o materializează sectoarele corespunzătoare ale spațiului variantelor; rezultatul acestora constituind apariția de noi însușiri.

De exemplu, se știe că cele mai îndepărtate în timp tipuri de păsări aveau gheare pe aripi ca să se poată cățăra pe copaci. Probabil că mai înainte de a învăța să zboare, au fost nevoite să se cațere undeva sus și apoi să planeze. Forma de dirijare a realității de tipul „Mă cațăr în copaci” nu a fost foarte eficientă. N-ar fi fost rău să adauge încă o funcție: „Pot să planez în jos”. Dar și mai bine ar fi fost „Zbor în libertate”. Intenția de a zbura liber întruchipează treptat în realitate tot mai multe variante noi, una mai bună decât celelalte. Consecvent, în decursul unui timp îndelungat, prin schimbarea multor generații, se materializează sectoare în care aripile capătă forme tot mai perfecționate.

În evoluție, alături de procese creatoare, există și procese distructive. Aici acționează legile întâi și a doua ale pendulilor. Pendulii exercită funcții nu doar distructive; funcțiile lor, în decursul evoluției, pot fi stabilizatoare. Lupta neîntreruptă a pendulilor poate duce la înlocuirea unor tipuri cu altele sau la totala dispariție a acestora. Pe de altă parte, pendulii sincronizează intenția unor ființe vii, privite izolat. Altfel cum s-ar fi putut dezvolta aceleași caracteristici la populația unei anumite specii pe un spațiu vital de proporții?!

Ca rezultat al acțiunii combinate a unor factori interni și externi, cum ar fi năzuința îndreptată spre un anumit scop a unor ființe luate separat și activitatea pendulilor, se înfăptuiește toată dezvoltarea în lumea materială. În felul acesta *Dumnezeu creează realitatea și o direcționează prin intenția a tot ceea ce există*. Împreună cu sufletul, El

a pus în fiecare ființă vie o parte din intenția Sa și a îndreptat-o spre visare – în viață.

Lumea noastră este un teatru al viselor, unde Dumnezeu se manifestă simultan ca spectator, scenarist, regizor și actor. Fiind spectator, El urmărește piesa care se desfășoară pe scenă. Fiind actor, el are emoții și simte tot ceea ce simte și ființa al cărui rol se interpretează. După cât se pare în aceasta și constă scopul Domnului – să experimenteze tot ceea ce este posibil în acest caleidoscop pestriț al visurilor. Dar de ce în piesă se petrec atâtea nenorociri și nedreptăți? De ce permite El toate acestea? Iar pendulii – acest rău universal – există cu știrea Sa?

La această întrebare nu există răspuns. Motivele lui Dumnezeu îi sunt cunoscute numai Lui. Noi putem doar să constatăm faptul că în calitate de regizor și scenarist, El îi dă piesei posibilitatea să se dezvolte liber, corespunzător intenției tuturor participanților. Fiecare își aduce contribuția în alcătuirea realității, rezultatul fiind un tablou comun – somnul Domnului țesut din multitudinea visărilor – manifestările Lui, luate fiecare în parte, așa cum sunt viețile tuturor ființelor.

Dar acele întrebări la care nu putem răspunde, în genere, nu au importanță. Importantă este doar o concluzie care rezultă din tot ceea ce s-a spus: *fiecărei ființe vii Dumnezeu i-a oferit libertatea și puterea de a-și alcătui realitatea sa pe măsura conștientizării sale.* În funcție de gradul acestei conștientizări, viața se transformă fie într-o visare inconștientă, unde cel ce visează se află în puterea

circumstanțelor, fie într-o visare conștientă care poate fi controlată și direcționată prin forța intenției.

Tuturor le este dată libertatea alegerii, numai că foarte puțini se folosesc de acest privilegiu. De ce procesul evoluției se prelungește așa de mult, dacă intenția este capabilă să realizeze sectorul necesar din spațiul variantelor? Pentru că practic toate ființele vii nu folosesc intenția în mod conștient, orientată spre un anumit scop. Aflându-se în starea de visare inconștientă, ele (ființele) parcă și-ar dori ceva, dar vag, fără a-și da seama ce anume. Rezultă o intenție dezlânată, neclară, fără contur precis.

În această privință, individul nu s-a îndepărtat de animale. Cum s-a mai spus, pendulii l-au lipsit nu doar de capacitatea de a dispune de realitate prin forța gândurilor, dar chiar de însăși cunoașterea a ceea ce este posibil. Atras în jocurile distructive ale pendulilor, individul se mulțumește doar cu acțiunea inversă a intenției exterioare, obținând astfel realizarea relațiilor negative și ale celor mai rele așteptări. În rest, el reușește cu mare greutate să-și realizeze scopurile doar în cadrul îngust al intenției interioare.

Și totuși, individul care deține un nivel destul de înalt al conștientizării, este capabil să se smulgă din acest cerc și să-și transforme viața în visare conștientă, în care realitatea se supune nu doar acțiunii directe, ci și voinței. Dacă o părticică din Dumnezeu se află în fiecare dintre noi, înseamnă că intenția noastră este intenția Domnului. Formându-ne propria realitate prin forța intenției, noi împlinim Voința lui Dumnezeu. *Dacă vă manifestați intenția,*

considerați că aceasta este intenția lui Dumnezeu. Cum vă puteți oare îndoi de faptul că ea nu va fi îndeplinită? Pentru toate acestea este necesar doar să vă asumați acest drept.

Nu să-l cereți, nu să-l pretindeți, nu să-l obțineți ci să vi-l creați. Să-ți alcătuiești propria realitate cu ajutorul intenției conștientizate. Poate oare Dumnezeu să ceară de la sine însuși? Oare există ceva de la care Dumnezeu să pretindă ceva pentru sine? El și așa va lua tot ceea ce va dori.

Când vă rugați lui Dumnezeu, este ca și cum Dumnezeu s-ar ruga Lui însuși. Când îi cereți ceva lui Dumnezeu este același lucru, ca și cum Dumnezeu ar cere de la El însuși. Dar s-ar putea înțelege și invers: vă rugați la dumneavoastră înșivă și cereți de la dumneavoastră înșivă.

Dacă intenția dumneavoastră este intenția lui Dumnezeu, atunci temerile, îndoielile dumneavoastră – ale cui sunt? Tot ale Domnului Dumnezeu. El v-a dat libertatea de a alege. Este voia dumneavoastră să vă alegeți tot ceea ce doriți. Alegând o cale grea, vă veți atinge cu dificultate scopul, depășind piedici de tot felul. Cum oare se poate astfel? Doar sunteți convinși că nimic nu se obține ușor; deci, veți primi după propria credință.

Oare și Dumnezeu este așa de neajutorat, încât trebuie să obțină? El nu are nevoie să-și irosească puterile în lupta cu neînduplecata realitate. El este capabil să formeze o nouă realitate așa cum dorește. Același lucru este capabil și omul să facă dacă va pricepe că este posibil. Deci, de ce

nu v-ați trezi din somn și nu v-ați folosi de fostul dumnea-voastră privilegiu? Dacă sunteți gata, toate celelalte țin de domeniul tehnicii. Din următoarea carte veți afla cum se face lucrul acesta.

Rezumat

Lumea reprezintă o oglindă dublă; pe una din fețe se află realitatea materială, iar pe cealaltă – spațiul metafizic al variantelor.

Omul conștientizează realitatea așa cum a fost învățat să o facă.

Viața este asemănătoare visării inconștiente în stare de veghe pentru că omul nu are un punct de sprijin în ceea ce privește realitatea.

Coborâți în sala de spectacole și observați. Acționați din afară, fără să vă implicați și arendați-vă rămânând observator.

Scăderea nivelului importanței, deplasarea pe cursul variantelor și coordonarea vă oferă posibilitatea să vă deplasați pe nevăzute în visarea în starea de veghe.

Viața fiecărei ființe vii este visarea lui Dumnezeu.

Scopul vieții precum și slujirea lui Dumnezeu constau în co-creație – creație împreună cu El.

Procesul realizării scopului constituie motorul evoluției.

Variabilitatea speciilor în procesul evoluției rezultă din intenție.

Dumnezeu creează realitatea și o dirijează prin intenția a tot ceea ce ființează.

Dumnezeu i-a acordat fiecărei ființe vii libertatea și puterea să-și alcătuiască realitatea sa pe măsura conștientizării sale.

Dacă vă manifestați intenția, atunci să considerați că aceasta este intenția lui Dumnezeu. Cum vă puteți îndoi oare că ea nu va fi împlinită?

Nu să cereți, să pretindeți, să obțineți, să creați.

Dicționar de termeni

Importanța

Importanța apare acolo unde unui lucru i se acordă o însemnătate excesiv de mare. Este un potențial excedentar în formă pură la înlăturarea căruia forțele de egalizare creează probleme aceluia care a generat acest potențial. Există două tipuri de importanță: *interioară și exterioară*.

Importanța interioară sau importanța propriu-zisă, se manifestă ca o exagerare a calităților sau defectelor proprii. Formula importanței interioare sună așa: „sunt o persoană importantă” sau „eu fac o muncă importantă”. Când acul indicator al importanței se dereglează, treaba încapă pe mâna forțelor interioare și „pasărea importantă” primește un bobârnac peste cioc. Pe cel ce „face o muncă importantă” îl așteaptă de asemenea o deziluzie: ori ceea ce face nu-i trebuie nimănui, ori ceea ce face este prost făcut. Există și reversul medaliei, și anume minimalizarea calităților proprii sau subestimarea. În ambele cazuri, mărimea

potențialului excesiv este aceeași, doar semnul este diferit. Mărimea importanței exterioare este creată, de asemenea, în mod artificial de individ atunci când acordă prea mare însemnătate unui obiect sau eveniment din lumea exterioară. Formula importanței exterioare sună astfel: „pentru mine are o mare importanță...” sau „pentru mine este foarte important să fac... În aceste situații se creează un potențial excesiv și totul se strică. Imaginați-vă că trebuie să vă deplasați pe o bârnă: aceasta se află pe pământ. Nimic nu-i mai simplu. Iar acum, trebuie să vă deplasați pe o bârnă care se sprijină cu capetele sale pe acoperișurile unor case din vecinătate, aflate la o distanță oarecare una de alta. Pentru dumneavoastră este foarte importantă deplasarea pe bârnă și nu puteți să vă convingeți să renunțați.

Valul reușitei

Valul reușitei se formează ca o înmănunchere de linii ale vieții favorabile pentru dumneavoastră. În spațiul variantelor există de toate: inclusiv un fel de „filoane de aur”. Dacă ați nimerit pe linia extremă a unei asemenea neuniformități și ați pus mâna pe reușită, puteți – prin inerție – să alunecați spre alte linii de acumulare, unde vor urma noi circumstanțe fericite. Dar dacă, după primul succes, a început o fâșie neagră, înseamnă că s-a prins de dumneavoastră un pendul distructiv și v-a îndepărtat de valul succesului.

Alegerea

Transurfingul vă propune o abordare principalial diferită de realizare a scopului. Individul *alege* ca și când ar comanda ceva la restaurant, fără să-și facă griji de mijloacele necesare realizării acesteia. În final, scopul se realizează în cea mai mare parte, singur, independent de acțiunile directe ale celui care a făcut comanda. Dorințele nu vi se îndeplinesc. Visele nu vi se realizează dar alegerea dumneavoastră – este o alegere incontestabilă și se va realiza în mod negreșit. Esența alegerii nu poate fi explicată în două cuvinte. Transurfingul se referă în întregime la ceea ce înseamnă *alegere* și cum trebuie ea făcută.

Unitatea sufletului și a rațiunii

Rațiunea are voință, dar nu este capabilă să dirijeze intenția exterioară. Sufletul este în stare să sesizeze identitatea sa cu intenția exterioară, dar nu are voință. El zboară în spațiul variantelor întocmai ca un zmeu de hârtie ce nu poate fi direcționat. Pentru a supune voinței intenția exterioară, trebuie să se realizeze *unitatea dintre suflet și rațiune*. Aceasta este starea în care simțămintele sufletului și gândurile rațiunii se unesc într-un tot. De exemplu, când individul este stăpânit de un entuziasm plin de bucurie, sufletul „cântă”, iar rațiunea „își freacă mâinile de mulțumi-

re”. Într-o asemenea stare, omul este capabil de creație. Dar se întâmplă ca sufletul și rațiunea să-și găsească unitatea în neliniște, în teamă și neplăceri. Atunci, se adeveresc cele mai rele așteptări. În sfârșit, când judecata sănătoasă afirmă un lucru, iar inima se împotrivește, aceasta înseamnă că sufletul și rațiunea se află în dezacord.

Ghicitoarea Veghetorului

„Fiecare om poate obține libertatea de a alege tot ceea ce dorește. Cum poate fi obținută această libertate?” Individul nu știe că nu trebuie să obțină ci, simplu, să primească cele dorite. Sună absolut incredibil, dar până una alta, așa este într-adevăr. Răspunsul la această enigmă îl veți afla dacă veți citi întreaga serie „Transurfingul realității”. Nu încercați imediat să vedeți despre ce e vorba în ultimul capitol, pentru că răspunsul nu va fi pe înțelesul dumneavoastră.

Semnele

Semnele călăuzitoare sunt acelea care fac referire la o schimbare viitoare în cursul variantelor. Dacă se apropie ceva în măsură să influențeze substanțial mersul evenimentelor, apare un indiciu care semnalizează acest lucru. Când cursul variantelor efectuează o schimbare, dumnea-

voastră vă transferați pe o altă linie a vieții. Fiecare linie este, mai mult sau mai puțin, uniformă privind calitățile sale. În cursul variantelor, torentul poate traversa diverse linii. Liniile vieții se deosebesc unele de altele prin parametrii lor. Schimbările pot fi neînsemnate, dar deosebirea se simte totuși. Iată că tocmai această deosebire calitativă o remarcați dumneavoastră, în mod conștient sau inconștient: ceva nu mai este cum a fost.

Semnele călăuzitoare apar numai în cazul când începe transferul pe alte linii ale vieții. Unele fenomene izolate s-ar putea să nu le observați. De exemplu: (o cioară) un corb a croncănit, dar dumneavoastră nu i-ați dat atenție. N-ați simțit o schimbare calitativă, înseamnă că vă aflați tot pe vechea linie. Dar dacă ceva v-a atras atenția, înseamnă că acesta este un semn. Semnul se deosebește de fenomenul obișnuit prin aceea că el semnalizează întotdeauna că a început trecerea pe o linie a vieții, linie deosebită în mod substanțial.

Potențialul excedentar

Potențialul excedentar este o tensiune, o alarmare locală, într-un câmp energetic uniform. O asemenea iregularitate se creează prin energia mentală, când unui anumit obiect i se acordă o însemnătate excesiv de mare. De exemplu, dorința este un potențial excedentar, întrucât ea tinde să atragă obiectul dorit cu ardoare acolo unde el nu

se află. Dorința apăsătoare de a avea ceea ce vă lipsește creează o „diferență de presiune care generează vântul forțelor de egalizare. Alte exemple de potențiale excesive: nemulțumirea, condamnarea, exaltarea, idealizarea, supraaprecierea, sfidarea, vanitatea, complexul de superioritate, de vinovăție, de inferioritate.

Transferul indus

Catastrofele, calamitățile, conflictele armate, crizele economice se desfășoară în spirală. Mai întâi apariția, apoi desfășurarea, creșterea tensiunii, apoi punctul culminant, emoțiile ard din plin și, în sfârșit, deznodământul – toată energia se împrășteie în spațiu și se instalează o acalmie de scurtă durată. Aproximativ la fel se întâmplă și cu vârtejurile de apă.

Atenția unui grup de indivizi este captată în *prinsoarea pendulului* care începe să se balanseze tot mai puternic, trăgându-i după sine pe liniile mai mizere ale vieții. Omul reacționează la primul impuls al pendulului – de exemplu, reacționează la un eveniment negativ, începe să participe la el și nimerește în zona de acțiune a spiralei care se răsucesce, se lungește ca o pâlnie.

Fenomenul de absorbție în vârtej se definește ca un transfer indus pe o linie a vieții unde individul devine victimă. Reacția acestuia la impulsul pendulului și apoi alimentarea reciprocă cu energia oscilațiilor induc transferul

pe acea linie a vieții, asemănătoare ca frecvență cu oscilațiile pendulului. Drept urmare, acest eveniment negativ se include în stratul lumii individului în cauză.

Coordonarea importanței

Nu acordați importanță excesivă *niciunui* eveniment. Importanța acordată nu vă este necesară dumneavoastră ci pendulilor. Pendulii îi manevrează pe oameni ca pe niște marionete cu ajutorul *firelor importanței*. Individul se teme ca nu cumva să-i scape aceste sfori ale importanței pentru că el se află sub imperiul dependenței care îi creează iluzia de suport și siguranță.

Siguranța de sine reprezintă același potențial excedentar cu nesiguranța, dar cu semn invers. Conștientizarea și intenția permit ignorarea jocului pendulilor și obținerea fără luptă a ceea ce îți este firesc, propriu ție ca individ. Iar atunci când există libertate fără luptă, în acest caz nu ai nevoie nici de încredere în sine. Dacă nu dau importanță, n-am ce apăra și n-am nici ce să cuceresc; e simplu, merg liniștit și aleg ceea ce mi se cuvine.

Pentru a te elibera de penduli este necesar să renunți la importanța atât interioară cât și la cea exterioară. În calea spre atingerea unui țel, scop, problemele și piedicile apar de asemenea ca o consecință a potențialelor excedentare ale importanței. Piedicile se mențin pe soclul impor-

tanței. Dacă se renunță în mod intenționat la importanță, obstacolele se prăbușesc de la sine.

Coordonarea intenției

Realizarea celor mai rele așteptări se întâmplă la persoanele înclinate spre negativism, fapt ce confirmă ideea că individul este capabil să influențeze mersul evenimentelor. Fiecare eveniment pe linia vieții are două *ramificații* în spațiul variantelor – o ramificație într-o direcție favorabilă și într-una nefavorabilă. De fiecare dată când vă confrunțați cu un eveniment sau altul, dumneavoastră alegeți cum să vă raportați la acest eveniment. Dacă considerați evenimentul ca fiind pozitiv, nimeriți pe ramificația favorabilă a liniei vieții. Dar înclinarea spre negativism vă face să vă exprimați nemulțumirea și să alegeți ramificația nefavorabilă.

De îndată ce v-a nemulțumit ceva, ca un făcut, urmează o nouă neplăcere. Așa se face că „un necaz nu vine niciodată singur”. Dar șirul neplăcerilor urmează nu după necazul însuși, ci după reacția dumneavoastră în fața necazului respectiv. Legitatea se creează la bifurcație (unde ați făcut opțiunea). Analizând în ce măsură sunteți înclinați spre negativism, vă puteți face o părere unde v-a dus pe tot parcursul vieții un asemenea șir de ramificații negative.

Principiul coordonării intenției sună astfel: *dacă o schimbare în scenariu ce pare a fi negativă, o s-o conside-*

rați a fi pozitivă, atunci chiar așa va fi. Conducându-vă după acest principiu, veți putea obține același succes în pozitiv, pe care negativiștii îl obțin în cele mai rele așteptări.

Linia vieții

Viața individului, ca oricare altă formă de mișcare a materiei, reprezintă un lanț de cauze și efecte. Efectul, în spațiul variantelor, se află întotdeauna alături de cauza sa. Întocmai cum un lucru decurge dintr-altul, așa și sectoarele apropiate ale spațiului se înlănțuie într-o linie a vieții. Scenariile și decorurile sectoarelor pe o linie a vieții sunt mai mult sau mai puțin uniforme din punctul de vedere al calității. Viața omului se desfășoară oarecum uniform pe linia sa atâta timp cât nu are loc un eveniment care să schimbe esențial scenariul și decorurile. Atunci soarta face o întorsătură și trece pe o altă linie a vieții. Întotdeauna vă aflați pe acele linii ale căror parametri corespund propriei vibrații. Schimbându-vă atitudinea față de lume, cu alte cuvinte modul de a gândi, vă transferați pe o altă linie a vieții cu alte variante de evoluție a evenimentelor.

Realizarea materială

În anumite condiții, structura informațională a spațiului variantelor se poate materializa. Orice gând, întocmai

ca și un sector al spațiului, are anumiți parametri. Emisia mentală, „iluminând” sectorul corespunzător, realizează varianta acestuia. În felul acesta, gândurile influențează în mod nemijlocit mersul evenimentelor.

Spațiul variantelor servește drept șablon, determină forma și traiectoria mișcării materiei. Realizarea materială se deplasează în spațiu și timp, dar variantele rămân pe loc și există pe vecie. Fiecare ființă vie cu vibrația sa mentală alcătuiește stratul lumii sale. Lumea noastră este populată de o multitudine de organisme vii și fiecare organism își aduce contribuția sa la alcătuirea realității.

Pendulul

Energia mentală este materială și ea nu dispare fără urmă. Când grupuri de oameni încep să gândească într-o direcție, „unde lor mentale” se suprapun unele peste altele și, în oceanul de energie, se creează structuri energoinformaționale invizibile, dar reale – aceștia sunt pendulii. Aceste structuri încep să se dezvolte independent și îi subordonează pe oameni legilor lor. Individul aflat sub influența pendulului distructiv își pierde libertatea – este nevoit să fie un șurub într-un mecanism uriaș.

Pendulul „se balansează” cu atât mai intens, cu cât mai mulți oameni-adepti îl alimentează cu energia lor. Fiecare pendul are frecvența sa oscilatorie specifică. De exemplu, leagănul poate fi acționat numai depunând efort

de o anumită frecvență. Această frecvență se numește de rezonanță. Dacă numărul adeptilor pendulului se micșorează, oscilațiile pendulului încetează. Când nu mai rămâne nici un adept, pendulul se oprește și dispare ca entitate.

Ca să extragă energia din om, pendulii se prind de sentimentele și reacțiile lui: indignare, nemulțumire, neliniște, emoție, ură, iritare, tulburare, disperare, teamă, milă, furie, atracție, deprimare, exaltare, milă, atracție, adorație, idealizare, decepție, mândrie, infatuare, dispreț, repulsie, ciudă, sentimentul datoriei, sentimentul vinovăție și așa mai departe.

Principalul pericol pentru individul care s-a lăsat în voia influenței unui pendul distructiv constă în faptul că pendulul își îndepărtează victima de toate acele linii ale vieții unde omul își făurește fericirea. Este necesar să te eliberezi de scopurile care ți se impun și pentru a căror realizare individul se depărtează tot mai mult de adevăratul său țel.

Pendulul, în esența sa, este un „egregor”. Dar numindu-l astfel, nu am spus totul despre el. Noțiunea de „egregor” nu reflectă tot complexul nuanțelor interacțiunii individului cu esențele energoinformaționale.

Intenția

Prin aproximație, intenția poate fi definită drept *hotărârea de a avea și de a acționa*. Se realizează nu dorința,

ci intenția. Doriți să ridicați mâna. Dorința a fost formulată în gândurile dumneavoastră: vă dați seama că vreți să ridicați mâna. Dorința ridică mâna? Nu, dorința în sine nu produce nici o acțiune. Mâna se ridică numai atunci când gândurile referitoare la dorință și-au făcut lucrarea și a rămas numai hotărârea de a acționa. Aceasta poate ridica mâna? Nu, nici ea nu poate. Ați luat hotărârea definitivă de a ridica mâna, dar ea nu se mișcă. Ce anume ridică până la urmă mâna? Cum se definește acel ceva care urmează după hotărâre?

Iată că aici se manifestă neputința rațiunii de a da o explicație rezonabilă a ceea ce se consideră a fi intenția. Definiția dată de noi intenției ca fiind hotărârea de a avea și de a acționa demonstrează doar un preludiu pentru forța care înfăptuiește propriu-zis acțiunea. Ne rămâne doar să constatăm faptul că mâna se ridică nu din dorință și nici din hotărâre, ci din intenție.

Intenția se împarte în intenție *interioară* și *exterioară*. Intenția interioară presupune o interacționare activă asupra lumii înconjurătoare – *hotărârea de a acționa*. Intenția exterioară este *hotărârea de a avea* atunci când lumea se supune voinței omului. Intenția *interioară* înseamnă concentrarea atenției pe procesul propriei mișcări spre scop. Intenția *exterioară* – concentrarea atenției asupra felului cum scopul se realizează singur. Prin intenția interioară scopul *se înfăptuiește*, iar prin cea exterioară – *se alege*. Tot ceea ce se leagă de magie și de fenomene paranormale se referă la domeniul intenției exterioare. Tot ce-

ea ce poate fi obținut în cadrul concepției noastre obișnuite despre lume, se obține prin forța intenției interioare.

Relațiile de dependență

Relațiile de dependență se definesc prin impunerea unei condiții de genul: „dacă tu ești așa, atunci eu sunt așa”, „dacă mă iubești înseamnă că lași totul și mergi cu mine la capătul lumii”, „dacă nu te căsătorești cu mine, înseamnă că nu mă iubești”, „dacă mă lauzi, atunci voi fi prieten cu tine”. „Dacă nu-mi dai lopățica ta, nu te mai las la groapa cu nisip”.

Când iubirea se transformă în relații de dependență, apare în mod inevitabil *polarizarea* și echilibrul se distruge. Iubirea necondiționată este iubire fără dreptul de posesiune, admirație fără ploconeală. Cu alte cuvinte, un asemenea sentiment nu creează relații de dependență între cel care iubește și obiectul dragostei sale.

Echilibrul se distruge atunci când ceva se compară cu altceva sau se contrapune: „Noi suntem așa, iar ei sunt altfel!” De exemplu, mândria națională: în comparație cu ce națiuni? Sentimentul de inferioritate: în comparație cu cine? Sau al mândriei de sine: în comparație cu cine?

Acolo unde este opoziție (antiteză), acolo vor intra inevitabil în acțiune forțele de egalizare. Acțiunea lor este orientată fie spre a-i despărți pe subiecți, fie spre a-i uni – să fie cu totul de acord sau să fie în divergență. Dacă pola-

rizarea a fost generată de dumneavoastră, acțiunea forțelor va fi orientată, înainte de toate, spre dumneavoastră.

Polarizarea

Potențialele excedentare apar când unor anumite calități li se acordă o importanță excesiv de mare. Iar relațiile de dependență se creează între oameni în cazul în care ei încep să se compare unul cu celălalt, să creeze opoziții sau să pună condiții de tipul: „dacă tu procedezi așa, atunci eu fac astfel...”. Potențialul excedentar în sine nu este chiar așa de îngrozitor atâta timp cât o apreciere denaturată nu are obiect, nu are țintă. Dar, imediat cu aprecierea artificial crescută a unui obiect este pusă în relație cu un alt obiect, apare *polarizarea* care generează *vântul forțelor de egalizare*. Forțele de egalizare au tendința să înlăture polarizarea apărută și acțiunea acestora, în majoritatea cazurilor, este orientată împotriva aceluia care a generat polarizarea.

Spațiul variantelor

Spațiul variantelor reprezintă *o structură informațională*. Acesta este un *câmp* infinit *de informație*, care conține orice *variante* ale tuturor evenimentelor care ar putea să se producă. Se poate spune că în spațiul variantelor este tot ceea ce a fost, este și va fi. Spațiul variantelor

constituie un șablon, o rețea de coordonate pe care se mișcă materia în spațiu și timp. Atât trecutul, cât și viitorul sunt stocate acolo, ca într-o peliculă de film, iar efectul timpului se manifestă numai ca rezultat al schimbării unui cadru în care se iluminează prezentul.

Lumea (Universul) există simultan în două forme: realitatea fizică pe care o putem atinge cu mâna și spațiul metafizic al variantelor care se află dincolo de limitele percepției, dar care nu este mai puțin obiectiv. Deși accesul la acest câmp de informație este, în principiu, posibil. Exact de acolo sunt accesate cunoștințele intuitive și clarviziunea. Rațiunea nu este capabilă să creeze nimic principial nou. Ea poate doar să creeze o nouă versiune a casei folosind vechile cuburi. Creierul păstrează nu informația însăși, ci ceva asemănător cu adresele informațiilor în spațiul variantelor. Toate descoperirile științifice și capodoperele rațiunea le accesează din spațiul variantelor prin mijlocirea sufletului.

Visele nu sunt iluzii, în sensul obișnuit al acestui cuvânt. Rațiunea nu născocеște visele; le vede cu adevărat. Iar ceea ce noi vedem în realitate – acestea sunt variantele realizate. În vis, noi suntem capabili să vedem ceea ce nu a fost realizat, nu s-a împlinit, cum am spune – piese cu scenarii și decoruri virtuale. Visele ne arată ceea ce ar fi putut să se realizeze în trecut sau s-ar putea împlini în viitor. Visul reprezintă călătoria sufletului în spațiul variante-
lor.

Forțele de egalizare

Pretutindeni unde există un potențial excedentar apar forțe de egalizare care să îl înlăture. Potențialul este creat de către energia mentală a individului atunci când unui obiect oarecare i se acordă o semnificație excesiv de mare.

Să comparăm de exemplu două situații: vă aflați în casă și stați în picioare pe podea și a doua situație – stați pe marginea unei prăpastii. În primul caz, nu aveți nici cea mai mică emoție. În cel de-al doilea, situația respectivă prezintă pentru dumneavoastră o importanță imensă: o singură mișcare neatență și se va produce ireparabilul. În plan energetic, faptul că stați în picioare în ambele cazuri are aceeași însemnătate. Dar aflându-vă pe marginea prăpastiei, prin teama încercată, măriți tensiunea și creați o neuniformitate în plan energetic. Ca urmare apar forțele de egalizare menite să înlăture această neuniformitate. Puteți să simțiți în mod real cum acționează ele: pe de o parte, simțiți că o forță inexplicabilă vă trage în jos, iar pe de altă parte, pornirea de a vă îndepărta de marginea prăpastiei. Pentru a înlătura potențialul excedentar al fricii dumneavoastră, forțele de egalizare ori vă îndepărtează de buza prăpastiei, ori vă împing în abis și se termină totul. Această acțiune o resimțiți dumneavoastră.

Acțiunile forțelor de egalizare pentru lichidarea potențialelor excedentare generează o multitudine considerabilă de probleme. Perfidia acțiunii lor constă în faptul că

deseori individul obține un rezultat opus intențiilor sale. De aceea este și de neînțeles ce se întâmplă. Apare impresia că acționează o forță rea, inexplicabilă, ceva de genul „legilor lui Murphy”.

Sectorul spațiului variantelor

În fiecare punct din spațiu există propria *variantă* a unuia sau altuia dintre evenimente. Pentru înlesnirea înțelegerii, vom considera că varianta este alcătuită dintr-un *scenariu* și din *decoruri*. Decorurile reprezintă forma exterioară sau forma de manifestare, iar scenariul constituie calea pe care se mișcă materia. Pentru comoditate vom împărți spațiul variantelor în sectoare. Fiecare sector are scenariul și decorurile sale. Cu cât este mai mare distanța dintre sectoare, cu atât mai puternice vor fi deosebirile în scenarii și decoruri. Soarta individului este de asemenea reprezentată printr-o multitudine de variante. În mod teoretic, nu există niciun fel de limitări în ceea ce privește eventualele întorsături ale sorții întrucât spațiul variantelor este infinit.

Slide-ul

Reprezentarea noastră despre sine și despre lumea înconjurătoare adesea se află departe de adevăr. Deformă-

rile sunt introduse de slide-urile noastre. De exemplu, vă neliniștesc unele defecte pe care le aveți și din această cauză aveți un complex de inferioritate; vi se pare că nici altora nu le plac lucrurile respective și că nu le aprobă. Și atunci, în contactele cu alte persoane, vă plasați în propriul „aparat de proiecție” al slide-ului cu complexul de inferioritate și vedeți totul într-o lumină deformată.

Slide-ul este imaginea deformată a realității creată în mintea dumneavoastră. De regulă, slide-ul negativ generează *unitatea dintre suflet și rațiune* și tocmai de aceea devine realitate. Așteptările noastre cele mai sumbre se împlinesc. Dar slide-urile negative pot fi transformate în slide-uri pozitive și pot fi făcute să lucreze pentru noi înșine. Dacă vă creați în mod intenționat un slide pozitiv, el va fi capabil, într-un mod incredibil, să transforme stratul lumii dumneavoastră. Slide-ul-scop înseamnă să vă imaginați că acesta ar fi fost deja realizat. Vizualizarea sistematică a slide-ului induce materializarea sectorului respectiv din spațiul variantelor.

Stratul lumii

Fiecare ființă vie materializează prin energia gândurilor un anumit sector din spațiul variantelor și își creează stratul lumii sale. Toate aceste straturi se suprapun și în felul acesta orice ființă își pune amprenta pe alcătuirea realității.

Individul, prin propria percepție a lumii, creează stratul său individual al acestei lumi, realitatea individuală. Această realitate, în funcție de atitudinea individului, capătă o nuanță sau alta. Dacă ne-am exprima figurat, acolo se instalează anumite „condiții meteo”: prospețimea matinală a strălucirii soarelui sau întunecimea ploii torențiale, ori biciuirile rafalelor unui uragan dezlănțuit sau poate fi chiar o catastrofă naturală.

Realitatea individuală se creează pe două căi: fizică și metafizică. Cu alte cuvinte, omul își alcătuiește lumea prin acțiunile și gândurile sale. Modalitățile de gândire joacă aici rolul de căpătâi, întrucât ele generează cea mai mare parte a problemelor materiale cu care se confruntă individul. Transurfingul are de-a face în exclusivitate cu aspectul metafizic.

Cursul variantelor

Informația se află în spațiul variantelor staționar, sub forma unei matrice. Structura informației este organizată în verigi legate unele de altele. Legăturile cauză-efect generează *cursul variantelor*.

Veșnic neliniștita rațiune, impulsionată în permanență de penduli, se străduiește să rezolve toate problemele din dorința vie de a ține situația sub control.

Deciziile volitive ale rațiunii se dovedesc, în majoritatea cazurilor, niște bâjbâieli necontrolate și ineficiente.

Majoritatea problemelor, în special cele mărunte, se rezolvă de la sine dacă nu deranjează cursul variantelor.

Principala cauză pentru care nu ar trebui să se acționeze în mod activ împotriva cursului, o constituie pierderea inefficientă, uneori zadarnică a unor mari resurse de energie. Cursul se deplasează pe calea minimei rezistențe și de aceea conține cele mai eficiente, raționale soluții ale problemelor. Dacă se opune rezistență cursului, dimpotrivă, generează o sumedenie de noi probleme.

Intelectul puternic al rațiunii nu-și are rostul dacă soluțiile există deja în spațiul variantelor. Dacă nu intri în hățișuri și nu deranjezi cursul variantelor, soluțiile vin de la sine și nu orice fel de soluții, ci cele mai eficiente. Soluțiile optime se află deja în structura câmpului informațional. În spațiul variantelor există totul, dar cu cea mai mare probabilitate se realizează variantele cu cel mai mic consum de energie. Natura nu pierde energie fără rost.

Transurfingul

Cuvântul „Transurfing” nu l-am inventat eu; el mi-a venit de-acolo de unde au apărut și toți ceilalți termeni și în general, întregul conținut al cărții. Nici eu nu am înțeles de la început semnificația acestuia. Chiar și asociațiile de idei nu înțeleg cum s-au realizat. Semnificația cuvântului Transurfing poate fi interpretată ca „o alunecare prin spațiul variantelor” sau „transformare în realitate a unei vari-

ante potențial posibil” sau „traversarea liniilor vieții”. Dar, în genere, dacă vă ocupați cu Transurfingul, înseamnă că vă balansați pe valul reușitei. Cuvântul se pronunță Transurfing, la fel cum se și scrie. Dacă cuiva îi place să-l pronunțe în manieră englezească, să fie sănătos.

Frailing-ul

Frailing-ul este o tehnologie eficientă în relațiile interumane care constituie parte componentă a Transurfingului. Principiul de bază al Frailing-ului poate fi formulat astfel: *Renunțați la intenția de a primi și înlocuiți-o cu intenția de a da și veți primi înapoi ceea ce ați dat.*

Acțiunea acestui principiu se axează pe faptul că intenția dumneavoastră exterioară folosește intenția interioară a partenerului fără a-i prejudicia interesele. În consecință, veți primi de la acest om ceea ce nu ați putut obține prin metodele obișnuite ale intenției interioare. Ghidându-vă după acest principiu, veți realiza rezultate remarcabile în comunicarea interpersonală și în cea de afaceri.

Scopuri și uși

Fiecare om își are *drumul* său în viață pe care realizează adevărata fericire. Pendulii îi inoculează omului scopuri străine de el, scopuri care îl amăgesc prin prestigiu

și inaccesibilitate. În goana după false scopuri, fie nu veți obține nimic, fie obținând, vă veți da seama că acestea nu vă sunt de trebuință.

Scopul dumneavoastră vă va transforma viața în sărbătoare. Realizarea scopului dumneavoastră va atrage după sine împlinirea tuturor celorlalte dorințe, mai mult chiar, rezultatele vor întrece toate așteptările. Ușa dumneavoastră va fi acel drum care vă va purta spre scopul dumneavoastră.

Dacă veți merge spre scopul dumneavoastră pe ușa dumneavoastră, nimeni și nimic nu vor putea să vă împiedice pentru că cheia sufletului dumneavoastră se potrivește la modul ideal la încuietorea drumului ales. Nimeni nu v-o poate lua. Așa că nu veți avea probleme să vă realizați scopul. Singura problemă va fi să vă găsiți scopul și ușa. Transurfingul vă învață cum să procedați.

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Capitolul I	
DANSURI CU UMBRE	7
Izvorul inițial al intenției	9
Legea ghinionului.....	15
Totul merge pe dos.....	23
Regula pendulului	34
Stabilizarea structurii.....	52
Generația Indigo.....	68
Stăpânii energiei.....	76
Declararea intenției	87
Rezumat.....	101
Capitolul II	
VISAREA ZEILOR	103
Cele două fațete ale realității.....	104
Visul ca realitate.....	115
Copiii lui Dumnezeu	130
Teatrul viselor	138
Rezumat.....	155
Dicționar de termeni.....	157
Importanța	157
Valul reușitei	158
Alegerea	159
Unitatea sufletului și a rațiunii	159
Ghicitoarea Veghetorului	160
Semnele	160
Potențialul excedentar	161
Transferul indus.....	162
Coordonarea importanței.....	163

Coordonarea intenției	164
Linia vieții	165
Realizarea materială	165
Pendulul.....	166
Intenția.....	167
Relațiile de dependență	169
Polarizarea	170
Spațiul variantelor	170
Forțele de egalizare	172
Sectorul spațiului variantelor	173
Slide-ul	173
Stratul lumii.....	174
Cursul variantelor.....	175
Transurfingul.....	176
Frailing-ul.....	177
Scopuri și uși	177

SISTEMUL DE CARTE PRIN POȘTĂ – PLATA RAMBURS

Puteți comanda oricare din cărțile apărute la Editura Dharana și le veți primi prin poștă în cel mai scurt timp.

Plata o veți face ramburs, la primirea coletului.
Comandând astfel, beneficiați de o reducere de **20%**.

Pentru comenzi mai mari de 50 RON

vom plăti noi taxele poștale.

Transmiteți comanda prin poștă, telefon sau e-mail.

Pentru oferta actualizată puteți vizita site-ul nostru:

www.sufletdecarte.ro

Sufletul ei este intotdeauna langa tine

**Aici veți putea găsi și alte cărți al căror suflet să
fie mereu lângă dumneavoastră**

**Editura Dharana București, str. Sf. Ecaterina nr.15,
sect.3, OP 53, cod. 040155**

Tel. 021.337.24.24

e-mail: editura@gmail.com

Au apărut:

În colecția „*Lotus*”

1. **„În zarea nemuririi”** de Prentice Mulford
2. **„Karma yoga”** de Swami Vivekananda
3. **„Știința respirației în yoga”** de Yog Ramacharaka
4. **„Energia psihică”** de Aleksandr Klizovski
5. **„Tratamentul ocult”** de Yog Ramacharaka
6. **„Upanișadele”** de Swami Prabhavananda
7. **„Dumnezeu există”** de Swami Sivananda
8. **„Ce ar face Confucius?”** de E. N. Berthrong, PhD
9. **„Medic de trei corpuri după douăzeci de ani”**
de Dr. Janine Fontaine
10. **„Învățăturile lui Confucius”** (Analectele),
trad. Traian Călin Uba
11. **„Incursiuni în Atlantida”** de Florentina Mateescu
12. **„Medic de trei corpuri”** de Janine Fontaine
13. **„Eliberarea de materialismul spiritual”** de Chögyam
Trungpa
14. **„Viața vine din afară”** de Janine Fontaine
15. **„Medicina chakrelor”** de Janine Fontaine
16. **„Suferințe disprețuite”** de Janine Fontaine
17. **„Apa, miracolul vieții. Terapii interne cu apă”**
de Mihăiță Toma
18. **„Dezintoxicarea fizică și psihică. Tehnici și produse”**
de Mihăiță Toma
19. **„Sistemul imunitar – cheia sănătății”**
de Mihăiță Toma
20. **„Vindecarea prin iubire și iertare”** de Mihăiță Toma

21. „Mesaje de la maeștrii ascensionați. O misiune importantă: România” de Maria Cristina Stroiny, vol. I, II, III și IV
22. „Miracolul din fiecare” de Ovidiu Harbădă
23. „Hipnoza, ca abordare sau Cartea Trecerii. Prima Moștenire Atlantă” de Florentina Mateescu
24. „Jurnal spiritual. Între devenire și revenire. A treia Moștenire Atlantă” de Florentina Mateescu
25. „Arta vindecării învățată de la Valeriu Popa” de Sanda Ștefan

În colecția „*Universul din noi*”

1. „A muri nu înseamnă a muri” de Isola Pisani
2. „Moartea intimă” de Marie de Hennezel

În seria „*Învăță să te ierți*” de *Luule Viilma*

1. „Lumina sufletului”
2. „Să stagnezi sau să evoluezi”
3. „Alungă răul din tine”
4. „Căldura speranței”
5. „Izvorul luminos al iubirii”
6. „Durerea este în sufletul tău”
7. „În armonie cu tine însuți”

În seria: „*Transurfingul realității*” de *Vadim Zeland*

1. „Spațiul variantelor”
2. „Murmurul stelelor dimineții”
3. „Înainte spre trecut”
4. „Dirijarea realității”

În seria: „Quenta la'Erta” de *Alexey Shadrin*

1. „Cartea corai. Cartea de taină a Păzitorilor Pământului”

În curând:

În seria „Învăță să te ierți” de **Luule Viilma:**

„Iertarea adevărată și iertarea mimată”

„Învățătură despre supraviețuire”

În seria: „Transurfingul realității” de *Vadim Zeland*

5. „Merele cad în cer”

În colecția „Lotus”:

„Calea vindecării” de Matthew Manning

„Medicina corpului energetic” de Janine Fontaine

„Antrenarea minții și cultivarea bunătății pline de iubire”

de Chögyam Trungpa

„Arta secretă Seamm Jasani – 58 de Mișcări din Tibetul Antic pentru menținerea Tinereții Veșnice” Asanaro

„Când lucrurile se destramă – Sfaturi din inimă pentru timpuri dificile” de Pema Chödrön

MEDICINA CHAKRELOR

„Medicina chakrelor”

De Dr. Janine Fontaine

Nr. Pag: 336

În urma unui accident auto petrecut când se pregătea să plece spre Statele Unite pentru a afla mai multe despre Tony Agpaoa, cel mai celebru vindecător filipinez, Janine Fontaine descoperă din întâmplare veritabila anatomie și adevărata fiziologie a chakrelor, acești faimoși centri energetici repar-

tizați în șapte puncte ale corpului. Această descoperire îi va aduce o rapidă însănătoșire.

Descris până atunci în mod hazardat și contradictoriu, descoperim aici sistemul chakrelor analizat scrupulos și experimental. Aplicațiile sale în medicina energetică sunt descrise în funcție de patologii.

Janine Fontaine ne prezintă chakrele principale și chakrele secundare, legătura lor cu circulația energiei, relația dintre ele și stările de conștiință ordinare și extraordinare, fenomenele parapsihologice și chakrele precum și individualizarea celui de Al Treilea Ochi, al cărui rol în stările de stres este evidențiat aici.

O lucrare ce introduce eficient ezoterismul în medicină.

Seria „Învăță să te ierți” de Luule Viilma

Această serie se bucură de un mare succes în Rusia, Ucraina și țările baltice, aflându-se pe primele locuri în topul cărților ce ne ajută să evoluăm spiritual și în inimile cititorilor.

Cărțile doamnei Luule Viilma au creat un adevărat curent de gândire și au ajutat foarte multă lume să se vindece fizic și spiritual.

Au apărut:

Volumul 1. Lumina sufletului

Volumul 2. Să stagnezi sau să evoluezi

Volumul 3. Alungă răul din tine

Volumul 4. Căldura speranței

Volumul 5. Izvorul luminos al iubirii

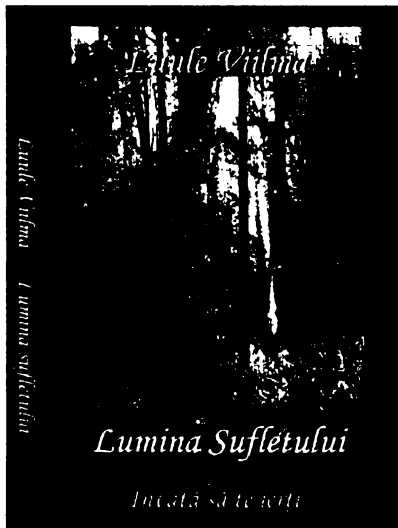
Volumul 6. Durerea este în sufletul tău

Volumul 7. În armonie cu tine însuși

În pregătire:

Volumul 8. Iertarea adevărată și iertarea mimată

Volumul 9. Învățătură despre supraviețuire

„Lumina Sufletului”

Autor: Luule Viilma

Nr. pag: 304

• *Ați sperat vreodată să puteți scăpa de stresurile dumneavoastră și nu ați știut cum să procedați?*

• *V-ați dori să corectați relațiile din familie și cu alte persoane?*

• *V-ați îmbolnăvit? De unde a apărut boala? Cum să scăpați de ea? De câte ori nu ne-am pus cu*

toții aceste întrebări?

Toate acestea se află în puterile dumneavoastră. Citiți cartea „**Lumina sufletului**” de **Luule Viilma**.

Prima carte în care sunt prezentate stresurile și bolile pe care acestea le provoacă.

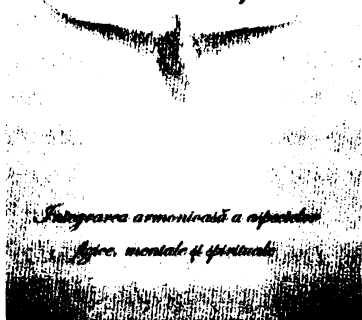
Această carte a fost scrisă pentru ca oamenii să poată să-și îmbunătățească singuri propria sănătate. Maniera de prezentare a fost în mod deliberat simplificată pentru ca ajutorul să fie accesibil pentru fiecare.

Învățătura cu privire la iertare este simplă și accesibilă pentru aceia care sunt gata să-și recunoască propriile greșeli și inaplicabilă pentru aceia care caută vinovați în afara propriei persoane.

Trebuie înțeles că noi venim pe această lume ca să învățăm. A învăța înseamnă a conștientiza obstacolul și a-l elibera.

Sanda Ștefan

Artă vindecării
moștenită de la
Valeriu Popa

**„Artă vindecării învățată de
la Valeriu Popa”**

Autor: Sanda Ștefan

Valeriu Popa n-a fost numai un vindecător al corpului, ci și unul al sufletului și al spiritului. Pătrundea cu exactitate uluitoare în trecutul, prezentul și viitorul celui pe care îl examina în cele mai ascunse unghere ale sufletului, făcându-l pe acesta să-și conștientizeze problemele și cauzele lor, declanșând astfel în

el vindecările sufletești.

"Poate sunteți grav bolnavi, fără speranțe de vindecare pe cale medicală sau poate fără bani pentru a plăti costisitoarele tratamente, deznădăjduiți, speriați, neputincioși în fața greutăților vieții - îngenuncheați de propriile greșeli comise din lipsă de credință.

Ei, da, pentru acești oameni, cartea aceasta va fi o mană cerească. Dar, țineți minte, între carte și autor există o legătură tainică; ei sunt o echipă prin care aveți șansa autovindecării. Sandei Ștefan i s-a dat acest har de a pune în aplicare artă vindecării învățată de la Valeriu Popa. Dacă v-o veți însuși, veți primi șansa redobândirii sănătății și mai ales a credinței în Dumnezeu."

(Ovidiu Harbădă)

ÎN ZAREA NEMURIRII

„În zarea nemuririi”

Autor: Prentice Mulford

Nr pag: 216

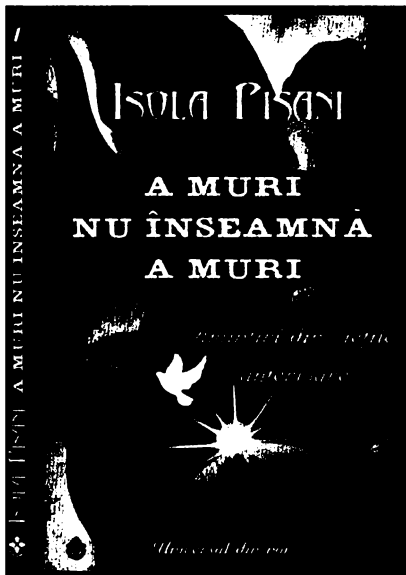
Legile vieții expuse în lucrarea de față au existat dintotdeauna, numai că Mulford le-a studiat, le-a observat și le-a valorificat. Legea gravitației a existat și înainte de Newton, numai că până la el nu o observase nimeni!

Lucrarea de față tratează o mulțime de manifestări ale energiei psihice.

Sfaturile practice expuse de autor sunt de neprețuit, iar cel ce va cugeta asupra lor și apoi le va aplica va culege roade bogate, atât în domeniul energiei psihice, cât și în ceea ce privește sănătatea fizică. Bunăstarea omului depinde de acești factori pe care Mulford îi expune cu atâta claritate și generozitate încât uimește, frappează și îndeamnă la aplicare.

Prentice Mulford e acela care ne dă o cheie de aur, cu care să putem deschide poarta fericirii și eu simt că mi-am făcut o datorie sfântă, traducându-i gândurile în limba noastră.

Alexandru E. Russu

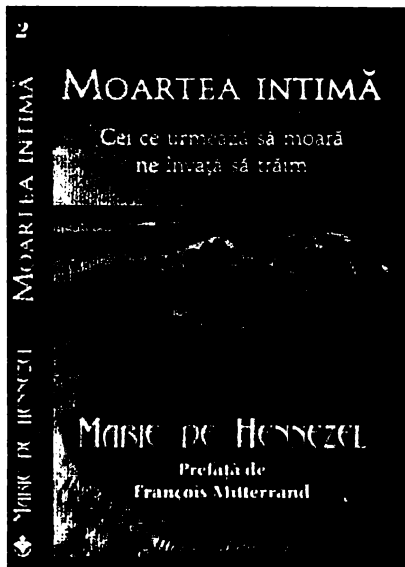
„A muri nu înseamnă a muri – amintiri din viețile anterioare”

Autor: Isola Pisani

Povestea adevărată a lui Orville, pe care Isola Pisani ne-o relatează cu multă măiestrie, ne dă prilejul să reflectăm la sensul terapeticilor prin regresie. Ele se practică pe scară largă, dar nu sunt încă prea bine cunoscute; aş putea să spun acelaşi lucru despre tot ce se petrece în interiorul nostru, de acest spaţiu

interior care aşteaptă un nou Cristofor Columb şi a cărui explorare este poate mai importantă şi mai urgentă decât cea a tainelor atomului. Dar ştiinţa noastră occidentală s-a îndepărtat de atât de multă vreme de aceste lucruri încât va fi nevoie de multe eforturi ca să ne schimbăm punctul de vedere....

Redusă la esenţial, tema cărţii se referă la o terapeutică prin conştientizarea vieţilor anterioare de către subiect. Când acesta şi-a conştientizat din plin inhibiţiile, ura sau furia din existenţele anterioare şi când s-a eliberat de ele, tulburările patologice pe care le prezintă în viaţa actuală au dispărut imediat. Să nu uităm că, deşi lucrurile acestea nu sunt prea clar exprimate, aceste tulburări au rezistat la toate celelalte terapeutici.

„Moartea intimă — cei ce urmează să moară ne învață cum să trăim”

Autor: Marie de Hennezel
Această carte este o lecție de viață. Lumina pe care o răspândește este mai puternică decât tratatele despre înțelepciune. Ea ne propune nu atât o filozofie cât o mărturie despre cea mai profundă dintre experiențele omenești. Forța ei constă în fapte și în simplitatea prezentării lor. „Prezentare”, acesta este cuvântul

potrivit. Să prezinte încă o dată un fapt care se ascunde conștiinței: lumea cealaltă a lucrurilor și a timpului, miezul temerilor și al speranțelor, veșnicul dialog al vieții cu moartea. Acest dialog este „prezentat” în aceste pagini, cel pe care Marie de Hennezel îl poartă neconținut cu bolnavii care se află la sfârșitul vieții lor. În clipa celei mai mari singurătăți, cu trupul frânt la marginea infinitului, se instaurează un alt timp care se află dincolo de măsura obișnuită.

François Mitterrand

„Atunci când moartea este atât de aproape, când tristețea și suferința domină, mai poate să existe viață, bucurie, tresăriri ale sufletului de o profunzime și de o intensitate netrăite vreodată.”